

Јулијана Јовић, VIII4

РЕЧ ДИРЕКТОРА ШКОЛЕ Школа добре наде

Радили смо пројекте везане за заштиту вода, организовали сликарску колонију и Еко-камп на Тари за наше ученике, али и за ученике других школа. Са Заводом за заштиту природе Србије урадили пилот пројекат „Мала школа геологије“ са кампом у трајању од седам дана на Калуђерским барама (Тара) и учешћем дванаест наших ученика. Скоро сваке године истраживачка станица Петница отвори врата за једног или два наша ученика седмог разреда. Ушли смо у пројекат „Мале руке, велике промене“ - петнаесторо наше деце са још толико њихових вршњака из Македоније, у Лазаревцу и у Неготино, бави се темом волонтеризма. Представници амбасаде Аустралије су нам били гости, као и ми њима. Представници Данске нам долазе ове јесени. Са још десет најбољих београдских школа проучавамо „Озон за најмлађе“ и такмичимо се.

Све радимо заједно са нашим ученицима. Само заједно са њима и за њих, све ово има смисла. Невероватно је колико су понекад креативни и маштовити Дуловци, то и јесте одговор одакле нам енергија и воља. Док је прегледао радове, жири из Сименса (били смо први прошле године, а ове међу првих десет) је певушио песмицу коју су компоновали и написали наши ђаци. Деци треба само добра прилика, прави изазов у позитивном смислу, и тада схватимо колики су потенцијал и зашто заслужују наше ангажовање. Понекад је то велики посао, али се никада не жалимо.

Други то виде, поштују и похваљују. Имамо сваког септембра пуне клупе веселих првака, много малих руку спремних за велике акције. Ми смо школа добре наде.

Директор школе
Мирослав Давидовић

НАЈБОЉИ ЛИТЕРАРНИ РАД НА НАГРАДНОМ ТЕМАТУ ШКОЛЕ

Моја осма школска јесен

Стазе којима ходамо су веома различите. Често се преплићу или разилазе.

Веома сам млада да бих размишљала о пролазности времена и живота, али једно је сигурно – време непрестано тече. Сваким новим кораком у будућност, ми отварамо нова поглавља у нашим животима.

Размишљање о томе кроз сећање ми провлачи слику несигурне девојчице од седам година која је 2004. године први пут крочила у ову школу. Био је то део најлепшег раздобља – детињства. У највећој мери красиле су га страх, несигурност, али и најискреније дечије сузе и осмеси.

Све се чини само као трен у сећањима. Већина нас није ни свесна да је ово наша осма, последња заједничка школска јесен. Низали су се разреда и са собом доносили различите обавезе и задовољства. Било је ту доста неоправданих изостанака, неочекиваних падова, прекорних погледа наставника, али и мноштво улога у школским приредбама, учешћа на такмичењима крунисаних наградама и, наравно, незаборавних екскурзија. Све ове успомене на протекле дане успеју истовремено да ми измаме сузу у оку и осмех на лицу.

Без обзира на све проблеме које смо имали, време је неприметно пролетело, оставивши прегршт лепих успомена, анегдота и вредних пријатељстава. Сваким даном нас опомиње да ускоро одлазимо одавде, из наше ризнице другарства и знања, обавеза и несташлука. Детињство је прво поглавље књиге која се зове живот и остаће међу овим зидовима. У неком кутку наших сећања, урезаћемо успомене на најлепше школске дане. Већ у мају следеће године затвориће се за нама њена врата. Сви ми ћемо направити још један значајан корак у будућност – уписаћемо средњу школу и размишљати о будућим занимањима.

Свесна сам да свака промена значи неизвесност и улива несигурност. Надам се да ћу и убудуће проживети подједнако лепе тренутке, али ће за мене сав сјај детињства почивати у сећању на дане проведене у Дуловој школи.

Катарина Живић, VIII3

РЕЧ

новине ученика Основне школе „Дуле Караклајић“
Уређивачки одбор:

Ивана Јанковић, Катарина Живић,
Ана Ранковић, Ива Јеринић, Анђела
Илић, Николета Ђорђевић, Маја
Петровић, Аница Јовановић, Теодора
Шијан, Николија Лакета, Милица
Симић, Анастасија Петровић,
Катарина Пакић

Издавач: Основна школа „Дуле Караклајић“, Лазаревац
За издавача: Мирослав Давидовић, директор школе
Штампа: „Јанко Стајчић“, Лазаревац

ЋАК ГЕНЕРАЦИЈЕ

Стефан Булатовић

Стефан Булатовић, ученик VIII1 разреда, син Душана и Зорице, рођен је 9. октобра 1996. год. у Беранама. У први разред ОШ „Дуле Караџић“ уписан је 1. септембра 2003. године.

У породици је научен раду и реду, да би се својим радом међу добрима издвојио и постао најбољи у својој генерацији.

Изузетан у свему, веома упоран, истрајан, радан, жељан знања, талентован, свестран. Прешао је пут од првих слова и бројки до најсложенијих задатака у свим областима. Усвојено знање потврдио је на многим такмичењима и тако презентовао себе и своју школу.

Још у млађим разредима, код учитељице Снежане Грујић, издвојио се начином размишљања и запажања, васпитањем и радом, а опет био несташан као његови вршњаци, рањив и срећан, друг у игри и на часу.

Од петог разреда почиње да осваја дипломе на такмичењима :

- 1. место на школском и 1. место на општинском такмичењу из математике
- 3. место на општинском такмичењу из српског језика

Шести разред :

- 2. место на школском такмичењу из српског језика
- 3. место на школском такмичењу из математике
- 1. место на општинском такмичењу из математике
- 1. место на школском такмичењу из физике
- 1. место на општинском такмичењу из физике
- 3. место на градском такмичењу из физике, учешће на републичком
- 4. место на републичком такмичењу из физике

Седми разред :

- 1. место на школском такмичењу из математике
- 3. место на школском такмичењу из српског језика
- 2. место на школском такмичењу из географије
- 2. место на школском такмичењу из хемије
- 1. место на општинском такмичењу из физике
- 2. место на општинском такмичењу из хемије
- 3. место на градском такмичењу из хемије

Осми разред :

- Стефан осваја прва места на школским такмичењима из математике, енглеског језика, историје, хемије, физике;
- 2. место на школском такмичењу из руског језика
- 3. место на школском такмичењу из српског језика
- 1. место на школском и општинском такмичењу из хемије и учешће на градском.

Стефан је учествовао на Међународном такмичењу „Кенгур без граница“ и увек био похваљен.

Носилац је дипломе „Вук Карџић“.

Предавачи и ментори из области у којима је постигао запажене резултате били су: за физику - Јасмина Стевановић, за хемију – Рада Глигић, за математику – Душица Репић и Нада Јанковић, за српски језик и језичку културу – Златка Милиновић и Гордана Ранић Илић.

Бити ученик генерације за Стефана никада није била амбиција, то је проистекло као резултат његовог марљивог рада.

Због свега тога, Наставничко веће је, на предлог Одељењског већа, на седници одржаној 2. јуна 2011. године, донело одлуку да СТЕФАН БУЛАТОВИЋ буде ученик генерације за школску 2010/2011. годину.

Катица Спајић,
одељењски старешина VIII1

ДОБИТНИЦИ ДИПЛОМЕ „ВУК КАРАЏИЋ“ ЗА ШКОЛСКУ 2010/2011.

1. **Булатовић Стефан**, VIII1 - одељењски старешина Катица Спајић

2. **Анђелковић Димитрије**, VIII4 - одељењски старешина Катарина Петровић

3. **Лакићевић Александра**, VIII4 - одељењски старешина Катарина Петровић

4. **Белошевић Теодора**, VIII6 - одељењски старешина Снежана Кезовић

5. **Недељковић Стефан**, VIII6 - одељењски старешина Снежана Кезовић

Анријана Мрвић, VIII5

Осмаци за памћење

1. **Недељковић Стефан**, VIII6: прво место на општинском из биологије, прво место на градском из биологије

2. **Белошевић Теодора**, VIII6: друго место на општинском из биологије, друго место на градском из биологије и учешће на републичком

3. **Анђелковић Димитрије**, VIII4: друго место на општинском из српског и учешће на градском такмичењу

4. **Сика Ана**, VIII6: учешће на градском такмичењу из рецитовања

5. **Булатовић Стефан**, VIII1: прво место на општинском из хемије и учешће на градском такмичењу

6. **Тешић Марко**, VIII3: друго место на општинском из географије и учешће на градском такмичењу

наши успеси

наши успеси

наши успеси

Знање је моћ

Резултати ученика Основне школе „Дуле Караклајић” на такмичењима у школској 2010/2011. години

III разред

1. **Којић Сандра**, III2: треће место на општинском такмичењу из математике

IV разред

1. **Бјековић Растко**, IV4: прво место на општинском такмичењу из математике и прво место на градском.
2. **Комадина Ђорђе**, IV4: друго место на општинском такмичењу из математике
3. **Живановић Ружица**, IV1: прво место на општинском такмичењу из рецитовања и учешће на градском из рецитовања
4. **Ђорђевић Стефан**, IV1: треће место на општинском из математике

V разред

1. **Павић Вера**, V3: друго место на општинском из историје и учешће на градском такмичењу, друго место на општинском из српског и друго место на градском, учешће на градском из математике
2. **Живић Марко**, V4: друго место на општинском из историје и учешће на градском такмичењу, треће место на општинском из српског и учешће на градском такмичењу
3. **Китановић Настасија**, V5: треће место на општинском из историје и учешће на градском такмичењу, друго место на општинском из српског и учешће на градском такмичењу
4. **Миљанић Игор**, V2: треће место на општинском из математике и учешће на градском такмичењу
5. **Шаботић Алиса**, V5: прво место на општинском из српског и треће место на градском такмичењу

VI разред

1. **Бјеловић Јована**, VI1: друго место на општинском из историје и учешће на градском
2. **Јовановић Мила**, VI1: друго место на општинском из историје и учешће на градском, друго место на општинском из математике и учешће на градском, треће место на општинском из српског и прво место на градском из српског, прво место на општинском такмичењу из рецитовања, прво место на градском из рецитовања и пласман на републичко
3. **Гајић Ана**, VI1: друго место на општинском из историје и учешће на

4. **Милосављевић Марко**, VI1: друго место на општинском из историје и учешће на градском
5. **Ђорђевић Николета**, VI6: друго место на општинском из историје и учешће на градском
6. **Јовановић Аница**, VI6: друго место на општинском из физике и учешће на градском, друго место на општинском из српског и друго место на градском такмичењу из српског
7. **Петровић Миа**, VI2: треће место на општинском из српског и треће место на градском такмичењу из српског
8. **Радовић Тамара**, VI3: треће место на општинском из српског
9. **Лазић Бојан**, VI5: треће место на општинском из српског
10. **Максимовић Нађа**, VI1: прво место на општинском из рецитовања и учешће на градском из рецитовања

VII разред

1. **Станковић Урош**, VII1: треће место на општинском из историје и учешће на градском такмичењу
2. **Шаренац Ивона**, VII3: треће место на општинском из историје и учешће на градском такмичењу
3. **Делић Стефан**, VII2: треће место на општинском из историје и учешће на градском такмичењу
4. **Мартиновић Александра**, VII1: треће место на општинском из историје и учешће на градском такмичењу
5. **Блонд Иван**, VII4: друго место на општинском из биологије
6. **Живић Катарина**, VII3: треће место на општинском из биологије, треће место на општинском из српског и учешће на градском такмичењу, друго место на општинском из хемије и учешће на градском
7. **Јанковић Ивана**, VII3: треће место на општинском из биологије
8. **Денић Ивана**, VII4: треће место на општинском из биологије, треће место на општинском из српског и учешће на градском из физике, друго место на општинском из географије
9. **Аврамовић Пеђа**, VII4: друго место на општинском из биологије и учешће на градском из физике, друго место на општинском из математике
10. **Вељковић Милан**, VII4: друго место на општинском из географије
11. **Урошевић Сара**, VII5: треће место на општинском из географије

Луна Цветиновић, V6

Небојша Радовановић, VI2

НАШИ УСПЕСИ

НАШИ УСПЕСИ

НАШИ УСПЕСИ

Посебне дипломе и похвалнице за осмаке

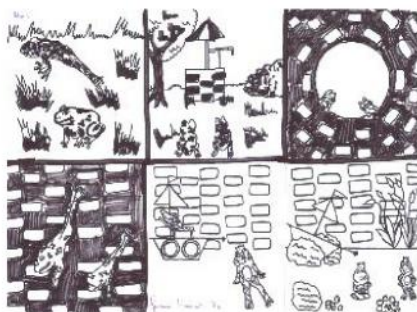
1. Булатовић Стефан, VIII1
- хемија и физика (посебне дипломе)
- српски језик (похвалница)
2. Поповић Марко, VIII1
- хемија (посебна диплома)
3. Марковић Тамара, VIII1
- физичко васпитање (посебна диплома)
4. Радосављевић Маја, VIII1
- физичко васпитање (посебна диплома)
5. Суботин Теодора, VIII1
- физичко васпитање (посебна диплома)
6. Тим који је награђен похвалницама из биологије:
* Јовић Марко, VIII1
* Радвановић Младен, VIII1
* Марковић Тамара, VIII1
* Николић Невена, VIII1
* Јеремић Вања, VIII1
* Ђурић Ненад, VIII1

Добривојевић Јелена, V6

7. Николић Невена, VIII1
- похвалница за рад у разгласној станици школе
8. Филиповић Сара, VIII2
- похвалница из енглеског језика
9. Милошевић Никола, VIII2
- похвалница из енглеског језика
10. Павловић Ана, VIII2
- посебна диплома из физичког васпитања
11. Бартулин Марија, VIII3
- похвалница из енглеског језика
12. Томић Марко, VIII3
- биологија (посебна диплома)
13. Зекић Јелена, VIII3
- физичко васпитање (посебна диплома)
14. Павловић Весна, VIII3
- физичко васпитање (посебна диплома)

15. Ивковић Ђорђе, VIII3
- физичко васпитање (посебна диплома)
16. Анђелковић Димитрије, VIII4
- биологија (посебна диплома)
- српски језик (посебна диплома)
- физичко васпитање (посебна диплома)
17. Бојић Жељко, VIII4
- похвалница из енглеског језика
18. Јовић Јован, VIII4
- похвалница из енглеског језика
19. Јовић Јулијана, VIII4
- биологија (посебна диплома)

Кристина Ивановић, VI6

20. Близнаковић Милан, VIII4
- физичко васпитање (посебна диплома)
21. Васић Немања, VIII4
- физичко васпитање (посебна диплома)
22. Живковић Бобан, VIII4
- физичко васпитање (посебна диплома)
23. Матејић Урош, VIII4
- физичко васпитање (посебна диплома)
24. Радановић Балша, VIII4
- физичко васпитање (посебна диплома)
25. Радвановић Реља, VIII4
- физичко васпитање (посебна диплома)
26. Лакићевић Александра, VIII4
- физичко васпитање (посебна диплома)
27. Марковић Ђурђа, VIII4
- похвалница за успех у оквиру рецитаторске секције
28. Иванковић Драган, VIII5
- биологија (посебна диплома)
- хемија (посебна диплома)
29. Бабовић Јелица, VIII5
- физичко васпитање (посебна диплома)
30. Тодоровић Валентина, VIII5
- похвалница из енглеског језика

31. Милошевић Вања, VIII5
- похвалница из енглеског језика
32. Белошевић Теодора, VIII6
- биологија (посебна диплома)
- историја (посебна диплома)
- српски језик (посебна диплома)
- техничко (посебна диплома)
33. Недељковић Стефан, VIII6
- биологија (посебна диплома)
- историја (посебна диплома)
- српски језик (посебна диплома)
34. Станојевић Наталија, VIII6
- биологија (посебна диплома)
- техничко (посебна диплома)
35. Тодорић Ана, VIII6
- физичко васпитање (посебна диплома)
36. Крстић Јелена, VIII6
- физичко васпитање (посебна диплома)
37. Милинковић Матеја, VIII6
- физичко васпитање (посебна диплома)
38. Цветиновић Лука, VIII6
- техничко (посебна диплома)
39. Сика Ана, VIII6
- техничко (посебна диплома)
- рецитовање (похвалница)
- рад у разгласној станици школе (похвалница)
40. Милетић Невена, VIII6
- техничко (посебна диплома)
- енглески језик (похвалница)
41. Радојичић Ђорђе, VIII6
- техничко (посебна диплома)
42. Јеремић Милица, VIII6
- енглески језик (похвалница)
43. Десић Марија, VIII6
- француски језик (похвалница)

Маја Петровић, VI4

ДОГОДИЛО СЕ...

ПРВАЦИ

ДОГОДИЛО СЕ...

ПРВАЦИ

ДОГОДИЛО СЕ...

ПРВАЦИ

Дулова школа је ове школске године добила 153 првака. Матична школа је уписала 146, подручно одељење Петка има 4, а посебна настава 3 првачића.

Учитељи у првом разреду су:

11 Оливера Љубојевић и Јелена Миловановић

12 Данијела Милојевић и Зорица Вићентијевић

13 Снежана Грујић и Милорад Станковић

14 Љиља Кулић и Марина Николић

15 Весна Бутуровић

16 Нада Петровић

БОГАТА ЈЕСЕН

АНА БЕРЕ ЈАБУКЕ.

МИЛОШ БЕРЕ ЈАБУКЕ.

БОГДАН И ЛУКА

ТРАЖЕ ЈЕ СЛАТКО.

СРУШКА БЕРУНА

ЈАБУКА ЈЕ УКУСНА.

ЏИВАЈЕ ЈЕ ПА.

ОРАН ЈЕ ТВРД.

ЧЕМАЊА КУЗМАНОВИЋ

14

Први дану школн
Ово нам је 1. дан у школн.
Баш ми је лето.
Имам много другара. И добру учитељу
чу.
Идемо у школу дуле Каракавић.
Јепајето школа. и баш
четак школсе године.
Зове Ђиља Кулић и Марина Николић.

Ања Штрбац 14

АНКЕТА

Учитељи о првацима

1. Какав Вам је први утисак о првацима?
2. Да ли је за добар успех ђака битна сарадња са родитељима?
3. Да ли имате добру сарадњу са родитељима?
4. Да ли је лакше радити са првацима или са четвртацима?
5. Да ли је свака нова генерација успешнија од претходне?

Име: **Милорад Станковић**

1. Одличан.
2. Апсолутно.
3. Да.
4. Тешко је са првацима и са четвртацима.
5. Не.

Име: **Снежана Грујић**

1. Па, добри су, послушни, вредни.
2. Свакако.
3. Имам добру сарадњу.
4. Са четвртацима је лакше радити.
5. Може бити, али не мора да значи.

Име: **Љиљана Кулић**

1. Живахни су, али и заинтересовани за рад.
2. Сарадња са родитељима је врло битна за успех.
3. Имам одличну сарадњу.
4. Неупоредиво је лакше са четвртацима.
5. Рано је још, то ће се сазнати тек на крају четвртог разреда.

Милица Симић, V2
Ана Ранковић, V2

Питали смо прваке

1. Који су ти први утисци о школи?
2. Шта ти се то свиђа, а шта не свиђа у школи?
3. Да ли имате неког познаника из вашег краја који иде са вама у одељење?
4. Како ти се зове учитељица и каква је по твом мишљењу?
5. Који предмет волиш, а који не волиш?

Петар Стојановић, I1

1. У школи је лепо и свиђа ми се.
2. Свиђа ми се табла, а не свиђа ми се радио.
3. Да. Душана, Јелену и Анђелу.
4. Зове се Оливера Љубојевић и добра је.
5. Волим математику, а не волим српски.

АНКЕТА

Стигли су наши слаткиши и бомбонице

Јелена Васић, I1

1. Лепо ми је.
2. Свиђа ми се учитељица, а не свиђа ми се што не можемо да пијемо воду.
3. Да. Петар, Душан и Анђела.
4. Зове се Оливера Љубојевић и лепа је.
5. Волим ликовно, а не волим српски.

Душан Дамњановић, I1

1. Добро.
2. Свиђа ми се кад радим, а не свиђа ми се кад нас учитељица казни.
3. Да. Анђелу, Јелену и Петра.
4. Оливера Љубојевић и строга је.
5. Волим енглески, а не волим српски.

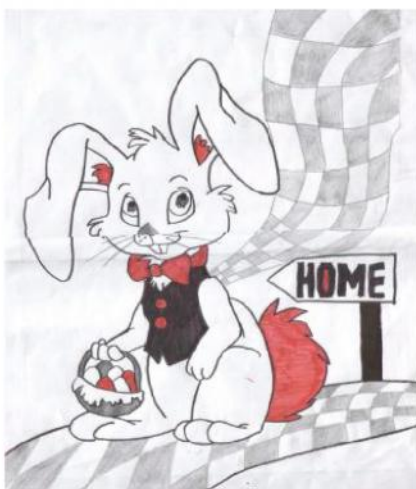
Анђела Бјеличић, I1

1. Лепо.
2. Свиђа ми се двориште, а не свиђа ми се кад радимо.
3. Да. Јелену, Душана и Петра.
4. Оливера Љубојевић. Лепа је и добра.
5. Волим музичко, а не волим математику.

Филип Ракић, I4

1. Утисци су добри. Волим да идем у школу због друштва.
2. Не свиђа ми се учење. Свиђају ми се одмори.
3. Имам. Нађу, Саву и Жељка.
4. Учитељица ми се зове Љиљана Кулић. Добра је.
5. Волим физичко, не волим енглески.

Анастасија Петровић, V2
Доротеа Павловић, V2

Дуња Ненадовић, VII6

Аница Јовановић, VI6

1. Да ли вам се свиђа одељење?
2. Да ли мислите да је тежак први разред?
3. Који предмет највише волите?
4. Да ли вам недостаје вртић?
5. Јесу ли вам тешке ђачке торбе?

Тамара Дедовић, I3

1. Да, свиђа ми се.
2. Мислим да није тежак први разред.
3. Српски.
4. Да, недостаје ми вртић.
5. Не, нису тешке ђачке торбе.

Стефан Јовановић, I3

1. Да, супер је.
2. Лак је.
3. Математика.
4. Понекад.
5. Не.

Андрија Васиљевић, I1

1. Да, јер има пуно другара.
2. Не.
3. Ликовно.
4. Да, недостаје ми.
5. Нису.

Ивона Ивановић, I3

1. Да, свиђа ми се моје ново одељење јер имам пуно нових другара и другарица.
2. Није тежак.
3. Ликовно.
4. Да, недостаје ми због тога што има пуно играчака.
5. Не, није тешка.

Василије Милановић, I3

1. Да, јер има другара који су ишли са мном у вртић.
2. Мислим да није тежак.
3. Математика.
4. Да, недостаје ми мој вртић.
5. Не.

Николија Лакета, V6
Теодора Шијан, V6

АНКЕТА АНКЕТА АНКЕТА

Петацци пате, уче и заљубљују се

Растанак са учитељицом

Као да је јуче био упис у први разред и страх од непознатог и сузе које су текле сваког дана. То је било време упознавања, склапања нових пријатељстава. Учитељица Весна нам је била друга мајка која нам је увек давала добре савете, учила нас да будемо добри људи. До четвртог разреда сви смо се осећали некако безбрижно и слободно. Заједно смо се играли, плакали, смејали, свађали и, наравно, учили. Такмичили смо се ко ће доћи први у школу, ко ће први стати у ред. Када се ближио растанак са учитељицом, свима нам је било тешко, у свакоме од нас било је туге, сви смо плакали...

После четвртог разреда дошли смо у пети где су нас дочекале нама непознате особе. Опет се у мени пробудио онај исти страх као у првом разреду. Упознавање нових лица... Нова препрека коју морам савладати. Неки нови живот почиње... нови другари ме чекају са друге стране врата. Тешко ми је јер више никада неће бити оног нашег малог света, наше лудости, али у мом срцу ће заувек све ово остати записано.

Тако се ја осећам, а како се осећају моји другари показаше вам следећа анкета коју смо направили.

Милица Симић, V2

- 1) Како сте поднели растанак са учитељицом?
Јако тужно.
- 2) Који вам се предмет највише допада?
Омиљени предмет ми је информатика.
- 3) Како вам је у петом разреду?
Супер за сада.
- 4) Да ли вам недостаје учитељица?
Да много, али је посећујем.
- 5) Како вам је са новим другарима?
Супер се слажемо.

Лана Радовановић, V1

- 1) Како сте поднели растанак са учитељицом?
Бурно, није било лако.
- 2) Који вам се предмет највише допада?
Физичко.
- 3) Како вам је у петом разреду?
Дивно.
- 4) Да ли вам недостаје учитељица?
Много.
- 5) Како вам је са новим другарима?
Тужна сам зато што нисам са другарима из бившег одељења.

Ива Јеринић, V2

- 1) Како сте поднели растанак са учитељицом?
Било је јако тужно и сви смо плакали.
- 2) Који вам се предмет највише допада?
Историја.
- 3) Како вам је у петом разреду?
Екстра.
- 4) Да ли вам недостаје учитељица?
Наравно да ми недостаје и волела бих да се вратим у први разред.
- 5) Како вам је са новим другарима?
Неки су добри, а неки не.

Ана Ранковић, V2

- 1) Како сте поднели растанак са учитељицом?
Болно.
- 2) Како вам је у петом разреду?
Екстра.
- 3) Да ли вам недостаје учитељица?
Недостаје ми.
- 4) Како вам је са новим другарима?
Супер.
- 5) Како вам је са новим другарима?
Лепо.

Анђела Илић и Ива Јеринић, V2

Питања

1. Да ли вам недостаје учитељица?
2. Да ли имаш страх од петог разреда?
3. Да ли има нових симпатија?
4. Да ли је тешко научити све те предмете?
5. Да ли бисте волели, кад порасте, да будете наставник?
6. Да ли вам се свиђа друштво у разреду?

Одговори

1. Недостаје ми.
2. Немам страха.
3. Не, још је из четвртог.
4. Неки су тешки, а неки и нису.
5. Не бих, зато што имам другу жељу.
6. Наравно.

Бојана Марковић, V6

1. Мени недостаје учитељица.
 2. Немам страх јер треба само да учим.
 3. Нема, није ни било у претходним разредима.
 4. Неке да, неке не.
 5. Не бих волела да будем учитељица.
 6. Свиђа ми се зато што су сви скоро из првог разреда.
- Драгана Станојловић, V6**

1. Да, пуно ми недостаје учитељица.
 2. Немам страха зато што сам са старим друштвом.
 3. Имам нове љубави, јер долазе нове девојчице.
 4. Јесте, јер смо добили географију, биологију, историју.
 5. Не, јер планирам да будем доктор.
 6. Да, јер имам друштво из свог старог одељења.
- Марко Марковић, V6**

1. Недостаје ми зато што сам била опуштенија.
 2. Имам страх, зато што ме плаше лоше оцене.
 3. Немам, нико ми се не свиђа.
 4. Па, ако можеш и ако хоћеш није тешко.
 5. Да, јер волим да уписујем оцене и да прегледам задатке.
 6. Да, свиђа ми се. Сви су добри, нико није лош.
- Марија Радовановић, V6**

1. Да, много ми недостаје.
 2. Не, јер мислим да није много тежак.
 3. Да, чак од првог дана петог разреда.
 4. Није ми тешко толико колико сам мислила.
 5. Да, волела бих кад порастем да будем наставница српског.
 6. Да, свиђа ми се јер имам много другара који су били са мном у млађим разредима.
- Николија Лакета, V6**

1. Пуно ми недостаје моја учитељица Јока.
 2. Немам страха, јер су ми сви добри другови.
 3. Немам симпатију у петом разреду у Дуловој школи, али имам из друге школе.
 4. Јесте тешко, али најтеже је научити биологију.
 5. Не бих волео, зато што је тешко смирити немирну децу.
 6. Свиђа ми се друштво из одељења, а нарочито мој друг Ђорђе Бојовић.
- Страхиња Милосављевић, V6**

Теодора Шијан, V6 Николија Лакета, V6

Српски језик

ТРЕЋАЦИ О ЉУБАВИ

ЉУБАВНА ПРИЧА

Ово је прича о једном маслачку и облачку.

Маслачак је живео на прелепој ливади, а облачак је мирно пловио небом. Једнога дана су се погледали и заљубили.

Од тада су стално мислили једно на друго. Маслачак је силно желео да порасте, па је облачак стално слао кишу. Због честих киша и велике жеље, маслачак је све више растао и једног дана је стигао до облака. Од тог тренутка се нису раздвајали.

Тако су маслачак и облачак срећно живели заједно.

Јован Павић, III2

Петар Давидовић, III2

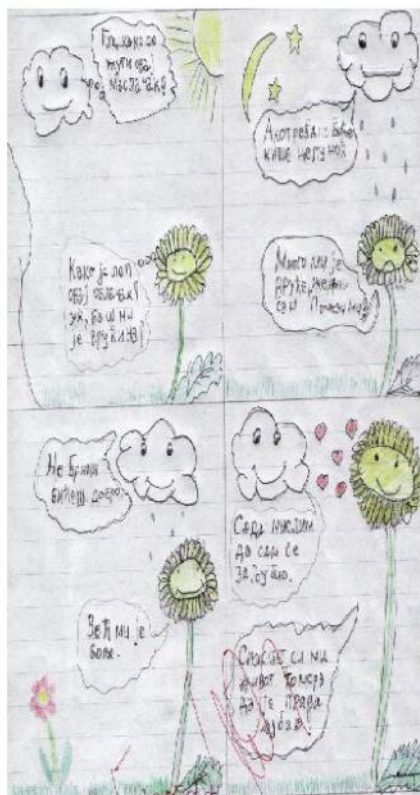
Лидија Которчевић, III2

На једној зеленој ливади, где је сунце јако грејало, у жбуњу разног шареног цвећа, вирио је мали жути маслачак.

Пробијао се маслачак међу свом том травом око себе, али је одједном почео да вене. У једном трену погледао је у небо, видео је бели облачак. Кроз неколико погледа су се заљубили. Облачак је помогао маслачку тако што му је слао кишу, да његова љубав не увене. Тако је растао маслачак и на крају дотакао и пољубио облачак.

Тако се наставила ова љубав и траје јако дуго. Маслачак и облачак се и даље јако воле, један на земљи, а други на небу.

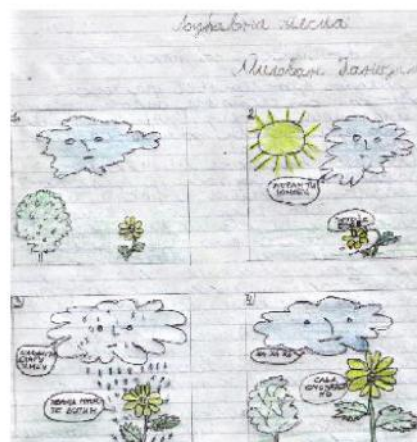
Лазар Јовичић, III2

Андреј Алексић, III2

Био једном један маслачак на једној ливади и био на небу један облачак. Маслачак је гледао у облачак, облачак у маслачак и временом су се заволели. Када је дошло топло лето, маслачак је почео да вене. Чим је то приметио облачак, одмах је протрчао у помоћ и прекрио га хладом. После тога су уследиле обилне и дуге кише. Кад год је било потребе, облачак је давао све од себе. Од топле кише маслачак је сваки даном растао све више. Једног дана је маслачак толико порастао да је нежно дотакао бели облачак и од тог тренутка су могли да уживају у своме пријатељству.

Кристина Бабовић, III2

Лазар Симић, III2

Богдан Радовановић, III2

АКТИВНОСТИ

АКТИВНОСТИ

АКТИВНОСТИ

Српски језик

Ања Ненадовић, сада
ученица III1, пише приче
и сама их илуструје

Ањин свет

Желим да не делим

Мама и безобразна
Маша

Живела једном једна мајка. Имала једну ћерку која није хтела слушати. Кренуле мама и ћерка у шуму по дрва. Мама рече: „Идемо овим путем где нема вукова“, али ћерка је није слушала и отишла је путем где има вукова. Ћерка нађе пуно гранчица, али није видела вука. Мама се враћала и видела ћерку исто са гранчицама и како јој се шуња вук и њих две су убрзо потрчале, а вук их је јурио. Улетеше њих две у кућу. Мама је држала врата док је ћерка запалила ватру на један дебео штап и пожурила на врата. Мама је брзо отворила врата, а ћерка је вуку запалила реп. Мама и ћерка су научиле да се слажу.

Жаба и рода

Једнога дана једна рода тражила је храну. Видела је жабу поред језера. Смислила је план да натера жабу да позове све жабе на разговор. Рода је причала о врлини мира и да нико никог не гђави. А када рода није имала више шта да каже узела је жабу и појела је. Све остале жабе су побегле у воду. Рода је била још гладна па је заронила и видела змију у води. Змија се приближавала родиној глави и онда је ујела, а рода је побегла и научила да треба бити добар.

Један дечак је имао дрво јабуке. Имала је једна жива јабука, а дечак је њу баш убрао. Дошао је његов друг и дечак рече: „Ако си дошао да ме питаш да поделимо јабуку, нећу“. Друг је рекао: „Да, због тога сам и дошао“. Посвађали су се, јабука је испала и побегла. Јабука је шетала улицом и видела два ђака. Један ђак је виде и узео, а други каже: „Хајде да је поделимо“. Први ђак рече: „Е, па не може“. И побеше се они, а јабука им побеже. На једној ливадици видела је девојчицу и дечака. Девојчица је видела јабуку и узела је. Рекла је брату: „Хајде да је поделимо“. „Може“, рече брат. Јабука је била срећна што ће је неко поделити.

Принцеза Мина и
принцеза Ана

Живеле две принцезе које су се звале Мина и Ана. Биле су врло сложне и добре сестре. Оне су отишле у шетњу и виделе вилу. Она им је рекла да имају моћ и да ће је искористити у корист добра. Њихов отац, краљ Хендрик, се растужио због тога. Дошао је принц и замолио за руку принцезе Ане. А принцеза Мина се претворила у вештицу. Ана је постала вила. Оне су се дуго бориле и на крају добро је победило, а зло изгубило.

Сирена Милица

Једном давно живела је сирена Милица. И умела је да сади разна биље. Једног дана срела је пророка и он јој је показао будућност: „Видим да ћеш постати људско биће и наћи ћеш своју љубав“. А тако је и било. Милица је постала људско биће и нашла је дечака Марка. Они су се венчали и добили децу. Живели су тако срећни.

АКТИВНОСТИ

АКТИВНОСТИ

АКТИВНОСТИ

Српски Језик

Свадбени обичаји

Обичај у нашим крајевима је да се сватови окупљају код младожењине куће, а онда сви скупа у колону, на челу са војводом који носи заставу, одлазе по младу. Испред младиног дворишта високо стоји камена јабука коју сватови пушком морају да оборе да би ушли у младино двориште. Када гости уђу, брат изводи младу, а девер је „купује“. После послужења, сватови настављају на црквено и грађанско венчање. Када дођу младожењиној кући, млада баца сито и јабуку на кров куће у којој ће живети. Веровање старих је да га мора бацити да остане на крову, јер ако сито падне на земљу, млада се у тој кући неће дуго задржати. Младожења преноси младу преко прага, по старом веровању, зато што змија чува праг, па када младожења пренесе жену, она постаје део куће и зато је неће „ујести“. После свих ових обреда креће свечани ручак, после којег млада носи погачу коју гости ките новцем од које сви сватови узму по парче, јер се ваља да она одмах буде поједена.

Након тога, весеље се наставља и обично, ако је сеоска свадба, траје до раних јутарњих часова.

НАРОДНА КЊИЖЕВНОСТ

Сватовске песме

Кад просе девојку

Хајде, девојко, у нашу земљу,
Наша је земља вична, обична.
У нашој земљи снежак не веје,
Већ све кишица, летња росица,
У њојзи роди црна кадифа,
Зрно бибера, друго бисера.
Моја га мајка на крило купи,
На крило купи, на злато ниже,
На злато ниже, снаси оставља
Да га сна носи да се поноси.
У нашој земљи три сунца сијају,
Три сунца сјају и три месеца:
Једно је сунце - свекар, свекрва,
Друго је сунце - девер, јетрва,
Треће је сунце - делија Јова.

Овамо, сватови моји

Сватови уранили, пут изгубили.
Девојка руком маше да им пут каже:
"Овамо, сватови моји, ово су двори,
Ово су двори, ја сам девојка,
Ја сам девојка прстенована.
Прстенована, ал' невенчана."

Сватови се дижу у цркву

Девер девојку води за руку,
Девер је води, она се моли,
Девере, мој девере, остави мене,
Остави мене код моје мајке!
Боже, мој боже, подужи дане,
Подужи дане док сам код мајке!"

Милица Лазић, VIIб
Милица Живојиновић, VIIб

VIIа нас је изненадило

На крају VI разреда, петоро ученика, досетило се супер идеје. Одлучили су да изненаде своје другаре, а и другаре из других одељења. На један веома леп и креативан начин, одглумили су део из комедије Косте Трифковића „Избирачица“. Маја, Наташа, Сара, Кристина и Наташа, задивиле су све гледаоце представе, па чак и наставницу. Одлучиле су да поставе неколико питања својим другарима.

ПИТАЊА

1. Да ли вам се свидео начин на који су глумци одглумили ову комедију?
2. Како вам се свидео стил облачења глумаца?
3. Да ли бисте нешто променили када бисте се ви нашли у улози глумаца?
4. Да ли бисте волели да вам представимо нешто и на крају ове школске године?

Кристина Неговановић, VIIа

1. Комедија је веома добро одглумљена, девојчице које су глумиле су веома талентоване и надарене.
2. Одушевљена сам стилем облачења.
3. Не, све је било супер. Било би још лепше да се игра у позоришту.
4. Волела бих.

Милица Лазић, VIIб

1. Да, било је јако забавно и лепо.

У априлу 2011. у Београду одржано је градско такмичење у рецитовању на коме су учествовале четири ученице наше школе, општинске победнице: Ружица Живановић, Нађа Максимовић, Мила Јовановић и Ана Сика, представиле су нашу школу рецитирајући стихове српских прослављених песника. И ова смотра завршила се успешно – уживали смо слушајући ове девојчице, а Мила Јовановић, ученица VII разреда, освојила је прво место и пласирала се на републичку смотру рецитатора „Песнице народа мог“ која се традиционално одржава у Ваљеву. Нажалост, ово такмичење, након више од четрдесет година, није одржано због финансијских разлога. Остаје нам да се надамо да ће одрасли имати више слуха за младе рецитаторе и дати им шансу да се докажу и на највишем нивоу такмичења.

Катарина Јовановић,
наставник српског језика

2. Одличан избор. Највише ми се свидела Јеца.
3. Не, све је било у потпуном реду.
4. Да, одушевила бих се.

Ана Јовић, VIIб

1. Свидео ми се, зато што су глумци били усредсређени на своју улогу.
2. Свидео ми се.
3. Ја не бих.
4. Волела бих да буде нека смешна представа.

Маја Петровић, VIIа

Наташа Миловановић, VIб

АКТИВНОСТИ

АКТИВНОСТИ

АКТИВНОСТИ

ЕКОЛОШКА СЕКЦИЈА

Еко април у Дуловој школи

Са првим данима пролећа кренули смо у остваривање низа еко акција везаних за прославу 22. априла – Дана планете Земље. Дан Земље, као планетарни празник, установљен је 1970. године и има за циљ да сваког појединца подсети на универзалне људске вредности као што су: одговорност, умереност, брига за будућност и заштита природе.

Примери негативног утицаја човека на животну средину су свуда око нас и само је питање да ли желимо да их видимо. Ми смо желели да их видимо и још једном питамо – колика је цена нашег немара?

Еколошка акција: Зар смо то ми бацили?!

Акцију су спровели ученици осмог разреда у намери да упозоре своје другаре на количину смећа баченог за време полчасовног одмора.

ра. Предавање и садња дрвећа:

Предавање на тему „Дрво“, за ученике четвртог и петог разреда у свечаној сали школе, одржао је Бранислав Пајић

Након предавања, у школском парку међу брезама секвојама

пресима, јаворима и храстовима, своје место пронашло је још 10 нових стабала: Панчићеве оморике, дуглазије (*Pseudotsuga menziesii*), ариша (*Larix decidua*), кедра (*Cedrus deodara*), гинка (*Ginkgo biloba*), каталпе (*Catalpa bignonioides*) и тује (*Thuja occidentalis*).

Сматра се да Дан Земље отпочиње оглашавањем звона мира у УН-у, које је изливено од новчића која су сакупила јапанска деца да би на тај начин помогли миру у свету. Сваке године оно позива људе свих вера и нација да дају свој лични допринос очувању живота на планети. Ми смо свој допринос дали, а ви?

Драгана Петровић,
наставник биологије

Постаните пријатељ озона!

Да бисте са неким постали пријатељи, морате га прво добро упознати. Зато ћемо вам представити основне карактеристике и значај озонског омотача.

Озонски омотач се налази на висини између 20-40 километара изнад површине Земље. Изграђен је од молекула озона. Дебљина овог омотача је 3mm или 300 DU. Његова најважнија функција је да штити биљке, животиње и човека од штетног UV зрачења.

Године 1985. научници су утврдили да је озонски омотач почео да се тањи. Овај процес је био нарочито изражен на Антарктику, изнад кога се појавила „озонска рупа“. Смањење дебљине озонског омотача, на 2mm доводи до појаве озонске рупе и опасног повећања UV зрачења на површини Земље. Дебљина озонског омотача изнад Србије, измерена 2008. године, износи 2,83 mm.

Озонски омотач оштећују супстанце које су ослобођене у атмосферу као резултат људских активности. Најпознатије су:

- ФРЕОНИ - користе се у расхладним уређајима (клима уређајима, фрижидерима, замрзивачима), дезодорансима, пенама за бријање;
- ХАЛОНИ - саставни су део препарата за гашење пожара;
- МЕТИЛ-БРОМИДИ - често се користе у пољопривреди.

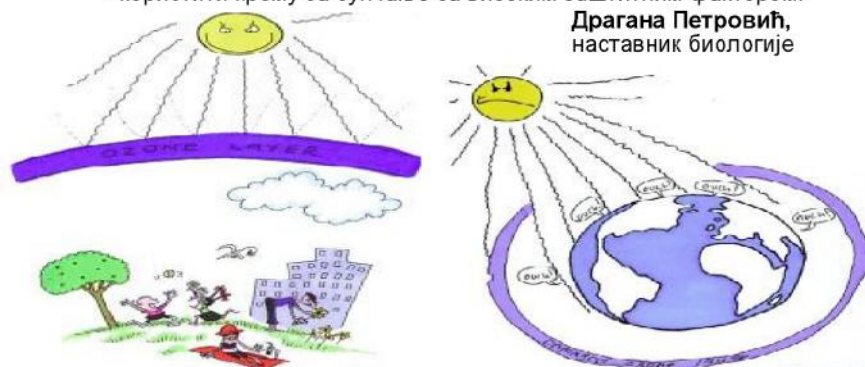
Предвиђа се да ће озонски омотач и поред већ предузетих мера, у наредних 10-15 година, бити критично истањен.

Последице оштећења се све више примећују. UV зраци се доводе у везу са повећањем броја оболелих од рака коже, катаракте, слепила и оштећењима човековог имуног система, а могу негативно да делују и на неке усеве и организме у мору.

Светска здравствена организација препоручује:

- да децу млађу од 12 месеци не треба директно излагати Сунцу
- смањење излагања деце подневним Сунчевим зрацима
- заштити тело од Сунца одећом, капама и наочарима
- користити крему за сунчање са високим заштитним фактором.

Драгана Петровић,
наставник биологије

АКТИВНОСТИ

АКТИВНОСТИ

АКТИВНОСТИ

ЕКОЛОШКА СЕКЦИЈА

До јуче љубимац, а сада...

Друштво за заштиту животиња сматра да је сваки десети пас који лута улицама, бивши кућни љубимац. Постоји више путева који воде псе на улицу. Најчешће псе остављају они који су их добили на поклон или нису добро размислили пре него што су одлучили да своју досаду и самоћу одагнају узимањем малог слатког штенета. Када увиде да им је пас терет, одлучују да га пусте на улицу. Напуштени пси ће лутати у очају због глади и одсуства вољеног власника и бити осуђени на сигурну смрт услед болести, саобраћајне несреће или усмрђивања у кафилерији.

Зато, пре него што одлучите да узмете пса, добро размислите ко ће о њему бринути редовно, да ли имате одговарајући простор за његову негу, да ли је неко у породици алергичан на длаке и колики ће вам бити трошкови за исхрану и ветеринарску негу. Будите сигурни у своју одлуку, јер је то један од начина да се смањи број паса луталица на улицама нашег града.

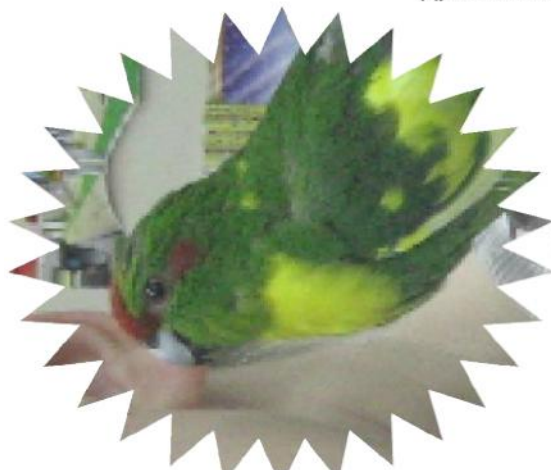
Драгана Петровић, наставник биологије

Мој папагај Коле

Волим животиње. Посебно ме привлаче птице, нарочито папагаји. Имам четири тигрице, једног певајућег папагаја, розелу, розенколиса и козицу. Све их волим, али посебно ми је драг папагај козица. Зове се Коле. Перје му је зелене боје, прошарано је жутом око врата, на стомаку, крилима и око репа. Воли да га држим у руци и мазим. Изазива друге птице да га појуре, нарочито розелу по имену Жаре. Улази у његов кавез, а кад се Жаре приближи, Коле бежи. Весео је и увек тражи прилику да изађе из кавеза. Када нешто читам или пишем, Коле увек слети на сто. Зове ме да се играм са њим. Недавно сам га доводио у школу на час биологије да га покажем другарима. Као да је знао да је тог дана главна атракција у школи, шепурио се прелазећи са руке на руку. Био сам поносан, јер је мој кућни љубимац узет за пример одговорног односа према животињама.

Новак Бушатовић, VII5

Сачувај воду јер живот значи

Поводом Светског дана воде 22. марта, 20 ученика наше школе посетили је погон за пречишћавање воде ЈКП „Водовод“ Лазаревац и том приликом се упознало са технологијом обраде воде за пиће и начином њене дистрибуције.

Традиција организованог снабдевања водом на подручју општине Лазаревац дуга је 73 године. За то време, на територији општине изграђено је 12 водоводних система. На свим извориштима водоводних система се експлоатише 430-450 l/s сирове подземне воде из различитих водоводних средина. Изграђени капацитети постројења за припрему воде свих водоводних система је 670 l/s прерађене воде. Према техничким нормативима максимална дневна специфична потреба у води је 360 l/ становнику на дан.

Контролу квалитета воде из водоводног система „Лазаревац“ врши једном недељно Градски завод за заштиту здравља из Београда преко параметара физичко хемијске и микробиолошке анализе. Интерна лабораторија водовода свакодневно прати хемијску исправност воде преко параметара физичко хемијске анализе. Увидом у резултате анализе, уверили смо се да у протеклом периоду нису утврђена одступања у погледу хемијске исправности воде за пиће.

КАКО УШТЕДЕТИ ВОДУ КОД КУЋЕ – МАТЕМАТИЧКИ ЗАДАЦИ

1. Приликом прања зуба уз отворену чесму, за један минут истече просечно 2 литра воде. Већини људи је за прање зуба потребно 3 минута. Израчунај колико 30.000 становника једног града потроши воде за прање зуба током једног дана, ако зубе пере два пута дневно.

2. Приликом прања зуба са повременим отварањем /затварањем чесме, уз коришћење воде само за испирање зуба, истече просечно 1 литар воде. Израчунај колико 30.000 становника једног града потроши воде за прање зуба током једног дана, ако зубе пере два пута дневно на овај начин.

3. Колика је уштеда воде при коришћењу услова за прање зуба коришћеног у другом задатку?

Драгана Петровић,
наставник биологије

АКТИВНОСТИ

АКТИВНОСТИ

АКТИВНОСТИ

Рад тима за самовредновање

Самовредновање школа спроводи се ради унапређивања свога рада, и оно представља један од механизма обезбеђивања квалитета школе.

Постоје 7 кључних области самовредновања :

1. Школски програм и Годишњи план рада школе
2. настава и учење
3. постигнућа ученика
4. подршка ученицима
5. етос
6. ресурси
7. руковођење

Чланови тима за самовредновање у нашој школи су: Радиша Филиповић (зам. директора), Душица Кртинић (педагог), Данијела Ђорђевић (учитељица), Катарина Јовановић (наст. српског језика), Милена Поповић (учитељица).

Овај тим је у школској 2009. год. почео са радом и област коју је проучавао била је кључна област 3: постигнућа ученика. У школској 2009/2010. год. тим је успешно спровео истраживање ове области у нашој школи и поднео извештај о свом раду за дату област на крају школске 2009/2010. год.

Следећа област коју је овај тим вредновао у школској 2010/2011. год. је из кључне области 6: ресурси; подручје вредновања људски ресурси, а показатељи наставни и ненаставни кадар

У марту 2011. год. тим се проширује новим члановима

- Љиљана Кулић (учитељица)
- Јелена Милановић (дефектолог)
- Катарина Милиновић (наст. историје)
- Невена Милетић (ученик)

Сви састанци тима одржавају се у канцеларији педагога школе.

Вредновање из кључне области 6: извршено је упитником који је попунило 55 наставника школе. Одрађена је статистичка обрада попуњених упитника и на основу добијених података у вреднованој области – људски ресурси – постигнут је Ниво 2.

Након дискусије наставника, педагога и сугестија дат је предлог мера за унапређење дате области.

Предложене мере су :

- сва стручна већа на нивоу школе су у обавези да направе план стручног усавршавања и унесу га у свој годишњи план рада за 2011/2012. год.
- спровести програм увођења приправника у рад тј.
 - именовање ментора
 - провера психофизичких способности кандидата који се примају у стални радни однос
 - пријава наставника за полагање стручних испита за добијање лиценце.

Све ове мере су и спроведене у школској 2010/2011. год. уз сарадњу са секретаром школе, који је на основу своје документације дао податке о наставном кадру у школи.

Захваљујемо се свим колегама на сарадњи и надамо се сарадњи у будућим пројектима.

Тим за самовредновање

Милош Радосављевић, Vб

Развојно планирање и самовредновање рада школе

У циљу унапређивања квалитета рада школе, спроводи се процес самовредновања и развојног планирања.

То су два међусобно повезана процеса који следе један из другог.

~ у нашој школи самовредновање (стицање увида каква је школа и шта у њој треба унапредити) и развојно планирање, реализује се у тимском раду, као производ рада свих запослених у школи, ученика, родитеља, представника Школског одбора и локалне заједнице.

~ процесом самовредновања вршимо анализу тренутног стања у школи; како у нашој школи функционише настава, ваннаставне активности, стручно усавршавање; каква је атмосфера у школи; у чему се огледа наша снага; шта треба да побољшамо у наредном периоду. Резултати овакве анализе представљају полазну тачку у изради Развојног плана школе.

~ у току школске 2010/11. год. Актив за развојно планирање израдио је Развојни план ОШ „Дуле Караклајић“ за период од пет година.

У изради стратешког плана развоја учествовали су сви који су непосредно или посредно укључени у рад школе.

Оно што желимо постићи у наредном периоду је да постанемо школа прилагођена потребама и интересовањима ученика, отворена према креативним активностима и практичном раду, са савременом наставом у којој ће бити задовољни и ученици и наставници.

Уверени смо да ћемо постављене циљеве остварити, јер су све наше снаге, жеље и моћи усмерене ка једном циљу.

„Знање је моћ“

Тим за развојно планирање

АКТИВНОСТИ

АКТИВНОСТИ

АКТИВНОСТИ

ГОДИШЊИ ИЗВЕШТАЈ РАДА ТИМА ЗА ИНКЛУЗИВНО ОБРАЗОВАЊЕ

Базични Тим за инклузивно образовање у ОШ „Дуле Караклајић“ формиран је 2009/2010. школске године.

Чланови тима су:

- Педагог школе- Душица Кртинић
- Наставник предметне наставе- Катарина Милиновић
- Наставник разредне наставе- Данијела Раловић
- Наставник посебне наставе- Милица Васић

Основна делатност Тима за инклузивно образовање је пружање додатне образовне подршке ученицима којима је она потребна. Имајући у виду да је сам концепт инклузивног образовања новина у нашем образовном систему, Тим за ИО је на почетку свог рада морао проћи кроз бројне семинаре и едукације, који се односе на примену мера индивидуализације у настави, примену техника прилагођавања наставе ученицима којима је потребна додатна образовна подршка, израде ИОП-а у циљу даљег усавршавања у тој области.

Током 2010/2011. школске године тим за ИО:

- идентификовао је ученике којима је потребна додатна образовна подршка
- пружио подршку како самим ученицима тако и њиховим породицама,
- пружио подршку наставном особљу, у виду давања инструкција о начину рада са поменутиим ученицима и њиховим породицама, прикупљању медицинске документације, вођењу педагошке документације, примене мера индивидуализације у настави, израде ИПП-а и ИОП-а.
- успешно сарађивао са ваншколским институцијама, установама социјалне заштите, као и здравственим установама

Тим је током године формирао мање ИОП тимове за додатну образовну подршку ученика у оквиру одређених одељењских већа, и у индивидуални-додатни рад са ученицима укључио реедукаторе психомоторике и логопеда школе, у циљу подстицања свеобухватног развоја поменутих ученика што ће резултирати већим постигнућима у школи.

Септембра 2010. године, Тим за ИО, на челу са директором Мирославом Давидовићем и помоћником директора Радишом Филиповићем, аплицира за пројекат ДИЛС-а под називом „Оснаживање школа за инклузивно образовање“. Након вишемесечног рада поменутих чланова тима на прикупљању потребне документације за пројекат, јуна 2011.године школа добија повратну информацију од стране ДИЛС-а, да је испунила све потребне услове за спровођење пројекта. Инплементација пројекта трајаће девет месеци током 2011/2012 школске године. Учешћем на пројекту школа је остварила право на похађање бројних семинара који ће додатно оснажити и мотивисати сво наставно и ненаставно особље у раду са децом која изискују одређену врсту подршке. Школа између осталог, добија могућност упознавања шире друштвене средине са предностима инклузивног образовања, што ће утицати на разбијање предрасуда и стигми нашег друштва о деци са појединим тешкоћама и допринети бољем спровођењу концепта инклузије у свим друштвеним сферама.

Узимајући у обзир да су захтеви на које Тим за ИО мора да одговори из године у годину све већи и сложенији, природно се намеће потреба за модификовањем, прецизније проширивањем Тима за ИО.

На почетку школске 2011/2012. године у измењеном саставу тима нашли се:

- Психолог школе (стручни сарадник) - Александра Русић
- Дефектолог - олигофренолог - Милица Васић
- Наставник разредне наставе - Весна Јанковић
- Дефектолог - логопед (стручни сарадник) - Ана Јанковић
- Наставник разредне наставе - Радмила Живановић
- Наставник предметне наставе - Катарина Перић
- Наставник предметне наставе - Рада Глигић

Као и претходних година, тако и у текућој школској години, Тим за ИО ће наставити са радом и трудити се да пронађе најбољи облик пружања додатне образовне подршке ученицима којима је она неопходна.

Тим за инклузивно образовање

Извештај о раду Тима за заштиту ученика од насиља, злостављања и занемаривања у школској 2010/2011. год.

Чланови тима направили су Акциони план за шк. 2010/2011. год.

Тим је информисао Школски одбор, Савет родитеља, Наставничко веће, Ђачки парламент (запослене, децу и родитеље) са законском регулативом (Општим и Посебним протоколом и акционим планом).

Превенција насиља у нашој школи прожима цео образовано - васпитни процес, а у циљу подизања свести и знања о насиљу.

- Успостављена је сарађа са редакцијом шк. листа „РЕЧ“. Горан Милутиновић је написао чланак „Да ученици буду безбрижна деца“ који је у листу објављен. Такође је обезбеђена рубрика за ученике „Да ли се у школи осећам безбедно“.

- Све интересне групе су укључене у заштиту ученика (запослени, ученици и родитељи).

-Уведени су нови садржаји и методе рада кроз наставне и ваннаставне активности: темати у оквиру часа српског језика, страних језика, верске наставе, грађ. васпитања и других предмета.

- Реализоване су теме у оквиру часа одељ. заједнице које се односе на заштиту деце од насиља, занемаривања и злостављања.

- Одржана су спортска такмичења и фер-плеј турнири на којима је акценат стављен на фер навијање и толерантност.

- Одлучено је да ће тим пред јавношћу и медијима представљати Р. Симеуновић и О. Максимовић.

- Одељ. старешине су предале ПП служби имена ученика за Вршњачки тим, али не сви; Вршњачки тим ће бити формиран тек у шк. 2011/2012. години.

- Током шк. 2010/2011. године праћене су и евидентиране појаве насиља, злостављања и занемаривања. Решавани су случајеви у млађим разредима и посебној настави. Сарадња са Центром за социјални рад била је мање-више успешна.

-Извештавана су редовно стручна тела и органи усправљања о појави насиља, злостављања и занемаривања.

**Тим за заштиту ученика
од насиља, злостављања и
занемаривања.**

АКТИВНОСТИ

АКТИВНОСТИ

АКТИВНОСТИ

aces

Academy of Central
European Schools

aces is an initiative of

ERSTE Stiftung

cooperated by

in cooperation with

VČELÍ DOM

Мале акције, велике промене

ACES - Academy of Central European Schools
Дијалог и сарадња младих људи у Централној
Европи

ACES покреће и финансира међународне школске пројекте. Пратећи део је стварање мреже школа кроз коју се шире знања, спроводи обострано учење и уводе иновације. Учествоје 14 партнерских држава: Хрватска, БиХ, Црна Гора, Србија, Македонија, Бугарска, Румунија, Словенија, Словачка, Чешка Република, Молдавија, Аустрија, Мађарска, Албанија и покрајина Косово. Пројекте подржавају и Министарства образовања партнерских држава.

Тема овогодишњег конкурса је била волонтерство „Building bridges in societies – volunteer in your communities“. ОШ „Дуле Караклајић“ учествовала је заједно са основном школом „Страшо Пинџур“ из Неготино, Македонија. Пројекат „Small actions make big changes“ је један од 132 награђена и добиће прилику да се реализује у периоду до марта 2012. године.

Циљ пројекта је да се подстиче волонтерски рад тј. добровољни рад који је вишеструко користан и за појединца и за заједницу. У времену транзиције и брзих промена код ученика треба подизати свест да волонтирање не значи само рад без новчане надокнаде или давање, већ обострани процес у коме се другој страни помаже. Та размена искуства и осећања јача позитивна осећања, развија код сваког ученика осећај за одговорност према себи, другима и широј заједници. Кроз рад Волонтерских клубова у обе школе ученици ће, уз координацију својих наставника, покушати да остваре овај циљ. У томе ће имати подршку волонтера који ће им пренети своја искуства.

Ученици школе „Дуле Караклајић“ ће у оквиру својих пројектних активности обележавати планинарске стазе заједно са члановима ПД „Вис“, а укључиће и ученике ометене у развоју, чланове Еколошке и Планинарске секције. Активности ће обухватати радионице за припрему знакова, еколошких порука, постављање истих као и уношење стаза у планинарске мапе.

Волонтерски клубови су замишљени као ваннаставне активности, али је крајњи циљ да се волонтерски рад уведе и у редовну наставу кроз предмете Грађанско образовање или Свет око нас.

Током реализације пројекта Волонтерски клуб ће радити са Бачким парламентом, бити у сталном контакту са локалном заједницом преко медија и Савета родитеља. Све активности везане за пројекат биће редовно ажуриране на школском сајту. Активности у оквиру пројекта биће координисане са школским тимовима за инклузију и превенцију насиља.

Распоред активности, корисни линкови и све информације везане за пројекат, могу се наћи на школском сајту у менију ACES.

Интеркултурална размена подразумева посете школама партнерима и активно учешће што већег броја ученика, родитеља, наставника, локалне заједнице. Посета македонских ученика и колега биће у октобру, стога је потребно обезбедити смештај ученицима, а узвратна посета Македонији у новембру.

Kick of meeting, 25 - 29. септембар, Сарајево

У оквиру планираних активности ACES пројекта, представници наше школе, Катарина Милиновић и Миа Петровић, боравили су у Сарајеву од 25. до 29. септембра 2011. год. То је била добра прилика да се упознају представници партнерске школе из Македоније (Неготино) и размене искуства са осталим учесницима. На занимљив начин, кроз радионице и игру, добили смо пуно нових идеја за реализацију нашег пројекта „Мале акције, велике промене“.

Више о свему можете наћи на сајту ACES пројекта <http://www.aces.or.at/start.asp?ID=241173> или на сајту школе <http://www.dulovaskola.znanje.info/>.

Катарина Милиновић,
координатор пројекта

ОСНАЖИВАЊЕ ШКОЛА ЗА ИНКЛУЗИВНО ОБРАЗОВАЊЕ

ПРОЈЕКАТ: „Инклузија је право, а не привилегија“

ОШ „Дуле Караклајић“ је у септембру 2010. године аплицирала за пројектни циклус ДИЛС-а под називом „Оснаживање школа за инклузивно образовање“. Пролазећи кроз две фазе израде пројекта, наша школе је у јуну наредне године добила званично одобрење за имплементацију пројекта. Имплементација пројекта трајаће девет месеци током 2011/2012. школске године.

Формиран је Тим, који је задужен како за израду, тако и за реализацију поменутог пројекта.

Тим за израду и реализацију пројекта чине:

- Директор школе - Давидовић Мирослав
- Помоћник директора школе - координатор пројекта - Филиповић Радиша
- Педагог школе (струрни сарадник) - Кртинић Душица
- Наставник предметне наставе - Милиновић Катарина
- Наставник разредне наставе - Раловић Данијела
- Наставник посебне наставе (дефектолог) – Васић Милица

Општи циљ пројекта је:

- Унапређивање капацитета школе за успешно и квалитетно образовање деце из осетљивих група

Специфични циљеви пројекта су:

- Унапређивање професионалних компетенција запослених у школи за рад са ученицима са сметњама у развоју, инвалидитетом и тешкоћама у учењу
- Сензибилизација свих школских актера и локалне заједнице, за прихватање и подршку деци/ученицима са сметњама у развоју, инвалидитетом и тешкоћама у учењу
- Квалитетније укључивање ученика са сметњама у развоју, инвалидитетом и тешкоћама у учењу у образовни процес

Главне активности пројекта су:

1. Организација и реализација семинара под називом: „Приступ и подршка ученицима са тешкоћама у учењу изазваним дислексијом, дисграфом, дискалкулацијом или хиперактивношћу“
2. Организација и реализација семинара под називом: „Прилагођавање опција рачунарских програма за рад деце са посебним потребама“
3. Организација посете модел школи ОШ „Сава Шумановић“ - Шид, по повратку приказивање видео записа са студијске посете модел школи
4. Организација посете модел школи ОШ „Слободан Секулић“ - Ужице, по повратку приказивање видео записа са студијске посете модел школи
5. Учесници првог и другог семинара и студијских посета, оснажују и мотивишу остале наставнике преношењем искустава са семинара и студијских посета
6. Реализација 25 огледних часова у разредној и предметној настави
7. Учешће у акцији „Мале акције – велике промене“
8. Припрема и реализација округлог стола „Сличности и разлике инклузивног образовања у Србији и Данској“
9. Припрема, штампање, подела промотивног материјала
10. Снимање и монтирање материјала за ТВ емисију
11. Израда презентације о ученичким радовима и умножавање дискова
12. Приказивање презентације на плазма ТВ-у у главном холу школе
13. Уређивање страница школског сајта

14. Организација и реализација трибине „Реализација пројекта – и шта даље?“

15. Набавка четири преносива рачунара

16. Набавка софтвера

17. Набавка едукативног материјала

Евалуација, која је најважнији сегмент сваког пројекта, обављаће се на крају сваке програмске активности (путем скала процена, интервјуа, упитника...), а одговорне особе ће предвидети могућност мерљивости постигнутих резултата.

Цео пројекат биће континуирано праћен од стране локалних медија и коначна евалуација биће прослеђена свим партнерима у пројекту.

Организацију и реализацију школских активности, као и конкретан рад са ученицима из осетљивих група, пратиће целокупна локална заједница, и на тај начин ће се упознати са примерима добре праксе, што ће допринети већој сензитивизацији за инклузивни концепт.

Асистивна технологија, која ће се путем пројекта обезбедити, веома је широке намене и моћи ће се користити у друге сврхе.

Тим за реализацију пројекта:
„Инклузија је право, а не привилегија“

Александра Милојевић, VIII

Реч логопеда

Реч педагога

Како треба учити?

Да би уз што мање напора и времена научио што више и да би стечено знање било трајно, придржавај се следећих упутстава у току учења :

1. Проветри просторије пре учења, јер дим, испарења и недостатак кисеоника утичу да се брзо умориш и слабије памтиш.
2. При одговарајућој светлости учење је ефикасније, брже и боље се памти. Најбоља је дневна светлост. Добра је и светлост стоне лампе.
3. Температура просторије треба да буде између 18 и 20 степени.
4. Учи увек за радним столом, у истој просторији, на истом месту и у исто време.
5. Не учи одмах после јела ни пола сата пре спавања.
6. Најбоље је да учиш одређено градиво истог дана или одмах други дан након наставе.
7. Направи план рада учења за сваки дан. Имај у виду да је најпогодније време за учење пре подне од 9 до 11 часова, а после подне од 17 до 19 часова.
8. Пре учења припреми на столу сав материјал за учење (уџбенике, белешке, графиконе и остало).
9. За време учења усмери мисли само на оно што учиш.
10. Увек имај у виду циљ који желиш да постигнеш и који смисао има учење одређеног градива.
11. Најбоље је активно читање (учење) које се одликује у следећем: тело је усправно; у току читања одбацује се неважно; концентрација је максимална, присутна је жеља за сазнањем новог; застаје се да би се размишљало о значењу написаног и уочавају се битни моменти; проучавају се графикони и табеле; служимо се речником и тежимо да трајно запамтимо одређену материју; правимо белешке, изводе, подвлачимо, постављамо питања извлачећи их из одређене наставне грађе и размишљамо о одговору.
12. Приликом учења из књиге читај у себи. Гласно читање је лоша навика, спорије учиш, а брже се замараш.
13. Најбоље је учење овим редом: пажљиво прочитати наслове и поднасловне текста и претворити их у питања; тражити одговоре на тако постављена питања; преслишавањем утврдити шта си постигао и у складу са тим наставити рад; приликом преслишавања настојати да увек откријеш нове односе и дубље уђеш у суштину градива.

СРЕЋНО !

Душица Кртинић,
педагог

Програм логопедског рада у школи односи се на рад са децом, са говорно-језичким поремећајем или тешкоћама везаним за говорно понашање. Како је говор у школи основно средство за социјализацију деце и преношења знања, било усмено или писмено, то су сметње у говорној комуникацији озбиљна препрека за постизање успеха као и за интелектуални, емоционални и социјални развој. Истраживања показују да 30-50% деце у основној школи има сметње у комуникацији.

Циљ и задаци логопедског рада:

- откривање деце са говорно-језичким поремећајима (тријазно тестирање ученика нижих разреда на почетку школске године)
- откривање деце са тешкоћама у читању, писању и рачунању (дислексја, дисграфија и дискаулија)
- корекција постојећих говорно-језичких поремећаја
- корекција поремећене функције читања и писања
- упућивања учитеља и наставника у проблем говорно понашања деце
- сарадња са ученицима, наставницима, дефектолозима, родитељима, школским педагогом, психологом и другим стручним сарадницима
- организовање индивидуалних и групног третмана
- вођење комуникативног досијеа и праћење говорног развоја детета
- логопетски рад обухвата:
- третман неправилности у изговору појединих гласова
- недовољно развијене језичке структуре као што су речник, граматика и синтакса у односу на узраст и узрастне норме језичке развијености осталих ученика.
- деца која изузетно тешко савлађују процес читања, писања и рачунара.
- деца која муцају, говоре брзо, брзоплето, неразговорно или патолошки слабо.
- рад са децом посебне наставе (деца са посебним потребама)

Ана Јанковић,
логопед

Никола Живановић, VIIIб

РЕЧ ПСИХОЛОГА

РЕЧ ПСИХОЛОГА

Памћење и заборављање

Најчешће питање које себи постављају ученици у току школовања је „Како што боље научити градиво, односно, како што више и боље запамтити од научног градива?“

Појмови памћења су у нераскидивој вези са појмовима учења, јер нема учења без памћења, нити постоји памћење које није учење.

Разлика између ових појмова је у садржају. Код учења доминира активност - учење нових знања, вештина, понашања, односно, учење је мењање јединке, а памћење је трајање тих извршених промена, а заборављање подразумева губљење извршених промена.

Између саме природе градива које се учи и дужине памћења, односно, брзине заборављања, постоји тесна веза.

Смисаоно градиво се лакше учи јер се учи са разумевањем. Такво градиво се и дуже памти. Од научених прича и догађаја, најдуже остаје у сећању оно што чини његов смисао. Појединости се брзо заборављају. Делови без целине губе смисао, те се не могу одржати у памћењу.

Апстрактне речи и бројеви се брзо заборављају. Од стеченог школског знања, опште идеје, начела, правила и методе дуже се задржавају него појединачне чињенице. Ако су општа начела, методе и закони правилно изведени за време учења, чак и ако се касније забораве, лако се могу обновити.

Школско знање не траје дуго. У времену од краја прошле до почетка следеће школске године, губи се око једна половина знања стечена до јуна месеца.

Од стечених знања и умења у основној школи, најмање се, у току летњег распуста, губи способност читања, јер школска деца читају и за време распуста. Али зато, за време распуста, страда знање и умење основних рачунских радњи.

Логичко решавање рачунских проблема није слабије после распуста, него што је било пре распуста. Логичне радње су врло отпорне према забораву, а и деца су после распуста старија па и интелигентнија.

До сада је акценат био на менталном памћењу. Осим овог постоји и моторно које се односи на моторне радње и вештине - јахање, вожња бицикла, клизање, скијање, пливање, трају врло дуго као стечене способности. Ако ове вештине после извесног времена и ослабе, лако и брзо се обнављају.

Дејство методе учења и става ученика на памћење

Методе које воде бољем и економичнијем учењу воде и дужем трајању оног што је научено.

Распоредно учење и преслишавање доприноси бржем успеху и учењу и споријем заборављању. Онај ко брзо учи постиже то бољим запажањем значајних чињеница и њиховим бржим повезивањем.

Као код било које друге активности човека, и у учењу мотиви играју важну улогу.

Најважнији мотиви у свакодневном школском учењу су психолошки мотиви - намера, воља, жеља да се нешто научи.

Свако учење мора почети са циљем И свешћу да ће нам то што учимо бити потребно и касније. Такође

ако нешто треба да се научи за дужи рок, ученик мора бити свестан тог рока још за време самог учења.

Другачији је ефекат ако смо свесни да нам је оно што учимо потребно за сутрашњи час, а не за будући живот и посао. У првом случају ефекат је, наравно, краткотрајан.

На трајање наученог повољно делује и свест о важности задатка и свест о одговорности коју ученици примају на себе савладавајући неко градиво.

Један од психолошких услова је вера у сопствено памћење и своје способности. Ово поуздање потиче из раније доживљених успеха. Сваки постигнути успех рађа нове успехе.

Нервозна деца имају следеће тешкоће: тешко се концентришу када уче, па зато тешко повезују ново градиво са својим знањем и зато га брзо забораве. Неуротични симптоми, такође, коче механизме за успешно репродуковање.

Једна од карактеристика школског узраста је и одсуство жеље код деце да чешће и логично обнављају градиво. Обнављања градива одмах после учења треба да су чешћа и у већим временским размацима.

Узрок заборављања

Пошто је заборављање све веће уколико је протекло дуже време од последњег учења, мислило се да је само протичање времена његов узрок. Према том схватању, трагови у мозгу услед неупотребе постепено бледе, док сасвим не ишчезну. Међутим, није само време узрок, већ и активности које испуњавају време после учења. На пример, ако учимо једну врсту градива па после тога одмах учимо друго градиво, ово друго ће ометати задржавање првог градива. Ово ометање уназад зове се ретро-активна инхибиција.

На основу експеримената извршених у овој области дошло се до следећих закључака који ученицима могу послужити и као упутства за брже и лакше учење у школи и код куће:

1. Уколико је краћи временски размак између завршеног учења једног градива и следећег учења другог градива, утолико је веће ометање учења првог градива.
2. Уколико је сличност два градива која се уче једно за другим (математика, физика) или две радње које се вежбају једна за другом, утолико следеће учење смета претходном. Мање ометање и збрке ће бити ако ученици не уче сличне лекције једну за другом, већ различите односно различите предмете.
3. Уколико се боље утврди једно градиво утолико ће му мање сметати учење следећег градива.
4. Уколико се једно градиво учи са више разумевања, смисла, утолико се памћење тог градива мање ремети следећим учењем новог градива. Осим ометања уназад постоји и ометање учења новог градива од стране раније наученог градива (проактивна инхибиција). У свакодневном животу чешће је ометање учења новог градива од стране раније наученог градива.

КАКО УСПОРИТИ ПРОЦЕС ЗАБОРАВЉАЊА?

1. Усмереност на то што се учи или догађа са намером да се запамти на што дужи рок
2. Добро научено градиво отпорније је на заборављање
3. Активно реаговати - памтимо своје реакције на догађај, трудимо се да формулишемо својим речима, записујемо, размишљамо.
4. Тражити значење материјала - повезати с познатим, постављати питања сам себи, размислити како би то растумачили неком другом.
5. Вербализовати наглас - једно гласно понављање побољшава запамћивање чак до 25%.

И на крају, што је битно, треба рећи да колико год се пише о овим феноменима, објашњава, и тумачи на разне начине, толико нас они сваки пут изненађују и зачуђују.

Александра Русић, психолог

ДОГОДИЛО СЕ...

ДОГОДИЛО СЕ...

ДОГОДИЛО СЕ...

Непоновљив уметнички доживљај

Приликом организовања неке школске приредбе или прославе, јако битна улога додељује се хору. Музичке тачке које хор изводи морају бити усклађене са поводом због којег се организује одређена свечаност. Поред тога, потребно је остварити добру сарадњу са другим предметним наставницима и ученицима који у приредби, у циљу што лепше и потпуније музичко-сценско-драмске слике која се приказује публици.

Репертоар хора поред стандардних композиција треба да обухвата и нове, модерне, актуелне и познате композиције које су допадљиве ученицима и, наравно, прилагођене хорском извођењу. Сврха таквих композиција је развијање љубави према хорском певању и популаризација хора у школи. Сваки јавни наступ хора носи у себи јединствен музички и уметнички осећај који је карактеристичан само за тај тренутак. Тај посебан осећај је приметан и неописив код свих чланова хора и наставника, након успешно завршеног наступа.

У вези са тим, могу споменути и прошлогодишњи наступ хора на Данима Аустралије који су организовани у нашој школи. Поред националне химне Аустралије, изведене су и популарне композиције карактеристичне за тај континент. Чланови хора обучени у традиционалним жуто-зеленим бојама Аустралије, поред свог певачког наступа, активно су учествовали и у употпуњавању наступа других ученика. Ове школске 2011/2012. године, крајем октобра, обележавамо Дане Краљевине Данске и Дан школе. Припреме су већ у пуном јеку. Чланови хора ће на Данима Данске носити црвене и беле мајице и на тај начин изгледом представљати данску заставу. Наступ за Дан школе је другачије конципиран са акцентом на Иви Андрићу и педесетогодишњици од његовог добијања Нобелове награде за књижевност. У вези са тим и репертоар хора је адекватно одабран.

Нема сумње да ће старији чланови хора уз помоћ нових, млађих музикалних чланова и наставника, уживати у стварању новог, јединственог, непоновљивог музичко-сценског-драмског уметничког доживљаја.

Александар Трајковић,
наставник музичке културе

Јован Одавић, VIIc

Дела која задивљују лепотом

У галерији Културног центра Лазаревац 10. новембра 2010. године, отворена је изложба прве дечије ликовне колоније „Прилепац 2010.“ Изложба је била отворена десет дана. Међу учесницима колоније био је и наш ученик Јован Одавић.

Гордана Васиљевић,
ликовни педагог

Црвени крст

План за септембар и октобар је сакупљање новца за чланарину - 50 динара по ученику и акција „за срећније детињство“ 50 динара по ученику. Новац се предаје ОО Црвеног крста- Лазаревац.

Планови за децембар су: хуманитарна акција сакупљања новчане помоћи за удружење дистрофичара Србије. Новац се предаје благајнику школе.

У априлу је школско такмичење ученика IV разреда под називом „Шта знаш о Црвеном крсту?“ За такмичење су се пласирале две екипе: једна екипа је освојила прво место, а друга треће. На градском такмичењу наша екипа је заузела четврто место.

У мају је општинско такмичење из прве помоћи екипа VII и VIII разреда наше школе. Екипа VII разреда је заузела друго место, а екипа VIII разреда треће место.

Ивана Јанковић, VIIIз

Сви заједно до лепог осмеха

На конкурс Министарства здравља Републике Србије „Сви заједно до лепог осмеха“, наша ученица освојила је III место

Зубић

Добро јутро добар дан
ја сам зубић насмејан.
Кад ме нежно перете,
осмех блистав добијете.

Тад сам бео, чист и здрав
поносом вас представљам.
Једну ствар само знајте
каладонт и четкицу не заборављајте!
Да не буде узалудно све,
са зубаром друг постаните.

Јелена Радочај, IIIc

ДОГОДИЛО СЕ... ДОГОДИЛО СЕ... ДОГОДИЛО СЕ...

ЗОО-ВРТ, АМБАСАДОРКА АУСТРАЛИЈЕ, КВИЗ ЗНАЊА И ДУЛОВЦИ

Најбољи смо!

Дана 29. маја 2011. године одржан је квиз знања „Australia day at the zoo“. Екипу наше школе чинили су ученици: Катарина Живић, Ивана Јанковић, Срђан Приљева, Катарина Живковић, Анђела Марковић, Војислав Савић и Сава Урошевић.

Обрађене су теме: Аустралија, Београдски зоолошки врт и Историја Београда. Све смо лепо научили и припремили се да на квизу одговоримо на српском и енглеском језику. Припремале су нас наставнице које нам предају географију и енглески језик.

Такмичило се шест екипа и по систему елиминације, наша екипа је прошла сва три круга и победила у финалу. Као награду смо добили трофеј бумеранг.

Ивана Јанковић, VIIIз
Катарина Живић, VIIIз

Дани Аустралије у Београду

ОШ „Дуле Караклајић“ је имала част да у оквиру манифестације Дани Аустралије учествује у квизу који се одржавао у зоолошком врту у Београду 29. маја 2011. године.

Весела дружина основаца је кренула из Лазареваца око 9 часова. Сви смо били по мало уплашени, јер нисмо знали каква питања можемо да очекујемо и да ли смо довољно добри за то. Трема је до доласка у зоолошки врт полако почела да попушта, а у потпуности је нестала када смо кренули у обилазак врта и свих оних животиња које су само својом појавом привлачиле пажњу. Било нам је веома занимљиво да се сликамо, шалимо и припремамо за предстојећи квиз. Атмосфера је била пријатна и лепа.

Квиз се одржао напољу, а водио га је познати водитељ Иван Зељковић, звани Зека. То је значило да учествујемо у нечему где ћемо морати да се потрудимо. Конкуренцију нисмо потцењивали, јер је сваки противник био јак на свој начин. Након прве рунде од укупно три, схватили смо да су шансе за победу велике. Тако се и десило.

Уследило је сликање и одлазак у Мек Доналдс. Када смо се вратили кући, били смо пуни позитивних утисака, задовољни и срећни што смо на овако леп начин провели један дан у добром друштву и постали богатији за једно искуство.

Војислав Савић, VIIIз

Australian Day in Belgrade

Our primary school "Dule Karaklajić" had the honor to participate in the event called the Australian Day taking place at the Belgrade Zoo on 29 May 2011.

The cheerful company set off from Lazarevac around 9 o'clock. We were all a little bit scared since we didn't know what to expect and whether we were good enough. On our way to the Zoo we started to relax, and by the time we got there and started to look round all those interesting animals, we were completely calm. It was very interesting while we were taking photos, joking and preparing for the oncoming quiz. It was really nice and pleasant time.

The quiz was being held outdoors, and the host was the famous Ivan Zeljković – Zeka. It meant that we were taking part in something where we really had to take the trouble to succeed. We didn't underestimate our competition because each of our opponents was strong. After the first round, of total three, we realized our chances of winning were big. And so it happened.

Taking photos ensued and then a visit to McDonald's. When we returned home, we were full of good impressions, satisfied and happy because we spent a nice day with a nice company and we gained some new experience.

Војислав Савић, VIIIз

ДОГОДИЛО СЕ... ДОГОДИЛО СЕ... ДОГОДИЛО СЕ...

ЗОО-ВРТ, АМБАСАДОРКА АУСТРАЛИЈЕ, КВИЗ ЗНАЊА И ДУЛОВЦИ

Дани Аустралије у Београду

Поводом обележавања дана Аустралије у Београду, ученици ОШ „Дуле Караклајић“, освојили су прво место у квизу знања познавања Аустралије. Квиз знања одржан је крајем маја у зоо-врту у Београду у присуству амбасадорке Аустралије и бројних посетилаца, а учествовало је шест екипа из београдских школа. Водитељ квиза био је популарни Иван Зељковић.

Нашу школу су представљали: Ивана Јанковић, Катарина Живић, Мина Анђелковић, Војислав Савић, Сара Урошевић и још неки ученици седмог разреда. Водили су нас директор Мирослав Давидовић и наша наставница енглеског језика, а у припреми такмичења помагала нам је наставница географије. Квиз је био веома лепо организован, а као награду за освојено прво место добили смо плишану коалу, бумеранг аустралијских домородаца и велику кесу слаткиша.

Сви учесници квиза добили су мајице и качкете. Имали смо прилику да овог прелепог мајског дана видимо све животиње, упознамо неке познате личности и проверимо своје знање енглеског језика у разговору са амбасадорком Аустралије.

Овај дан ми је остао у дивном сећању и волела бих да се таква дружења понове.

Мина Анђелковић, VIIIз

Дани Аустралије у Београду

У Београду се сваке године одржава манифестација под називом „Дани Аустралије“. У оквиру тога је одржан квиз под покровитељством аустралијске амбасаде. У њему су учествовале школе из београдских општина. И ми смо позвани.

Квиз се одржавао у Бео зоо-врту. То је било баш фино, зато што смо имали прилику да видимо неке нове животиње. Квиз је водио, ко други, него Иван Зељковић. Пред почетак, настала је мала трема, али је и она после отклоњена. Тимови су се састојали од осам ученика. Сваки тим је имао свог капитена. Наш капитен је била Ивана. Водитељ нам је постављао разна питања. Она су се односила на наше знање о Аустралији, затим Београду и Бео зоо-врту, такође, ту је био и жири који је оцењивао наше одговоре. Како се дало очекивати, ми смо победили. Награде су биле веома симболичне. Прво место је добило плишану играчку коале и прави, дрвени бумеранг. Друго место, такође. Победа је прослављена како доликује, у Меку.

Захваљујући овом квизу, много тога сам научио о Аустралији и Београду. Све у свему, било је СУПЕР!

Срђан Приљева, VIIг

AUSTRALIAN DAY IN BELGRADE

This year in Belgrade a new manifestation was held. It was the "Australian Day". As a part of that event sponsored by the Australian embassy was held. Schools from Belgrade municipalities took part in that quiz. We were also invited to participate.

AUSTRALIA DAY IN BELGRADE

On the occasion of the Australian Day in Belgrade, the students from primary school "Dule Karaklajić" won the first place in the quiz about Australia. The knowledge quiz was held at the end of May in the Belgrade Zoo. The teams from six Belgrade primary schools took part in the quiz, and the Australian ambassador and numerous visitors were also there. The host of the quiz was famous Ivan Zeljković.

The following students represented our school : Ivana Janković, Katarina Živić, Mina Andjelković, Vojislav Savić, Sara Urošević, Srdjan Prijeva, Andjela Marković and Katarina Živković. The headmaster, Miroslav Davidović, and our English teacher took us there, and our Geography teacher also helped us prepare for the contest. The quiz was very well organized, and as the first prize we won the stuffed koala, the Australian boomerang and a big bag of candies.

All the contestants got T-shirts and caps. On that lovely day in May we had the opportunity to see all the animals, meet some celebrities and check our knowledge of English talking to the Australian ambassador.

I have lovely memories of that day and I would like to attend more of such events.

Мина Анђелковић, VIIIз

The quiz took place in the Belgrade Zoo. That was really nice because we had the opportunity to see some new animals. The quiz host was , who else, but Ivan Zeljkovic. Just before the very beginning of the quiz we where a bit nervous, but the stage fright disappeared soon. The teams consisted of eight students. Every team had a captain. Our captain was Ivana. The quiz host asked us various questions checking our knowledge on Australia, Belgrade and Belgrade Zoo. There was also a jury that evaluated our knowledge. As expected, we won. The prizes were rather symbolic. We got a stuffed koala and a real wooden boomerang. The team that won second place were given a stuffed kangaroo, and so did the other teams. We celebrated the victory, as it suits, in McDonald's.

Thanks to the quiz I've learned a lot about Australia and Belgrade. All in all it was great.

Срђан Приљева, VIIг

ДОГОДИЛО СЕ

ДОГОДИЛО СЕ

ДОГОДИЛО СЕ

ИЗЛЕТ НОВИНАРСКЕ И ИСТОРИЈСКЕ СЕКЦИЈЕ

Педагошки музеј

Педагошки музеј је један од најстаријих музеја у Србији. Основан је 1896. год. од стране Учитељског удружења Србије. У оба светска рата је био уништен. Од 1969. год. ради са сталном изложбеном поставком Десет векова српске школе. У педагошком музеју данас се чува преко 50000 предмета, докумената, књига, фотографија, ђачких радова и др. У њему се налазе и школски прибор, макете школа, дечији ликовни радови, дневници рада итд. Музеј има веома значајну издавачку делатност. Објављено је више дела о школству и просвети у Србији.

Ивана Јанковић, VIIз

Етнографски музеј у Београду

Етнографски музеј је један од најстаријих музеја на Балканском полуострву. Постоји више од једног века као значајна етнолошка установа која проучава традиционалну културу. Због набавке предмета, Музеј често организује систематска тимска истраживања појединих области. Резултат је увек исти - на терену је купљен велики број предмета и фонд музеја је још богатији. Изложбена делатност је непрекидна и веома обимна. Ученици Основне школе „Дуле Караклајић“ су средином новембра 2010. године посетили овај музеј. Тамо им је била представљена култура Срба под турском и аустријском влашћу у XVII веку. Ученици су се упознали са српском народном ношњом, стајаћим рухом, старим српским кућама и разним обичајима српског народа. Кустос

Јелена им је испричала доста информација и занимљивости везано за територије и начин на који су Срби живели у то време.

Катарина Живић, VIIз

Посетили смо РТС

На улазу у зграду, чекала нас је Петра Цвијић, спикер Дневника, која нас је повела, заједно, са нама добро познатом водитељском емисије „Београдска хроника“, Радом Ђурић.

Док смо ишли кроз зграду, цела редакција нас је гледала изненађено, јер смо дошли у великом броју. Рада и Петра су нам показале мноштво студија, шминкерницу, гардеробу, просторију за монтажу емисија. Објасниле су нам како све функционише.

Нашли смо се у студију „Јутарњег програма“. Сазнали смо колико је ствари и стрпљења потребно да би једна трочасовна емисија била савршена - камере, слике, тон, бубице, микрофони, звук, монтажа... Било је подне па смо уживо чули најновије вести из земље и света и гледали снимање временске прогнозе. Занимљива је била, такозвана, соба за информације, где пристижу догађаји које репортери доносе са терена, а монтажери их преточе у вести.

Имали смо малу паузу, где смо свим новинарима РТС-а показивали своје, аматерско умаће. Неки од нас су водили интервју, а међу њима сам била и ја.

Био је ово незабораван доживљај, а ја ћу га памтити још по једном прелепом искуству у жељи да једног дана будем део свега тога.

Николета Ђорђевић, VIз

ДОГОДИЛО СЕ...

ДОГОДИЛО СЕ...

Дани хумора

„Вашар у Тополи“

Ученици III4 су спремили приредбу „Вашар у Тополи“, Добрице Ерића. Приредба је била спремана за крај школске године и премијерно изведена 8. јуна у Свечаној сали наше школе. Међутим, била је јако успешна, па је изведена још једном, 15. септембра испред Градске библиотеке на Фестивалу хумора за децу. Приредба је била фантастична и сви су били одушевљени њом. Учитељица и ученици су били задовољни, али помало разочарани што нису могли да учествују са њом на такмичењу.

Катарина Пакић, VIIIз

„Капетан Џон Пиплфокс“

За крај школске године ученици IV4 су спремили позоришну представу „Капетан Џон Пиплфокс“. У том раду су им помогли глумци Јелена Цвијетић и Дарко Бјековић. Премијера приредбе је била 10. јуна у Бродићу школе. Успели су да одушеве све присутне и да измаме осмехе многима. Представу су извели и на Фестивалу хумора и Милош Сурлић, који глуми капетана, добио је награду за најбољу мушку улогу.

Интервјуисали смо главног глумца који је срдечно одговорио на наша питања:

1. Коју улогу сте тумачили ?

Тумачио сам главног лика у приредби, то јест, капетана Џона Пиплфокса.

2. Да ли вам је одговарала та улога?

Да, баш сам се пронашао у тој улози и био сам одушевљен када сам добио главну улогу.

3. Планирате ли да се у будућности бавите глумом?

Да, то ми је жеља да постанем кад порастем.

4. Да ли ћете у скорије време одржати још неку приредбу? Да, планирамо још неколико приредби које ће се одржати у Дому културе, али ништа више нећу да кажем, да не бих нешто одао.

Катарина Пакић, VIIIз
Ђорђе Кулић, VIIIз

Како нацртати Гашу

Гашу није нацртати лако, то могу само уметници прави. Ако сте разумели ко има тај дар, хајде да пређемо на ствар. Ако си дете, оловке у руке, и нећеш имати многе муке.

Нацртај ти прво круг, један круг, мали, плави, и глава му већ не фали. Нацртај му очи мале, да се сјаје, и на то додај мало боје, и Гашин кљун то је.

Без великог, плавог, трупа, ништа не би,

а овако ето Гаше теби. Сад поносно он се шета, грли децу широм света. Сад му руке своје пружи, и са њим се увек дружи. Сад Гаша је понос наш, и детињства мога спас.

Награђена песма на конкурс уочи „Дана хумора за децу“

Ленка Михајловић, V1

Кристина Нastiћ, IIз

Милица Поповић, IIз

Нови наставници у нашој школи

Никола Петровић, професор техничког и информатичког образовања

1. Какав је био први утисак када сте ушли у нашу школу?
2. Како су вас колеге примиле у овај колектив?
3. Како деца прихватају Ваш предмет?
4. Како се деца понашају и мислите ли да ће бити проблема?
5. Како сте задовољни одељењима које сте добили?

1. Први утисак је био да ми се веома поправило мишљење о деци у градској школи. Мислио сам да ће ми после неколико година рада по сеоским школама бити доста теже, али сам се одушевио и ученицима и школи.

2. Углавном добро, нисам баш још упознао све колеге, али већину јесам и за сада имамо одличне односе.

3. То морате питати децу. Трудим се да им то буду два часа на којима ће научити све оно што је планом и програмом предвиђено, али и на којима ће се мало одморити и опустити за наредне часове.

4. За сада се добро слажемо, мислим да проблема неће бити, али наравно увек и свуда има изузетака, па тако и овде има неколико оних који покушавају свима да се „попну на главу“.

5. Веома сам задовољан. Углавном су добра одељења са којима може да се ради и да се направи сваки договор.

Маја Петровић, VII4

Иван Божић, наставник информатике

1. Како су Вас прихватили ђаци као новог наставника?

Како сте ме прихватили? Има одељења која се истичу и она која се мање истичу. Неки су ме схватили озбиљно, неки недовољно озбиљно, али и то ће се временом променити.

2. Да ли Вам се свиђа рад у нашој школи и колико се разликује од осталих?

Не могу да је упоређујем јер нисам радио у другим школама, али је у реду, задовољан сам колективом и техничким могућностима школе.

3. Да ли мислите да би нешто могло да се промени у настави и да ли планирате нешто ново у предавању или као додатну активност?

Наставу држим на свој начин, тако да сви ученици учествују. Засад сам задовољан. Нове активности су информатичка секција која ће се отворити крајем септембра где ће долазити ученици који имају воље да науче нешто више, и те ученике ћемо спремати и за нека такмичења

Невенка Николић, VIII2

Кристина Живановић, V5

Ивана Матас, наставница музичке културе

1. Какви су Ваши утисци о Дуловој школи и ученицима?

Школа је расположена за нове раднике. Веома ми се свидело велико, зелено двориште и лепо опремљена школа. Што се тиче ученика, веома су весели (некад и превише). Воле да раде и што се мене тиче, певају.

2. Шта највише волите код својих ученика?

Највише организовање на часу и наравно пажњу.

3. Како подстичете ђаке да уче?

Наравно, оценом највише. Шалим се. Пошто ја предајем музичко, песмом, музиком. Преносим моју љубав према музици на њих. Ако не успем, увек може да се добије и добра оцена и на бубање.

4. Шта бисте препоручили деци која желе да се баве Вашим послом?

Да би се завршила средња музичка школа, морате да имате инструмент, а они су мало скупи. Наравно, леп је, јер радите оно што волите. Има широке могућности и касније. Свирање, певање, деца.

Јелена Божовић, VIII2

Миљана Димић, VI5

ВЕРСКА НАСТАВА

Црква

Гледам у цркви
иконе ове,
што на зиду
тако прелепо стоје.

И свеће,
што крај олтару горе
и мирис тамјана
као мирис зоре.

Крај иконе
бели везени пешкири.
Неки мирис црквом,
спокојни се шири.

На далеко чују
црквена се звона.
Прослављају празник
Божијег дома.

Осећа се мирис
славског колача и вина,
срећу дели
новим младенцима.

Прославља се ту
и ново рођење,
наше прво
Божије крштење.

Зато свака икона
своју причу прича.
То ти може рећи
и овај стари чича.
Он у руци свећу носи,
и својом црквом, а и вером
свуда се поноси.

Јована Лекић, VIII4

Причест

Једног лепог јутра смо отишли са нашим вероучитељем у нашу лепу Цркву Светог Димитрија. Када смо ушли унутра, осетили смо неки чудан мир и тишину. Слушали смо молитву и све је било некако свечано. Касније смо се причестили и узели Исусово тело и крв. Наставник нам је говорио да, кад се причестимо, ми се сједињујемо са Богом. После смо отишли у Спомен костурницу. Ту је заједничка гробница и наших и аустроугарских војника погинулих у Колубарској бици. Вероучитељ нам је са пуно пажње причао да су Срби једини народ који је сахрањивао своје непријатеље. Научио сам много тога што нисам знао и видео, а најјачи утисак су на мене оставиле прелепе фреске и иконе наших светаца.

Једва чекам поновну причест и одлазак у цркву са другарима.

Мирко Јовановић, IV5

ВЕРСКА НАСТАВА

Кристина Насић, II6

Ускрс

Данас сам у цркви била,
шарено јаје сам добила.
То наш пола данас даје
свима редом по једно јаје.

Сва су јаја сада шарена,
црвена, жута, плава, зелена.
И љубичасто понеко се нађе,
ако се неко у гужви снађе.

Ускрс је данас, празник наш,
јаје о јаје удараш.
Све се од јаја сад шарени
дај га мами и теби и мени.

Три дана траје Ускрс наш
ред би био да и ти које јаје даш.
Христос је празник, то треба да знаш.
Он нам шаље благослов свој
и велики спас.

Јована Лекић, VIII4

Милица Славковић, IV6

ВЕРСКА НАСТАВА

ГРАЂАНСКО ВАСПИТАЊЕ

Причест

Било је недељно јутро, а моји другови и ја смо журили у цркву. Иначе, наша црква, која се зове по Свецу Димитрију, налази се на малом узвишењу изнад главне улице. Где год да се нађеш у граду можеш да је видиш. Лепа је, бела, а увече посебно осветљена па док је гледаш, стаје ти дах. На службу смо стигли са вероучитељем. Стајали смо и чекали ред за причест. Свуда око мене, чак и на таваници, биле су фреске светитеља. Сви су тамо тако благи и као да нам се смеше. Када сам ја дошао на ред и пришао свештенику, тихо сам изговорио своје име. Он ми је пружио парче хлеба-нафоре, као тело Исусово и гутљај вина као крв Исусову. Осећао сам се лепо и испуњено. Касније смо сишли у Спомен Костурницу. Такву гробницу има само наша црква. Ту су сахрањени и наши и непријатељски војници пострадали у Колубарској бици. Тако смо доказали да смо прави народ јер нам је вероучитељ рекао да је свачија туга и смрт иста.

По завршетку смо још мало седели испред цркве, причали о утисцима, а онда се полако разишли. Све ћу дуго памтити.

Милош Јовановић, IV6

Чувајмо природу

Ливаде су биле
пуне цвећа,
да на њима
не буде смећа.

И река би била
чиста и фина,
само да није
пуна бензина.

Чувајте природу
не бацајте смеће,
тако ћете само
повредити цвеће.

Ивана Нешић, VI4

ВЕРСКА НАСТАВА

ИСТОРИЈА

ВЕРСКА НАСТАВА

Причешће

Дан у цркви

Једног лепог хладног јутра ја и моји другари, са наставником ишли смо у цркву. Дошло нас је шесторо, остали су се сигурно успавали или имају неки разлог. Остале смо чекали једно сат времена и нису дошли. Нисмо могли више да их чекамо и отишли смо. Успут смо причали, шалили се... Када смо стигли у цркву, пољубили смо главну икону и стали смо један поред другог да слушамо молитве. Када је на ред дошла молитва *Оче наш* и ми смо певали. После свих молитви стали смо у ред да се причестимо. Дошла сам и ја на ред. Дали су ми хлеб и вино и узела сам три коцке хлеба. Појела сам хлеб, слушали смо још мало молитве. Наставник нас је одвео у Спомен кустирицу. Тамо сам видела разне слике и приче. Ту је била звонара и много неких пролаза. Изашли смо из цркве. Ја сам купила четири свећице и ушла сам у просторију у којој се пале свеће. Сваку сам пољубила и пожелала жеље.

Дошло је време да идемо кући. Некима су дошли родитељи, а некима нису. Мени родитељи нису дошли, ишла сам са наставником и другом Алексом. Било ми је лепо и надам се да ћемо поново ићи.

Јована Живановић, IVб

Освануло је ново јутро. Наставница, моји другари и ја, отишли смо у цркву. Када смо улазили у цркву, прекрстио сам се, пољубио врата и ушао. У цркви је било пуно препелих фресака, тако лепих да су ми очи засениле. Стао сам у ред да се причестим. Поп ми је дао вино, хлеб и прекрстио ме са златним крстом који је сијао тако да је изгледао сјајније него што је био. Затим сам пољубио иконе и ставио у сваку корпу по мало пара. После тога сам се помолио за здравље моје породице и мене. Изашли смо напоље и поиграли се мало. Нажалост, дошло је време да се вратимо у школу. Тог тренутка сам размишљао и рекао себи да ћу поново посетити цркву.

Урош Марковић, IVб

У цркви на причест

Недеља 25.09.2011. год, дан кад сви иду у цркву. Тог дана смо и ми организовали са наставником одлазак на причест.

Скуп је био испред школе у пола осам. Дошао је део нашег разреда. Без обзира на то, ми смо ипак кренули у цркву са наставником. Кад смо стигли, пољубили смо икону и слушали молитву. Чекали смо причест. Једва сам чекао да се причестим, зато што мислим да је то занимљиво. Кад смо завршили, наставник нас је одвео у обилазак Спомен костурнице где се налазе посмртни остаци војника из Колубарске битке.

По завршетку смо се одморили и задовољни кренули кући.

Жељко Стојковић, IVб

ПОРОДЧНО СТАБЛО ПОРОДИЦЕ САВИЋ

Најзначајнији предак био је мој прадеда, а он је Коста. Он је ратовао у Бару (Црна Гора) и борио се за своју државу. Учествовао је у II светском рату. Ту је уједно и погинуо, а његово тело су бацили у море. Био је у партизанима. Моја баба је имала само 4 године када је остала без свог оца.

НАШИ ПЕНЗИОНЕРИ

НАШИ ПЕНЗИОНЕРИ

Ранка Синђелић, учитељица

Питања за пензионере

1. Да ли сте се одморили од посла, ђака, једном речју од школе?
2. Шта вам је у раду са децом било најтеже, а шта најлепше?
3. Чег се посебно сећате из педагошке праксе?
4. Да ли бисте, да сада радите у школи, нешто мењали у вашем ставу на релацији ученик-наставник?
5. Шта бисте поручили младим колегама, а шта ученицима?
6. Када бисте поново бирали занимање, да ли бисте опет били наставник?
7. Како оцењујете наш школски лист?

Чланови редакције листа „Реч“

Анђа Столић, учитељица

1) Радила сам посао с љубављу па се нисам уморила. Ђаци су грејали моју душу и тако ће бити док сам жива, а школа ми је била друга кућа. Неке друштвене неприлике су допринеле да на време одем у пензију.

2) Посао учитеља је динамичан, леп и веома одговоран. Најлепше су биле наше екскурзије, настава у природи, журке, награде, осмеси... Најтеже је било сачувати деце нежне и искрене душе од загађења свих врста.

3) Много тога, али су бисери из првачких клупа незаборавни!

Већ десетак дана тече школска год. У клупама је нова генерација првака. Преко пута катедре седе Срђан и Слађана. Ја проверавам како су нешто урадили, а они боје. Дечак два-три пута лактом гура

девојчицу. Она се љути што је омета. Све то посматрам и не реагујем у жељи да чујем шта се дешава. Дечак устаје, надвија се над другарицом и гласно изговара: „Слађо, зар не видиш да се и учитељици мења зуб?“ Тајац! Смејем се, а они се заглашују. Схватам колико им је важна идентификација са учитељицом, а сутра сам ипак направила зуб који је недостајао.

4) Не! Ја сам увек имала другарски и родитељски став према ученицима. То никада не бих мењала. Они су то препознавали и вишеструко узвраћали.

5) И једнима и другима цитирају стихове Р.Киплинга: „Ако умеш добро да испуниш сваки минут свога живота, и свакога тренутка идеш правим путем, твоја ће бити Земља и све њено благо јер, бићеш човек, сине мој!“

6) Да! Поново бих била учитељица. Осећам се веома испуњено и као човек и као педагог.

7) Школски лист ми се веома допада, својеврсни је хроничар живота и рада наше школе.

Срђан Дан школе!

1. Поред моје породице, школа, ђаци и посао су саставни део мене. Једино сам тако комплетна. Нисам уморна, навикла сам да радим, јер ме то одржава.

2. Најтеже ми је било када видим тужну децу, када им очице не сијају због разноврсних разлога. Најлепше ми је било када су весели, насмејани, када моје савете прихватају, када мој повишени тон не протумаче погрешно.

3. Свега се сећам. Када сам била млађа, слушала сам савете старијих колега, од сваког узимала понешто и примењивала код своје деце у учионици.

4. Да и даље радим у школи, ништа не бих мењала. Имала сам добар став. Увек смо све решавали заједно, у учионици, све што треба. Деца су ме слушала, скоро је био другарски однос, умели су да ме поштују.

5. Младим колегама бих препоручила да све своје бриге из куће закључају у соби и кад уђу у учионицу буду насмејани, орни за рад, са лепим речима, без вике и дреке. Ученицима бих саветовала да поштују родитеље и наставнике, да редовно уче, да буду добри другови и другарице и да се клоне лошег друштва и порока.

6. Када бих поново бирала занимање, била бих само учитељ јер то најбоље радим. Децу много волим.

7. Ваш лист оцењујем оценом 10.

Поред драгих колега, осећала сам се увек младом и са оволико година.

НАШИ ПЕНЗИОНЕРИ

Стојан Луковић, наставник физике и техн. информатичког образовања

1. У раду са децом провео сам пуних 40 година. Нисам се уморио, јер је рад са децом, и поред своје сложености, испуњен задовољством. Волео сам ђаке и школу и много ми недостаје живот којим школа дише.

2. У раду са децом има пуно потешкоћа, посебно када си разредни старешина. Све се оне лакше савладају када се оствари добра сарадња са родитељима, колегама и ученицима. Најлепши тренуци су ми били они када су ми долазили моји ђаци после завршеног осмог разреда. Тада сам знао да су волели „Дулову“ школу и да су остали „Дуловци“. Посебно се радујем када чујем да се неко од њих определио за позив просветног радника, јер то значи да смо сви у школи који радимо на васпитању и образовању постигли максимум. Најтежи је увек био растанак са генерацијом чији сам разредни старешина био.

3. У току дугогодишњег рада, највише сам уживао у такмичењима са члановима секција, којих је у току моје праксе било доста. Највише сам се радовао освојеним првим местима и златној медаљи (у оквиру КМТ-е и физике).

4. Лично не бих ништа мењао у односу на релацији ученик-наставник, само бих се трудио да ученицима пренесем што више знања како би што лакше пратили техничка достигнућа.

5. Млађим колегама бих препоручио да воле свој позив, да се максимално труде да ученицима пренесу знање, а ђацима да воле своје наставнике и да стекну што више знања.

6. Када бих поново бирао животни позив, свакако бих опет изабрао позив просветног радника, јер мислим да рад са децом оплемењује и испуњава човека.

7. Ваш лист оцењујем највишом оценом. Посебно ми се допада што га „стварају“ ученици.

Бранислава Милошевић, учитељица

У заслужену пензију отишла је и учитељица Бранислава Милошевић. Чланови редакције нису успели да ступе са њом у контакт јер је одсутна због приватних обавеза. Учитељица Бранислава је успешно водила многе генерације Дуловаца и ми јој упућујемо једно велико хвала.

Милена Дубајић, наставник музичке културе

1. Нисам била уморна. Свој посао сам радила са пуно љубави. Много ми недостају деца, колеге, школа.

2. Најлепше ми је било радити са талентованом децом и видети радост у њиховим очицама кад постигну успех. Најтеже је било закључити оцене, а да буду задовољна и деца и ја, јер је овај предмет ипак другачији од других.

3. У својој педагошкој пракси доживела сам много лепог, тако да ништа посебно не бих издвајала.

4. Да сада радим, ништа не бих мењала на релацији наставник-ученик. Сматрам да је мој однос са њима био јако коректан.

5. Поручила бих младим колегама да воле свој позив, да раде са пуно љубави, да буду коректни према ученицима и резултати ће сами доћи. Ученицима бих пожелела да долазе у школу срећни, задовољни, да негују другарски однос, да поштују наставнике, да редовно уче.

6. Да сада бирам занимање, поново бих изабрала исто.

7. Школски лист је изузетно квалитетан. Похваљујем редакцију листа и желим јој пуно успеха у даљем раду.

Да ли се осећам безбедно у школи?

Шта значи бити безбедан? То је реч која обухвата више појмова: од немам страха за сопствени живот, до ушушканости која води у спокој, јер неко други брине о томе.

Искрено, до сада нисам размишљала о безбедности у школи, прихватам је као нешто што се подразумева. Нема ни једног разлога који је оповргава. Имамо среће да не страхујемо, као деца која живе у неким деловима света, где је безбедност у школама појам.

Безбедности доприноси школски полицајац, који будно прати дешавања у школи и дворишту. Спречава уношење предмета који су ризични за употребу. На самој безбедности раде и ученици и наставници. Контролом сваког ко уђе у школу, сопственом савешћу, тј. потребом да реагујемо на било шта што представља ризик по ђаке. Околина школе не представља ризик.

Једном приликом, школски полицајац је ухватио групу деце која деле петарде на једнаке делове, на улазу школе. Одузео им је, позвао њихове родитеље, дао им петарде и ставио до знања да морају проверавати шта деца носе у школу. Сачувао је безбедност.

Оно што следи као закључак је чињеница да су ђаци Дулове школе безбедни.

Искрено о насиљу

Теодора Суботин, VIII¹

Школа је друштвена институција специјално организована да се што боље стара о развоју и добробити ученика. Многим се ученицима деси да школа буде место којег ће се сећати и по томе што су у њој били предмет изругивања и вређања, где су добијали батине и били застрашивани и где су спознали шта је то социјална изолација, страх и понижење. Све ово набројано, а што представља проблем многих ученика, њихових родитеља, школског особља, стручњака који се баве школом и многих других, јесте школско насиље.

Сваки човек у детињству искуси неки вид насиља: било да је у улози вршиоца насиља, оног који трпи или је једноставно сведок насиља над неким другим. Насиље представља сваки облик понашања које има за циљ намерно повређивање или наношење бола, било психичког или физичког.

Насиље се појављује у различитим облицима. Вербално насиље је сваки вид исмевања, називање погрдним именима, ругање, вређање, добацивање. Физичко насиље подразумева ударање, гурање, отивање и уништавање ствари.

Деца, која су изолована из друштва, игнорисана од стране другова, трпе оговарање и о њима се измишљају приче, које обично немају леп и истинит садржај, јесу жртве социјалног насиља.

Насиље међу ученицима и наставницима је обосрано. Жртве таквог насиља нису увек ученици. У већини случајева су наставници жртве. Ученици, претежно средњих школа, малтретирају наставнике физички и психички, најчешће због лоших оцена, а понекад и без разлога, односно ради забаве.

Ученици злостављају и особље школе због њиховог положаја, омаловажавају их. Сматрају да имају неки ауторитет над њима, али би требало да буде обрнуто. Такође их и вређају, не поштују их, као ни оно што они кажу.

Стефан Делић, VIII²

Сваког дана када стигнем у школу, окружен друговима и другарицама, ја се осећам безбедно.

На нас пазе наставници и школски полицајац. Школски полицајац будно прати понашање свих ученика, води рачуна да неко не уђе у школу ко није ђак. Ако дође до неке ситне свађе у школском дворишту, полицајац помогне да се проблем реши. Сви ученици и наставници заштићени су и безбедни у школи јер се улазна врата школе закључавају и дежурају ученици који уписују у књигу дежурства све који дођу у школу, а нису ученици. Када помислим на другове, наставнике и школског полицајца који има велику улогу око наше заштите, осећам се безбедно у школи.

Милош Арсенијевић, V⁶

Велики део свог живота свако од нас проведе у школи. Ту се учимо да стичемо радне навике, учимо се васпитању, као и односу према другима у својој околини. Основна школа „Дуле Караклајић“ је једна од најлепших, и што је најважније, једна од најбезбеднијих школа у нашем граду.

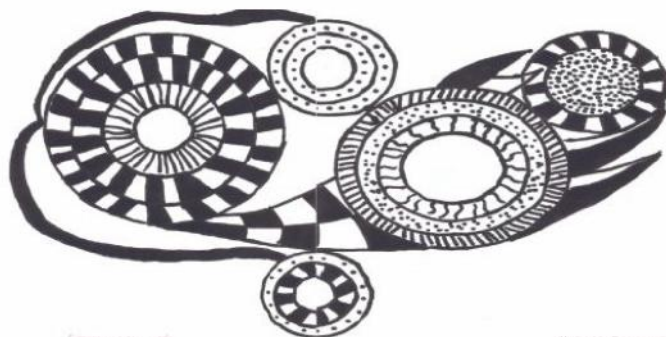
Дивно огромно школско двориште ограђено је високом, зеленом, металном оградом, унутар које се налази лепо уређен дворишни простор са пуно зеленила, спортским тереном, клупама за одмор. У самој школи су преуређени и опремљени кабинети за наставу, велика спортска сала, свечана сала као и мала зубна амбуланта и канцеларија школског полицајца. У оквиру школе постоји и кухиња, библиотека као и два преуређена простора за извођење наставе у природи.

Сама школа буди у мени осећај сигурности док време проводим у њој. Веома је битно напоменути и сам однос наставника према ђацима, који се труде да нам помогну како у стицању знања тако и у решавању проблема на које наилазимо.

Као и у свакој школи, постоје ти ситни несташлуци које решава ђачки педагог. Он нас учи и на стручан начин упућује на праве вредности, а то је однос према нашим друговима, поштовању старијих, развијању одговорности.

Ја се у својој школи осећам сигурно. Самим тим, уласком кроз капију нашег школског дворишта, безбрижни могу бити и наши родитељи.

Миона Симић, V⁴

Невена Станковић, VII⁴

НАШ СВЕТ

НАШ СВЕТ

НАШ СВЕТ

Хало, Уроше!

Разговор са Урошем Јовчићем

Да ли сте очекивали оволику заинтересованост својих суграђана за представу „Хало, овде бомба!“ ?

Урош: Па, искрено, мало јесам, мало нисам. Ово је моја прва представа коју играм као дипломирани глумац. Био је ово велики пројекат, са много глумаца, тако да сам се надао да ће људи бити заинтересовани.

Прича у представи је јако занимљива. Ученици, да би избегли писмени, зову школу и јављају да је постављена бомба. Та прича је била јако актуелна у Београду прошле године, мислим да су деца због тога губила око 200 часова. Овом представом хтели смо да укажемо да та појава није баш лепа. Може да се страда, ученици могу да буду

Који лик тумачите? Колико се проналазите у њему?

Урош: Тумачим лик Ђорђа Костића. То је ученик осмог разреда ОШ „Милош Матијевић Мрша“. Како се проналазим у томе? Био сам у том узрасту, и ја сам правио неке глупости. Урадио сам неку паралелу између себе и тог лика ког тумачим. Успео сам то да одрадим што природније и нормалније.

Како на ваш рад гледају колеге и који је најбољи савет који сте добили у послу којим се бавите?

Урош: Ја сам још увек почетник, тек сам дипломирао, а пријатељи и колеге ме подржавају. Да бисмо били добри људи, успешни глумци, треба једни друге да подржавамо.

Један од најбољих савета који сам добио у овом послу јесте да све што радим, радим са вером, да будем 100% природан, да будем свој. Кад тумачим неки лик, треба да будем то што јесам, а лик ће онда сам проистећи.

По чему памтите дане проведене у ОШ „Дуле Караклајић“ ?

Урош: Дани у ОШ „Дуле Караклајић“? Па, бога ми, то је за мене било срећно детињство. Живео сам у Трећој месној и школа ми је била близу. Дулову школу памтим, као и већина... ту су биле прве симпатије, први пољупци. Фарбао сам се у плаво, шатирао сам се, шишао се на чироки. Бежали смо са часова, играли смо стално фудбал. Поред тих дечачких несташлука, у суштини сам био миран ђак и учио сам. Нисам долазио у те ситуације да зовем да је постављена бомба. Када не научим било је: много ме боли глава, повредио сам руку или прст, морам да идем јер ме неко зове... све у свему мислим да је то један леп, леп период и стварно га нећу заборавити.

Која је била Ваша прва улога и да ли вам је драмска секција Дулове школе помогла у коначном избору пози ва?

Урош: Прва улога коју сам одиграо у позоришту била је у представи ПУЛС ТЕАТРА пре 11 година, био сам мали, ишао сам у четврти разред. Било је то 2000. године у представи *Сновићење* коју је, чини ми се, режирao Зоран Јовановић. Тада сам играо дечкића који сања, па му се појављују вештице. Мислим да ми је драмска секција Дулове школе помогла да глума буде мој крајњи избор, јер сам се код учитељице, а и касније код професора бавио рецитовањем и глумом. То је некако ишло једно са другим, рецитовање, драмска секција, аматерско бављење. Све то ми је помогло да глума буде циљ у мом животу.

Да ли сте током свог рада имали неку непријатну ситуацију и како сте решили ?

Урош: Током рада увек има непријатних ситуација. Деси се да дође до неких свађа, ништа то није страшно, то је све део рада. Једноставно, то је глума и током рада такве ствари се дешавају.

Како решавам такве ситуације? Па обично се једна од страна смири или, ако је неки редитељ или глумац супериоран, пресече напету ситуацију и каже да се то мора тако урадити. Ти послушаш ћутке и урадиш како се каже.

Андријана Џојић и Катарина Живић, VIIIз

„Хало, овде бомба !“

У овој представи се ради о три ученика који избегавају тест из математике. Са великом муком због контролног задатка, позвали су зборницу и рекли да је наводно постављена бомба. Ипак, када је све откривено, професори су им опростили и ни један од та три ученика није избачен из школе. Ово је пример како се не треба понашати ни у једној установи, а камоли у школи.

Маша Симић, Vб

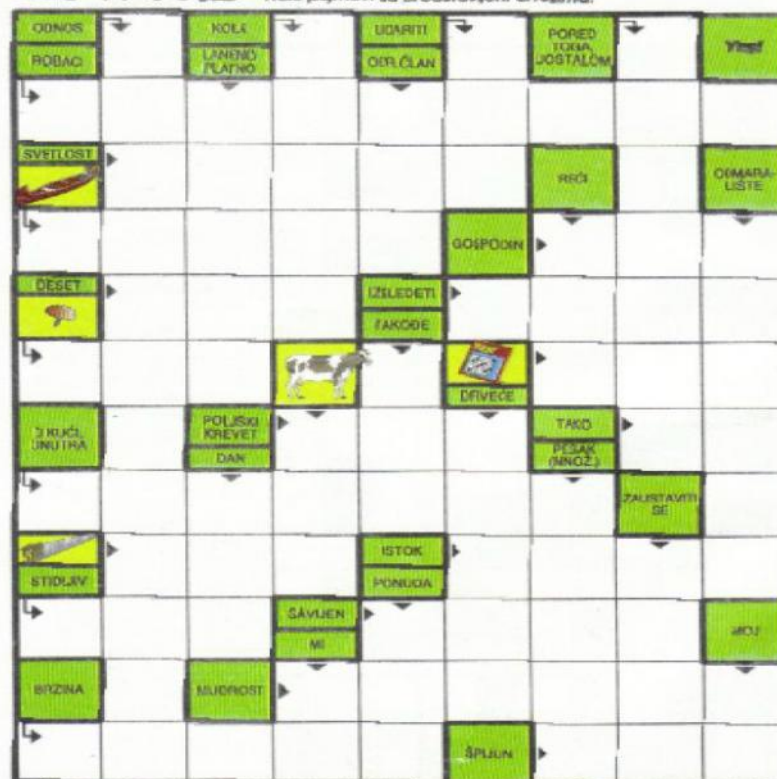
НАШ СВЕТ НАШ СВЕТ НАШ СВЕТ

Енглески Језик

УЧИМО КРОЗ ИГРУ

TIPWORD

Reši skandinavsku prevodnjem datih reči sa srpskog na engleski jezik. Neke pojmove su predstavljene crtežima.

WHO IS THIS?

Kada rešiš nasmerniku, neupotrebljena slova će spolovati konačno rešenje: ličnost sa fotografije.

Математика

Занимљиво о разломцима

По завршеној основној школи, већина бивших ученика ће се сетити да су негде видели разломке, а, можда, некад и учили о њима. То је зато што су им задавали пуно проблема. Ипак, мало људи зна да су за разломке знали још стари Египћани, мада их нису користили онако како су нас учили у основној школи. Наиме, стари Египћани су у основи користили јединичне разломке, на пример половина, петина и десетина код нас су $1/2$, $1/5$ и $1/10$, а за старе Египћане били би то $1/2$, $1/5$ и $1/10$. Остале разломке добијали су сабирањем. Да би записали четири петине, прво су морали рачунати. Писали би: $1/2 + 1/5 + 1/10$, што значи пола + петина + десетина, што је наших $8/10$, односно $4/5$. Нејединичне разломке представљали су са две црте, нпр. $2/3$ су $1/3$. При томе су се придржавали различитих конвенција, како би запис био што једноставнији.

Хијероглиф за разломак је личио на уста и значио је део.

1 Разломци су писани помоћу овог знака, тј. бројилац 1 и позитивни именилац испод. Тако се $1/3$ писала:

Јасмина Савковић,
наставник математике и информатике

НАШ СВЕТ

НАШ СВЕТ

НАШ СВЕТ

ЕКВ

Симбол југословенске рок генерације осамдесетих био је Милан Младеновић. Рођен је 1958. у Загребу, одрастао у Сарајеву, а највећи део свог живота и каријере везан је за Београд.

Памте га као певача, гитаристу, композитора и текстописца у групама: „Лимуново дрво“, „Шарло акробата“, „Катарина II“ и „ЕКВ“. У својој 36 години умро је од рака.

Након распада групе „Шарло акробата“ 1982. године, Милан (гитара и вокал) са Драгомиром Михаиловићем Гагијем (гитара), Душаном Дејановићем (бубњеви) и Зораном Радомирчићем - Швабом (бас), формира групу „Катарина II“. Групи се придружила Маргита Стефановић, а након одласка Душана и Швабе, групи су се прикључили Иван Видовић (бубњеви) и Бојан Печар (бас). Добијали су повољне критике и под овим именом трајали све док им Гаги није ставио забрану, која је проузрокована његовим избацивањем из групе јер је због сукоба са законом отишао у затвор.

Ново име групе је „Екатарина Велика“ – ЕКВ, а нови бубњар Иван Феце – Фирчи. Њихова музичка каријера креће узлазном линијом. Освајају публику од Београда, преко Загреба до Љубљане, где су имали и највише концерата, тако да се број њихових присталица непрестано повећавао. Као резултат њиховог рада, 1985. год. снимили су прву LP плочу „ЕКВ“ коју су обележили хитови: „То сам ја“, „Модро и зелено“, „Очи боје меда“, „Татоо“.

Крајем године Фирчи одлази у војску, а као замена долази Иван Ранковић. Милан, Маргита, Иван и Драган Зазиновић снимају нову LP „С' ветром у лице“ чији су хитови: „Ти си сав мој бол“, „Као да је било некад“, „Стваран свет око мене“, „Новац у рукама“. Овом плочом још више су освојили публику, сви концерти су им распродати, добили су награду Седам секретара СКОЈ-а.

Почетком 1987. године, Иван напушта групу, а нови члан је глумац Срђан Жика Тодоровић. Већ у априлу свирају на Фестивалу новог рока, док у лето завршавају LP „Љубав“. Песме које се издвајају: „Земља“, „Поред мене“, „Људи из градова“, али овде се примећује и нота депресивности коју је Милан унео у текстове („Тонемо“).

ЕКВ више пута пуни београдску халу „Пионир“. Све је више турнеја, концерата на којима су им се придруживали Тања Јовићевић (вокал „Октобар 1864“) Звонко Ђукић (гитара „Ван Гог“) и Фирчи све до свог одласка за Америку.

Почетком 1989. год. излази плоча „Само пар година за нас“ са хит песмама „Изнад града“ и „Круг“. На овој плочи придружили су им се Митар Суботић (клавијатуре), Тања Јовићевић (вокал) и Теодор Јани (гитара).

Врхунац каријере потврђују учествовањем на рок фестивалу у Новом Саду, фестивалу MIDEM у Кану, на I Европском бијеналу у Тулузу маја 1990. год. Опет се дешавају промене у саставу. Жика се све више посвећује глуми, Бојан напушта музику, док долазе Марко Миливојевић (бубњар „У шкрипцу“) и Мишко Плати (бас „D' Boys“, „Пилоти“).

Суморно време деведесетих, осликава се и на LP „Дум, дум“ који је изашао маја 1991. год и на којем су песме: „Дум, дум“, „Бледо“, „Забрањујем“... где су свој допринос у извођењу дали Тања (пратећи вокал), Душан Петровић и Бата Божановић (басисти), као и Митар Суботић. Песма „Слушај вамо“ у извођењу

новформираног антиратног састава „РИМТУТИТУКИ“ (Милан са члановима група „Партибрејкерс“ и „Електрични оргазам“) одјекивала је 1992. год. Београдом и то са камиона који је кружио његовим улицама.

У пролеће 1993. год. излази плоча „Неко нас посматра“ са песмама: „Заједно“, „Понос“, „Јадранско море“, „Just let me play some modern r'n'r music“. На овој плочи учешће су узели Жика, Тања и дејчи хор. У јесен исте године „ЕКВ“, „Партибрејкерс“ и „Електрични оргазам“ свирају у Прагу и Берлину.

Милан се прикључује Митру Суботићу, почетком 1994. год. у Бразилу. Тамо настављају давно започете ствари. У сарадњи са музичарима Зо Параиба и Фабио Голфети стварају песме у латиноритму и етно звуцима. Последње што је Милан урадио била је режија спота за песму „Црв“ у Паризу.

Умро је 5. XI 1994. год. у Београду у тридесет и шестој години живота.

Маргита је наставила да се бави музиком. Била је у то време један од најбољих пијаниста на Балкану. Учествовала је у филмовима: „Тајванска канаста“, „Црна Марија“, радила је музику за позоришне представе „Класни непријатељ“ и „Три сестре“ као и за драму „Плати плати“. Умрла је у четрдесет и трећој години.

О групи су објављене књиге „Дечак и вода“, „ЕКВ“, док је биографија „Место у међави“ у изради.

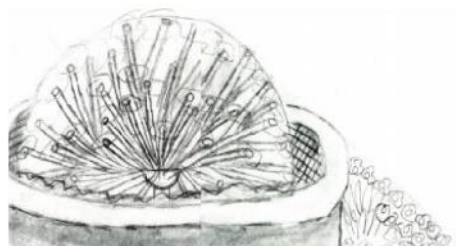
У режији Душана Весића филм „ЕКВ – Као да је било некад“ приказан је јавности 2008. год. на дан шестогодишњице од смрти Маргите.

„ЕКВ“ је осликавала повезаност т.з.в. „новог таласа“, рокенрола и режима СФРЈ. Учесници у филму отворено говоре о путевима дроге који су полазили из врха тадашње државе, а завршавали у стваралаштву генерације која је тад стасавала у Београду. Судбина „ЕКВ“ је трагична, а филм је потресао прича о животу и смрти, стварању и зависности, љубави и мржњи, успону и паду. Њиме је обухваћен документарни преглед каријере групе од 1981 – 1994. год. и судбина њених чланова.

Филм намеће питање „Ко је крив за њихову смрт?“ Чланови који су чинили срж „ЕКВ“ умрли су у периоду 1992 – 2002. Ивица Видовић, Милан Младеновић, Бојан Печар и Маргита Стефановић. Приказани су интервјуи са преживелим члановима групе, њиховим сарадницима, рођацима, пријатељима, обожаваоцима и критичарима. Изнет је архивски материјал њихових наступа, концерата, спотова, филмова у којима су глумили. Сва ова прича о уметности и животу једне прерано сазреле генерације, утицала је да филм добије статус „култни“.

„ЕКВ“ наставља да живи кроз своју музику и своје песме, али и дочекује и испраћа многе генерације са простора државе у којој је настала.

Лука Стефановић, VIII

Маја Жујовић, Vб

После школе иди право кући!

Моје тринаестогодишње животно искуство ми говори да је истина веома чудна појава. Јавља се у разним облицима и буди разнолика осећања у мени.

Најчешће слушам родитељске истине. Оне говоре о томе како су старији већ прошли стазама живота на које сам ја тек закорачио. Зато треба да их слушам у свему, да беспоговорно усвајам све њихове савете. Родитељске истине говоре о страшном времену у коме живимо, о опасностима које ме вребају на сваком кораку, од дроге па до лошег друштва. Оне су испуњене строгошћу и забранама, причама које се сваког дана понављају: не причај са непознатима; не завлачи се у мрачне улице; после школе иди право кући; не спавај са телефоном — озрачићеш се; не седи стално уз компјутер — ослепећеш; не једи грицкалице — гојиш се. Родитељским истинама увек супротстављам моје истине. Оне кажу да свако има право да учи, сазрева и преживљава ствари без гурања са стране. Мени треба одушка, простора да сам доносим закључке о људима, о томе шта ми се допада. Моје истине кажу да су мени потребни љубав, разумевање и подршка родитеља. Ја поштујем њихов труд и бригу да израстем у паметног и образованог човека. Као што ја имам поверење у њихове истине, тражим да и они имају поверење у мој осећај за лепо и добр, у моје истине.

У обилу истина са којима се сусрећем, издвојио бих оне које у мени буде лепа и племенита осећања. Те истине говоре о љубави према ближњем, о потреби да увек будемо пажљиви према старијима, нежни према млађима од себе. Постоје и мрачне истине које ме испуњавају страхом. У њима су скривени суровост и насиље које неки чудни људи испољавају према деци и животињама. Заstraшујућа је и истина да постоје људи спремни да батинама, камењем и моткама натерају друге да имају исто мишљење као и они. Прелела је и ослобађајућа истина да не могу сви имати исто мишљење, да свако има право да гради свој став и живи по својим правилима и потребама. Радују ме истине моје баке. У њима сам ја увек послушан и добар, оне су пуне разумевања и охрабрења за све моје недоумице. Бака увек мудро каже: „Нико се није научен родио“ Постоје и истине мојих другара које кажу да сам тврдоглав, љутица и свађалица. Оне ми не пријају много, али се трудим да их преиспитам и променим.

Истина је чудна појава, која може да ми снажно протресе главу, али и да ми окрилати срце. Чак и када ми не пријају, истине су корисне, јер ме терају да се стално борим са собом, да учим о животу, да сазревавам.

Никола Андрић, VII1

Основне школе у Лазаревцу

Основна школа у Лазаревцу основана је 1860. године. Школу су основали мештани села Шопић, јер тада Лазаревац као варошица званично није постојала. Територија садашњег Лазаревца припадала је Шопићу. Школа је била смештена преко пута „Старог конака“ (стара полиција). Када је Лазаревац проглашен за варошницу, основали су своју школу и одвојили се од Шопића. У школи су у почетку радила само три разреда, а служила је за неколико села. Општински одбор преместио је 1889. године основну школу у једну приватну зграду која није била хигијенска. У овој згради школа је била до 1906. године. Сазидана је нова школска зграда са три учионице, канцеларијом, служитељским станом и посебном зградом са станом за учитеља школе. Школска зграда је завршена 1906. године. У школи је постојала и сала за физкултуру где су одржаване приредбе и позоришне представе. Приход од приредби користио се за помоћ сиромашној деци.

Године 1938. било је 220 ученика у сва четири разреда. Школа је била снабдевана потребним инвентаром и училима, при школи је постојала и учитељска библиотека. Одлуком Министарства просвете Србије од 29. августа 1945. грађанска школа отворена под окупацијом у Лазаревцу, претворена је у нижу мешовиту гимназију. Исте године у новембру отворен је ђачки интернат.

Данас на територији центра града постоје три школе. Најстарија школа је „Војислав Вока Савић“ и ова школа сматра се наследником прве школе у Лазаревцу. Због повећања ученика 2. јуна 1965. решењем СО Лазаревац основана је основна школа „Дуле Караклајић“, а територија Лазаревца подељена на два школска подручја. До 1975. настава је извођена у објектима Основне школе „Војислав Вока Савић“ иако се главни објект обе школе налазио у улици Раце Терзића бр. 4 на месту где је сада Робна кућа. Године 1975. 1. септембра ОШ „Дуле Караклајић“ је и физички издвојена, изградњом нове школске зграде, која се налази у улици Дула Караклајића. Године 1994. основана је и трећа Основна школа „Кнез Лазар“, а Лазаревац је опет подељен на сада три школска подручја.

Лазаревац се данас може похвалити веома добро развијеном мрежом основних школа и по другим, сеоским месним заједницама, која датира из 19 века. Сведок томе је реновирана подручна школа у Петки која је изграђена давне 1873. године и саставни је део Основне школе „Дуле Караклајић“, која тренутно носи епитет једне од најмодернијих школа на подручју Београда.

Припремила Маја Петровић, VII4

НАШ СВЕТ

А шта нам улази на уста ?

„Дуле Караклајић“ је једна од најлепших и најбоље уређених школа у Лазаревцу. Поред свих својих предности, наша школа има и понеки недостатак.

Највећи проблем у Дуловој школи је исхрана ученика. У оквиру школе налази се кухиња у којој се налазе теста и сокови које могу куповати ученици млађих и старијих разреда. Кухиња има предност за млађе ученике, јер родитељи, уколико желе да дају одређену количину новца, њихова деца имају комплетан ручак, који укључује нешто чорбасто и кувано.

Дулови ђаци ужину купују и у трафици и киоску где се такође налази нездрава храна. На готово сваком великом одмору већи број ученика поједе неко тесто или чипс и свако носи лименку кока-коле и осталих газираних пића која су веома нездрава. Већи број ученика велики одмор проведе ван школског дворишта. Иду до „Одисеја“ по палачинке или у „Форнети“ по различите врсте теста. Иако знам да је сва поменута храна нездрава, и ја се тамо храним, јер ми је најлакше да купим неко тесто и неки сок.

Лоша исхрана изазива разне болести, зато треба водити рачуна шта уносимо у организам.

Нашој школи недостаје једна кухиња за нас, старије ученике, налик кухињама неких школа у иностранству. У кухињи би требало да се налазе полице где ће бити разне врсте куване и здраве хране. Ученици би имали послужавнике и ишли од једне до друге полице и узимали оно што им се свиђа. Месечно би плаћали одређену количину новца како би могли ту да се хране. Та кухиња би много побољшала исхрану и здравље ученика.

Када би се сви ученици и наставници организовали и дали одређену количину новца, мислим да би та кухиња могла да се отвори и побољша исхрану ученицима старијих разреда Дулове школе, а самим тим и квалитет живота.

Шаренац Ивона, **ВИИИ-3**

Ивона Шаренац, **VIII3**

НАШ СВЕТ

Школске муке

Математика ме гуши
глава ми се пуши.
Историја још је гора
права ноћна мора.

И коса ме боли
географија ми памет соли.
Фиџичка култура,
ту се увек неко гура.
Од Француског и Париза
мене хвата криза.
Ликовна култура
за правог Пикаса,
зато тамо имам
једног доброг аса.
На енглеском драгом
ја се енглескином правим

кеца мога никад
нећу да поправим.
Техничко је фаза
мога доброг знања.
оцена је моја
и од двојке мања.
Биологију волим!
Да сецирам жабе!
То сам давно научила
још од моје бабе.
Српски, граматика,
Мене боли глава.
Од лирике и епике
Много ми се спава.
Тако дане ја проводим
У тој дивној школи.
Сваки наставник сад виче
К'о да ме не воли.
Ја се само смешкам,
са свима се дружим.
Да још и из владања
кеца не заслужим.

Јована Лекић, **VIII4**

Срђан Приљева, **VI1**

НАШ СВЕТ

ЗДРАВА ХРАНА

Млеко и мед, крушке и јабуке.
Све то јесте здрава храна,
која треба да се нађе у јеловнику,
сваког дана.

А шаргарепа црвена и фина,
заиста је пуна витамина,
Мада је деца не једу лако,
а требало би да је проба свако!

Ако хоћеш да ти живот,
буде лепши и дужи,
здрава храна може
да ти то пружи,
Храните се здраво,
Једите здраву храну
и нико вам неће наћи ману!

Анастасија Атанасијевић, **III2**

Свет који видим и свет који желим

Људи више нису окружени
срећом, само проблемима. Тешко се
срећу срећна и насмејана лица. Сви
некуда јуре, негативни су, траже разлог
за свађу. Никако да сретнемо оне
који све посматрају на други начин,
оне који су толерантни, оне који знају
да слушају и разумеју.

Зашто људи праве разлике
међусобно? Па људи су и Роми, и
особе са посебним потребама и сви
они који су тако рођени. Сви ми исто
желимо: да се смејемо, да волимо, да
учимо, да се дружимо, да будемо
срећни. Нису те особе криве што су
рођене тако. Свако од нас жели бар
нешто да промени у животу.

Како би само било лепо када
бисмо сви могли да се смејемо када
је најтеже, да разумемо друге особе,
да се не свађамо већ да саслушамо
туђе мишљење и да будемо позитивне
особе. Можемо да помогнемо сваком
и да будемо толерантни, само
ако то желимо.

Нема потребе одбацивати
друге људе или правити разлике.
Нема потребе свађати се јер само
леп говор може да реши проблем.
Нисмо ми створени да бисмо се свађали,
тукли. Ми смо рођени да бисмо
поштовали једни друге, да бисмо
разумели и волели, да се помажемо
међусобно и да ценимо оно што
имамо.

Требало би да ми мислимо
на будућност. Наша деца ће се угледати
на нас. Ми бисмо требали да
будемо што боље особе и да научимо
шта значи бити толерантан. Могли
бисмо да покажемо наше разумевање
према другима и да докажемо да
знамо да волимо, ценимо, поштујемо.
Све се то налази негде дубоко у
нама, само још да ми дозволимо да
исплива на површину.

Тамара Марковић, **VIII1**

ПУТОВАЛИ СМО

ПУТОВАЛИ СМО

ПУТОВАЛИ СМО

Излот учоника четвртог разрода Сово, змајови, вило и вилењаци

На излету смо били у етно селу Совљак, у Засавици и у Музеју хлеба у Пећинцима.

У Совљаку смо чули разне приче и легенде. Совљак је настао тако што је на том месту била велика шума, и тамо су боравиле сове. После извесног времена окрчиле су се шуме и настало је село Совљак. Домаћин нам је показао кућу која је изграђена у XIX веку, и у којој се налази стари намештај и предмети који су се користили у прошлости. Ми смо у дворишту помогли мештанима да утоваре кукуруз, што нам је било посебно занимљиво. После тога смо отишли у Засавицу. Речица Засавица тече северном Мачвом и јужном Војводином. Староседеоци су је већ давних дана прозвали баром. Засавицом је некада текла Дрина. То је из времена када су небесима владали змајеви Мачве. Временом су Дрину заменили река Сава, виле и вилењаци. Засавица је као мирна и питома река равнице, омогућила опстанак биљном и животињском свету. Да би тај свет био очуван, сама Засавица и њено приобаље стављени су под заштиту државе, као природно добро од изузетног значаја. Она је оаза са око 800 врста биљака, 190 врста птица, 25 врста риба, а толико и водоземаца и гмизаваца. Испреплетаност влажних ливада, шума, широких обала и саме воде чини рам лепоте и разноврсност биљака и животиња. Све смо то видели током вожње бродом. Након тога смо посетили Музеј хлеба у Пећинцима. Тамо нас је дочекао сликар Јеремија који је обишао више стотина села, записивао обичаје и сакупљао старе предмете и машине које су се користиле за прављење хлеба.

На излету смо много тога видели, сазнали и било нам је много лепо.

Сташа Ђуричић, IV2
Сандра Којић, IV2
Анастасија Цветковић, IV2
Наталија Ђаковић, IV2
Николета Живковић, IV-2

Гоч

Планина Гоч је још једна планина коју су планинари наше школе освојили.

Током 13. и 14. маја имали смо прилику да видимо све чари Гоча и његове околине.

Око тридесет ученика и десет наставника било је смештено у „Смучарском дому“. За ова два сунчана дана препешачили смо преко 30 км и видели природна богатства овог предела. По повратку кући, били смо уморни и срећни, јер је ово за нас било још једно ново искуство и занимљива авантура у природи.

Катарина Живић, VIIз

Шестаци на екскурзији

Као и прошла, и ова екскурзија је била занимљива, очекивана с нестрпљењем и радозналешћу. Посетили смо: Таково, Студеницу, Матарушку бању и Жичу.

До Такова смо путовали доста дуго. Бар се тако нама чинило, јер је јутро било веома топло, па смо једва чекали одређиште да предахнемо.

Када смо стигли, водич нас је одвео до споменика, где је тачно подигнут I Српски устанак. Испричао нам је причу, а онда нас је упутио у малу брвнару, а потом и у Историјски музеј. Наравно, неизбежно је било фотографирање и куповање сувенира.

Упутили смо се ка Студеници. О њој смо доста учили, када смо радили Немањине. Наша разредна је наставница историје, тако да смо имали додантну мотивацију за посету овог манастира.

Студеница је веома лепа. На улазу су велике, камене зидине, а у дворишту се још налази мала црква. Унутар манастира није било дозвољено сликање, али смо сви релативно добро упамтили унутрашњост, где су смештене мошти Светог Симеона и монахиње Ане.

Сви смо се радовали посети Матарушкој бањи. Најзад смо могли да се одморимо на дуже време. Прво се причало о томе да ћемо посетити Врњачку бању, али ништа од тога. У Матарушкој бањи ми се највише допао мост, веома климав, испод кога је протицала река Ибар.

Посетили смо Жичу, црквени манастир у Србији, са занимљивом историјом. Некада се ту налазило седиште архиепископије и мошти Светог Саве. У повратку кући, видели смо средњовековно утврђење, Маглич.

Повратак је био занимљив. Били смо уморни, немирни. Разредна је неке стално опомињала. Мрак је полако падао, а температура је била пријатна. У сваком случају, дивно смо се провели.

Николета Ђорђевић, VIз

ПУТОВАЛИ СМО

ПУТОВАЛИ СМО

ПУТОВАЛИ СМО

Били смо на излету

Једнога раног јутра кренули смо на излет, у обилазак нашег родног краја.

Прво смо обишли цркву брвнару у Вреоцима. Слушали смо причу о томе како су Турци рушили цркве, а наш народ их је градио на скривеним местима. У тој црквици смо палили свеће за наше претке.

Код цркве, кроз дрвеће, видео сам рушевине куће у којој сам одрастао. Она је порушена због ископавања угља. Нисам се лепо осећао због тога. Сетио сам се да сам у њеном дворишту журио свог пса који је волео да ми краде играчке. Била је ту и једна трешња која је рађала слатке плодове. Волео сам да се пентрам по њој. Сада ничег од тога нема.

Следеће место које смо обишли је Видиковац. Одатле смо видели багере који ископавају угљ.

Затим смо били у Зеокама. Обишли смо кућу кнеза Станоја. Слушали смо причу о његовом животу и како је на превару убијен.

Били смо и у школи у Зеокама. Видели смо изворе киселе и обичне воде за које кажу да су лековите.

Када сам се вратио у Лазаревац причао сам родитељима о излету. Лепо сам се провео. Једино ме мало растужила моја срушена кућа и ишчупана трешња у Вреоцима.

Младен Матић, IIII

Прелепа Тара

Еколошки камп „Тара 2011.“ одржан је од 13. до 20. августа ове године на Перућцу. Ученице наше школе: Аница Јовановић, Николета Ђорђевић, Мила Јовановић, Ивана Јанковић и Катарина Живић су позване да бесплатно учествују у кампу основаца из целе Србије. Активности кампа су сваки дана биле другачије. Учесници су имали прилику да виде језеро Перућац и Заовине, Мокру гору, Дрвенград, Врело - најкраћу реку у Србији, Бајину Башту... Имали су и кратка предавања о националним парковим, врстама дрвећа и Покрету горана Србије. Током тих недеља дана припремали су се и за квиз знања, такмичење у сликању и изради цветних аранжмана. Циљ

кампа, осим истраживања Националном парку Тара, био је и упознавање и дружење са основцима из различитих делова Србије. Недељу дана било је мало за све што су учесници желели да виде и заједно доживе.

Ивана Јанковић, VIIIз
Катарина Живић, VIIIз

Летњи дани у срцу Таре...

Крајем августа ове године, организован је камп на Тари, под називом „Србија без голети до 2050. године“.

Заменик директора ме је обавестио и ја сам прихватила. Кренули смо 13. августа, на крај западне Србије, до саме границе са Републиком Српском.

Путовали смо четири сата до хотела „Перућац“ поред истоименог језера. Када смо мислили да ћемо се коначно одморити, није било слободних соба, па смо још тридесет минута чекали да се ослободе. Да ствари буду горе, водич нас је распоређивао у собе по његовом избору. Срећом, ја сам била у соби са другарицом из одељења. Запала нам је најудаљенија соба, на крају ходника. И поред свега, ми смо се почеле шалити на свој рачун.

Кроз неколико сати, одржан је састанак где нам је представљен план и програм рада. Упознала сам децу из разних градова Србије, али и две девојчице из Обреновца, са којима смо се наредних седам дана дружиле.

У недељу смо посетили манастир Рачу, који има бурну историју, јер су га Турци много пута спаљивали, а сваки пут је обнављан. Онда смо отишли у Бајину Башту, удаљену неколико километара од нашег хотела. Њен симбол је река Врело, иначе најкраћа у Европи, а неки је зову „Година“ јер је дугачка само 365 метара.

Понедељак је био резервисан за посету националног парка „Митровац“. Летњи дани у срцу Таре... Кретали смо се бескрајном галеријом шума и поља газећи цвеће и „тепих ливаду“. То је веома мекана трава, која вас одбаци кад скочите на њу, као трамболина.

У уторак је било најзанимљивије. Возили смо се Шарганском осмицом. Пружали су се бројни видици. Застали смо поред „камена љубави“, где се пре пар година венчао један чешки пар. Легенда каже,,

да ако замислите искључиво љубавну жељу и пружите длан, оствариће се. Посетили смо Дрвенград и имали пикник.

Среда је прошла радно за нас, јер смо радили и плевили засађене културе, а посетили смо и ергелу.

У петак је било одржано такмичење у детерминацији дрвећа и биљака. Моја група је освојила друго место, а самим тим и путовање у Вршац наредне године.

У суботу смо примили награде и опростили се једни од других. Тешко ми је пао растајак од моје две другарице из Обреновца.

Могу да закључим да је мало предела у Србији, а вероватно и шире који у себи крију толико нестварно лепих и привлачних крајолика као што је Тара. Памтићу је по једном новом искуству и дивним тренуцима.

Николета Ђорђевић, VIIз

ТАРА

У августу ове године, у периоду од 13. до 20. одржан је Еко камп Тара 2011. На њему је учествовало 5 ђака наше школе: Катарина Живић, Ивана Јанковић, Мила Јовановић, Аница Јовановић и Николета Ђорђевић.

Ученици су ишли на многе едукативне излете, на којима су научили много тога о Националном парку Тара. Одржана је и мала школа сликања.

На крају је одржано такмичење у препознавању биљних врста, где је Николета Ђорђевић са својом екипом освојила 2. место и бесплатан боравак у Еко кампу „Вршачки брег“ следеће године, затим, такмичење за литерарни рад под називом „Ја данас, а ти сутра на еко кампу „Тара““ где је Мила Јовановић освојила 1. место и такође боравак у Еко кампу „Вршачки брег“, онда такмичење у изради цветних аранжмана где је Мила Јовановић освојила 2. место, а одабрани су и најбољи ликовни радови где је Ивана Јанковић освојила 2. место. Наше ученице су се дивно провеле, научиле много тога и стекле много пријатеља.

Мила Јовановић, VIIз

ТАРА

ТАРА

ТАРА

ТАРА

(у оквиру Еко кампа Тара 2011. прву награду на такмичењу за најбољи лите-
рарни рад под називом : Ја данас, а ти сутра на еко кампу „Тара“, освојила је
наша ученица Мила Јовановић)

Ја данас, а ти сутра на еко кампу „Тара“

Здраво, ја сам Мила . Бићу искрена са тобом или са вама или хммм.... ма како год!
Ја сам на еко кампу „Тара“, а ти ћеш бити сутра: Шта? Још увек размишљаш да ли ћеш
ти бити овде ? Па ја ћу покушати да ти помогнем да одлучиш. И запамти , као
што сам већ напоменула, бићу искрена!

У овај камп, позвао ме је директор школе. Овај, у почетку сам се страшно двоумила. Ипак
, одлучила сам да покушам. Стигла сам овде, у хотел Језеро, са лошим предосећајем.
Мислила сам да да ће ме одвојити од другарица Катарине и Иване. То је, до некле, била
истина. Доспела сам у собу са три непознате девојчице. То ми је тада тешко пало. На
ручку храна је била добра, али не као мамина тог првог дана. Да будем искрена сметало
ми је и устајање ујутру (рано ујутру!)

Ти сад сигурно мислиш да мени ништа није добро и да сам размажена .Е па НИСАМ!

А, знаш ли зашто?

Е па рећи ћу ти.

Већ трећег дана упознала сам веселу Милану, лудог Ристића, другара Буцу. Смешног
Ђуровића, мог малог (као) бату Матију, нашег малог Марка опседнутог девојчицама,
лепотицу Петру и многе друге. А од тада, од тада је све постало сјајно!

Храна фантастична а поготово вечера (чувени кромпир и месо). Другарице из моје собе (
које нисам раније споменула јер сам, сматрала да треба да имају посебно место)

Биљана , Миљана и Ивана феноменалне (да се разумемо у почетку их нисам познавала
што не значи да ни тада нису биле феноменалне) . Додуше , то устајање ујутру и није да
је лако, али није више тако страшно . Сви наши излети били су леви и доста смо научили
на њима . Мени се стварно допао излет на Мокру гору где се родила и чувена легенда о
палачинкама . Не могу сад да дужим о томе јер морам да идем да их правим. Ето видиш,
чак и палачинке правимо !

А, да ! Морам поменути и чика Мирослава, тог страшног човека кога смо се на почетку
сви плашили а сада нам је и он ортак !

И ето ! Ваљда си схватио ! Мени је овде лепо зато што сам стекла фантастичне пријате-
ље ! Боље од фантастичних !

И сада ми остаје да ти кажем : ја сам данас на еко кампу Тара , а да ли ћеш ти бити
сутра ?

Ако је твој одговор не, ја те не разумем !

Мила Јовановић, VII1

ОТКУЦАЈИ ПЕСНИЧКИХ СРЦА

Моја седма школска јесен

Често чујем одрасле како говоре: „Ми само по деци видимо да време пролази, да старимо“. А ми, деца? На основу чега ми да приметимо да време пролази? На основу школских година које трче, лете, пролећу? На основу јесени које посматрамо кроз, добро позната, стакла школских прозора?

Седма школска јесен. Звучи скоро као „стота школска јесен“. Звучи као да је прошло седам година. Чекај, зар није? Јесте, али кад пре? Сваком новом годином први дан у овој школи покрива се једним дебелим, неуништивим слојем магле у мом сећању. Сваки пут све дељим, неуништивијим. Сећам се да сам тог дана на ученике виших разреда гледала, не као на децу, већ као на људе. Мислила сам да су много старији, озбиљнији, паметнији. Сада схватам да нису били много старији. Нису били ни озбиљнији ни паметнији. У ствари, уопште нису били паметни. Школа је тада била хладна, негостољубива, велика и мрачна. Много се променила. Више нема непријатељски став. Ове године, првог септембра, када сам после два месеца поново ступила у њен, сада више не тако простран хол, школа ми је пожелела добродошлицу. Била је толико срдачна, као да ме познаје већ седам година.

Сада више није тако хладна. Како године пролазе, атмосфера у школи постаје све топлија, могу слободно рећи врелија. Свака јесен подсећа на неког новог, на неку другу особу. Знате већ шта хоћу да кажем. Јесењи ветрови више не дувају право у мене у жељи да ме оборе на земљу. Сада дувају око мене, грле ме и штите. Пружају ми подршку. Више нису тако ледени, већ некако благи, питоми, моји. Исто као и јесен.

Понекад помислим на то како ће ми следећа јесен у овој школи бити последња и тада се најезим. Можда зато што једва чекам да дође и прође, да кренем даље и најзад да за себе могу да кажем да сам велика. Можда зато што очајнички желим да се вратим седам година у назад и поново будем мала. То, заиста, не знам.

Сада, док гледам кроз исти прозор као пре седам година и видим исти приказ као тад, кроз главу ми пролази информација да је прошло истих тих седам година. Зато сада знам да не гледам у исту јесен. Ова јесен ме боље познаје, а и ја боље познајем њу.

Ана Милиновић, VIIi

(друга награда на наградном темату школе)

Јована Ђурић, IIIi

Вук Лекић, V6

Моје срце поруку шаље

Напољу сам, гледам у небо и ћутим.
Гледам у један облак паперјаст и бео.
Немам право на тебе да се љутим,
Јер не знам ништа што си хтео.

Ништа не помаже кад се вера у љубав изгуби.
Као да је у срцу нож или велики трн.
Тад је и најтеже да се неко заљуби,
И тад тај облак може бити црн.

Како вратити љубав и срећу,
Како вратити машту и сне?
Да будем депресивна и тужна, не, нећу,
И ако ми је све срушено, зар не?

Покушавам наћи нешто, не знам ни шта тражим више,
Моје срце као да неку поруку шаље.
Кад је тишина и моје срце је тише,
Зато и размишљам да л' да идем даље.

Свако има неку тајну, неку лепоту,
ал' има и мане и страх.
Све то дугујемо љубави у животу,
Успоменама које ће ветар однети, као прах.

Јелена Божовић, VIIz

Рана јесен

Ових дана почела је јесен. Запажамо разне промене.

Лишће почиње да жути и да опада са грана, цвеће вене и повлачи се у земљу, спремају се за зимски сан. Животиње се спремају за зиму, траже склоништа, спремају храну, а птице лете на југ где је топлије. Људи почињу да облаче топлу одећу. Небо постаје све тамније и често пада киша. У јесен су дани често суморни. Мајке спремају зимницу, а очеви завршавају послове на њиви.

Волим јесен зато што има много воћа.

Милош Гигић, II6

Лице са старо фотографијо

„Родио се попут кише из облака љубави према ближњима“, говорила је моја бака кроз сећање посматрајући неку стару, исцелану фотографију пожутелих крајева. Погледала сам у фотографију и запазила старца који је седео на једној трошној дрвеној столици. Густа седа коса давала је посебан облик уском лицу, док су му очи, крупне као два кестена, имале неки посебан сјај који је за моју баку представљао наду. Никада се није гасио. Усне су му биле танке и суве, али насмејане. Ниског раста и бледог тена, седео је поносан на оно што је у животу постигао.

„Животни циљ био му је да породицу учини срећном. Није марио колико је материјалних блага имао. Највеће благо је стекао на дан вашег рођења. Његово благо су његови унуци“, очију замагљених сузама, причала је са дивљењем. Последња реченица заинтриговала је моју благу радозналост.

„Мислим да овај човек заслужује да знам све о њему“, рекла сам ухвативши његову жену за руку. „Драгојло Попадић - особа која ме је познавала боље него ико други. Умео је да слуша, памти, а посебно је умео да ме утеши, да помогне. Увек је следио своје снове, не обазирјући се на мишљења небитних особа у свом животу. Волео је да пише, црта. Умео је да опрашта. Није ни чудо на кога си“, њене речи су биле као музика за моје уши.

Сада, мој основни узор је он, а свој живот градим трудећи се да ходам његовим стопама.

Јана Кецман, VIIIб

Пролеће стиже

Пролеће стиже
цвеће ниже,
Сунчани дани
Све више сјајни.
Деца се веселе,
цвеће се бере,
берем га и ја
па сам срећна сва.

Трава се диже
и мени стиже,
вода жубори
ко поток у гори.

Наталија Ђаковић, IIIз

Један стари занат

Правник, економиста, архитекта, само су неки од послова у 21. веку. Некада у 13, 14 и 15. веку, било је другачије. Некада су се дрвена каца за купус или буре за вино налазили готово у свакој кући, односно подруму. А онда је племенито, лепо и здраво дрво заменило много јефтинија, али и штетнија пластика, а бачвари остали без посла и масовно затварали радње.

Иако од свог бачварско-кацарског заната одавно не може да живи, Констатин Поповић није ставио кључ у браву своје бачварске радње у Булевару краља Александра. Занатом се и даље бави, истина ретко, а да би зарадио за живот и обезбедио посао члановима своје породице, пре неколико година је почео са производњом дрвених мердевина, и до данас у томе остао једини у земљи. Пре више од пола века у околини Ваљева је било много бачвара; логично, воћарски крај па је потреба за бурадима била велика. То је био разлог да се овај дека одлучи за овај занат. Учио је две-три године код одличних мајстора и „испекао“ занат. Иако заљубљеник у свој посао, због сезонске природе морао је да се лати и других послова. То није био знак да је заборавио бурад и каце. Када је пре две године схватио да стари занат нестаје, одлучио је да отвори бачварску радњу.

Данас, једини у Београду, а вероватно и широј околини и даље се бави овим старим занатом.

Маја Петровић, VIIа

Јелисавета Стојковић, IIIг

Јесен је краљица лепоте

Стигла је јесен рана. Краљица јесени је просула златни прах по дрвећу.

Напољу је јесен питома, влажна, бајна и чаробна, а улице зачаране, спокојне, тихе, обасјане усамљеним зрацима сунца. Суво, златно и црвено лишће лети свуда по улици. Краљица јесени усамљено уздахну кад благи поветарац дуну и очара цвеће дубоко у трави, цвеће које се спокојно смеши. Јесењи мирис се осећа, дим кућа у свежој вечери, мирис јутарње влажне и росне траве. У мокрим и влажним виноградима расте слатко грожђе, сочне крушке и брескве. Свуда се чује цвркутање птица и крештање врана.

Краљица јесени додирује мокру траву, обучена у прекрасну и златну хаљину. Њена чупава дуга коса додирује тужно небо.

Сташа Ђуричић, IVз

Можда

Можда ова ноћ
И није највећа тама.
Можда Бог је хтео
да ноћас будем сама.

Очи моје треба
престати сузе да броје.
Можда се нећемо срести
никад више нас двоје.

Можда ветар неће
свирати музику виолина.
И собом мојом неће
владати више тишина.

И телефон неми
што у углу стоји
можда опет зазвони,
позову ме стари пријатељи моји.

Можда, можда.
Ко сад' може нешто да каже?
Ап' очи те сузне моје
још увек у ноћи траже.

Јована Лекић, VIIIа

На растанку жолим да вам кажом

Седим замишљена. У мислима прошлост, садашњост и будућност, све на једном месту. Као у лавиринту у којем, наравно, има краја.

Не могу да замислим растанак. Једино што ме асоцира на њега јесу сузе и нови почетак, за који не претпостављам какав ће бити и шта ће нам донети. Да ли да му се радујем? Схватила сам да је боље, у сваком случају, размишљати позитивно. Мени нешто ново заправо и треба.

Издешавало се много тога. Нешто смо прошли сами, а нешто са онима који су то желели, са пријатељима. Лепих момената било је много. Шале, понеки писмени или контролни, трема, смех, наставници... Нешто од тога остаће нам урезано у сећање. Нешто ћемо желети да заборавимо, али морамо памтити што смо научили и проживели. Све има своје значење и ништа није узалуд, а и грешке не треба да понављамо. Сада у себи често понављам: „Зар већ?!”

Не кајем се ни због чега, мада, наравно, има ствари које бих променила. Ми тежимо ка савршенству, али грешке су неизбежан део живота.

Драго ми је што сам упознала дивне вршњаке који ће ускоро бити прави, вредни и морални људи, људи пуни знања и разумевања. Док смо деца, не размишљамо много. Како год, свима им желим исто - срећу. Достигните све своје звезде, маштајте и даље.

Чекам оно прво звоно у средњој школи.

Андријана Мрвић, VIIIc

Анастасија Одавић, IIIc

Кад јутро осване

Кад сунце изађе,
Кад зора осване,
Твој загрљај у сну последњем,
Пробуди ме.

Зажмурим и покајем се.
Ниси ту, ниси крај мене.

Душа заболи јер ту у срцу мом
можеш бити само ти.
У прозор погледам, киша пада.
Очи затворим, хоћу све да заборавим.

И кад јутро осване,
Ја још мислићу на тебе.
Ми смо ми, само кад смо заједно.
Моја крила нестаће кад ниси ту.
Кад ниси поред мене,
Зној ме облива, душа хладна, срце камен.
Шта год рекла, никад нисам порекла,
ДА ВОЛИМ ТЕ.

Миона Симић, V4

Тијана Мијатовић, III1

Одељење III2

У одељењу двадесет девет одличних ђака,
Двадесет девет најхрабријих јунака.

Знањем се служимо вешто,
Учење нам је главно средство.

Радост и весеље
За све родитеље,
Кад светлуцају петице
Као на небу звездице.

С радошћу очекујемо сваки час,
Да знање нађе пут до нас.
Кроз песму и игру
Вртимо забаве чигру.

У одељењу двадесет девет одличних ђака,
Двадесет девет најхрабријих јунака.

Знањем баратамо вешто,
Знање нам је главно средство.

Наталија Ђаковић, III2

На крају четвртог разреда

Буђење, ужурбано спремање, мама и тата мало збуњени, а ја уплашена.

Полазак у први разред.

Сећам се тог дана. Нисам знала шта да очекујем. Ишла сам у вртић, али ово је било нешто другачије, озбиљније. Била је гужва, уплашила су ме нова лица, али онда се појавила учитељица. Била ми је као светла тачка тог првог дана. Веома сам повучена и тешко остварујем контакте са децом. Како су дани пролазили, ја сам била све опуштенија. Проводили смо доста времена заједно, лепо смо се играли. Схватила сам да сам окружена добром и веселом децом.

Други разред, почињу оцене. Опет нека врста страха, како ће све то кренути, али учитељица доноси први контролни и моју прву петицу. Опет је моја светла тачка.

Трећа јесен у школи, све познато, нема страха.

Сада сам четврти разред. Добро смо се упознали, лепо се дружимо и оцене су нам fine. Следеће године без учитељице. Опет страх од непознатог. Бићу старија и зрелија и надам се да ћу наћи неку светлу тачку.

Вања Ковачевић, IV1

Давид Масловарић, V1

Моја осма школска јесен

Будим се. Видим тмурно небо и чујем како ме мамин глас дозива. Лагано устајем и обављам јутарње дужности. Спремам се и, са чврстим стиском мамине руке, крећем у први разред.

Е, то је било пре седам година. Сада сам закончила у осму школску јесен. Са истим друштвом, али другачијим осећањима крећем у предстојећу годину. Остало нам је још седам месеци да седимо у истим клупама и шетамо по ходницима школе, да правимо разне несташлуке и неоправдане изостанке. Још само неколико месеци уживаћемо у дружењу са онима, са којима смо провели седам година. Сва преписивања на контролним и дошптавања - несташе. Нећемо више имати наставнике који ће хтети да нас саслушају, да нам помогну и безброј пута да нам изађу у сусрет.

Ми нисмо ни прва ни последња генерација која се растаје. Такође нам то није једини растанак у животу, али ће бити један од тежих. Не растајемо се само од другова, већ и од оног мало детињег што је остало у нама. Постајемо зрелији и озбиљнији. Више нећемо моћи да кривимо друге за наше неуспехе. Кривци неће бити ни родитељи, ни наставници, ни браћа, ни сестре, већ само ми.

Са тугом у очима и сузом на образу обећавамо једни другима да ћемо и даље остати заједно, али негде дубоко у нама знамо да неће бити тако. Свако ће отићи својим путем. Срећемо се понекад у пролазу, сасвим случајно. Попричаћемо и изненадити се оним што чујемо једни од других. Тешко је схватити, али нас тридесет неће више бити заједно као свих ових година.

Многима ће у искреном часу засијати суза у оку, неки ће глумити храброст у болном тренутку и неће дозволити да се сузе скотрљају низ њихово лице. Какав год да је човек, какве год да су његове мисли, осећања и склоности, ни један не може рећи да растанак не боли, али као што каже Иво Андрић „Што не боли – то није живот, што не пролази то није срећа“.

Ивана Јанковић, VIIIз

Снежно пријатељство

Гле, гле, нешто се бели,
пада снежак бели.
Пахуљице миле лете к'о виле
на дечије образе миле.

Са брда лете, лете санке брзе и танке,
ветар дува и позива пахуљице на плес.
Сребрно звоно звони,
обавештава снежне виле да играју пахуљице миле.

Ветар ћути и звоно не звони,
да не би узнемирили
снежно пријатељство ново
снежних вила и милих пахуља.

Сташа Ђуричић, IIIз

Мали змај

Био једном један малени змај, који није имао ни једног пријатеља ни члана породице.

Живео је сам у једној напуштеној пећини.

Сваки дан је лутао по шуми тражећи било каквог пријатеља, али сви су бежали од њега јер су мислили да ће да их повреди.

Једнога дана је царевић шетао шумом. Шумске животиње су прилазиле добром царевићу и играле се око њега.

Птичице су му слетале на рамена, зечеви су скакутали, а веверице трчкарале испред њега. Када је змај то видео, помисли да је нашао пријатеља. Али авај, чим га спазише, животиње побегоше, а царевић се попе на врх дрвета.

Тужан змај се врати у своју пећину, а царевић никако није могао да сиђе са високог дрвета и ту заноси.

Сутрадан, док се мали змај шетао шумом, чу позив у помоћ. Једва је видео царевића на врху дрвета. Помогло му је да сиђе и царев син увиде сву доброту и племенитост малог змаја. Животиње га окружише у знак захвалности. Царевић у дворцу исприча за змајеву помоћ, а цар направи велику гозбу. Малог змаја су прогласили витезом и заклели се на верност једни другима.

Мали змај је срећно живео штитећи људе и животиње од свих невоља, а они су му узвраћали несебичним пријатељством.

Павле Мијатовић, V1

Сања Арсенијевић, III1

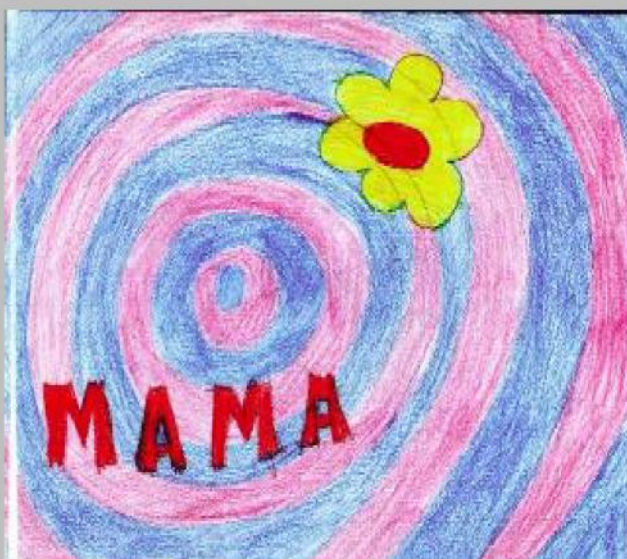
Најлопши догађај на распусту

Догађај који памтим на распусту десио се када сам била на мору.

На мору ми је било много лепо. Ишла сам са мамом, татом и братом. Било је лепо, сунчано време. Купали смо се свакога дана. Упознала сам другарицу Андријану и Игора. Заједно смо се играли на песку. Тата ме је свакога дана учио да пливам, ја сам се плашила дубине. Желела сам да научим да пливам. Тата ме је придржавао кад сам ја радила рукама и ногама. Једнога дана ме је изненада пустио и ја сам почела да пливам. Била сам пресрећна.

То ми је био најлепши догађај на распусту, јер сам научила да пливам.

Милица Иванковић, IIз

Марија Вићентијевић, IIIз

На крају четвртог разреда

Почела је нова школска година. Кренула сам у четврти разред. Једва сам чекала полазак у школу и сусрет са друговима.

Првог школског дана двориште је одјекивало од жагора деце. Чуо се весели смех, али понегде и по неки тужни јецај. То су били прваци којима је ово био први сусрет са школом. Гледајући их, сетила сам се да сам и ја, пре три године стрепећи ушла у школско двориште и учионицу. Како су само брзо протекле те три године!

Почетак ми је био доста тежак све док нисам упознала учитељицу и другове. Онда је све било лакше. Учили смо прва слова, бројеве, рецитовали и певали. У раду и дружењу, брзо је протекла прва година мог школовања.

Други разред је био много лакши. У школи су ме дочекала позната и драга лица моје учитељице и другова. Градиво је било само мало теже него у првом разреду. У учењу, дружењу, шали и смеху, завршила се и та школска година.

Пошла сам у трећи разред. Знала сам да сада има више да се учи и да морам више код куће да радим. Брзо сам се навикла на рад и уз помоћ учитељице и родитеља, успешно сам завршила трећи разред.

Ето ме сад поново у школи. Старија сам годину дана и не могу да верујем да сам већ у четвртном разреду. Ове године треба још више да се учи, јер је градиво из свих предмета теже. Вредно ћу учити да и овај разред успешно завршим као и претходна три.

Трудићу се да и даље будем добар, јак понос своје учитељице и родитеља.

Ссенија Ненадовић, IVз

Зар је свега мало

Мало је папира и мало речи,
живот се не може описати у песми.
Премало ноћи и касних сати,
јер живот се не може одсањати.

Тесне су путничке торбе и кофери,
живот не може бити у опери.
Све што он има и све што пружа,
све је то лепше од букета ружа.

Земаљска кугла довољна није,
на њу не могу стати тајне које живот крије.
Па се на крају просто питам,
да ли за живот постоји ритам?

Сања Стевановић, VIIIз

Како сам провила летњи распуст

Почело је лето и летњи распуст. Сви су пошли на море и ја сам са својом породицом пошла у Грчку.

На мору смо били са тетком Олгом, течом, братом Стефаном и деда Жиком. Када смо стигли у хотел, све је било дивно. Дани су били лепо и сунчани, море брзо, плаво и топло. Непрестано смо пливали, ронили и играли се лоптом. У песку смо правили дворце, бродове и колаче.

Стефан је стално глумио да је гусар па смо и ми морали да будемо гусари. Када смо се враћали са мора, свратили смо у велики аква парк код Солуна. Ту нам је било препено.

На нашем одмору, неколико дана смо провели на Охриду. Охрид је веома леп град и много нам се допао. Шетали смо по старом граду где смо се пуно пута сликали поред занимљивих старих зграда. Много ми се допало шеталиште крај језера. Видели смо споменик Ћирилу и Методију. Они су измислили ћирилицу. Купали смо се у Охридском језеру. Вода је била мало замућена, али топла.

По повратку из Охрида, шест дана смо провели у Прељини код бабе Вере. Она има велики базен у коме смо се по цео дан купали, а увече бисмо се лепо средили и ишли у Чачак.

Мој одмор на летњем распусту био је веома забаван и интересантан. Видела сам разна места и лепо се дружила са својим сестрама и малим братом Стефаном.

Маша Миловић, IIз

Милан Петковић, IIIз

Доживљаји са распуста

Летњи распуст сам провела код баке и деке, у селу Ратковцу. Тамо сам се играла и помагала баки и деки у башти. Онда ми је дошла другарица Андреа из Беча, са којом ми је игра била много забавнија, зато што у селу нисам имала другарицу. Нас две смо биле нераздвојне, па смо чак и спавале заједно. Сваког дана смо ишле у продавницу по сладолед. Пеле смо се на таван кријући се, зато што су нам бранили, и тако смо правиле пикник.

Неколико дана касније, отишла сам у Грчку на море са мамом и татом. Свако вече смо шетали из Олимпик Бича до Паралије. Тамо ми је било лепо, али сам добила алергију па нисам могла пар дана да се купам у мору. Било ми је јако тешко због тога. Срећа, па је докторка била много добра, дала ми је само неку кремицу и капи за очи. Још пре две године сам научила да пливам, а ове године сам учила да роним. Видела сам рибице и шкољке у води.

Кад смо се вратили из Грчке, поново сам отишла у село код баке и деке. Крајем августа сам са родитељима отишла у Нови Сад на терапију за очи. Било ми је јако лепо, пуно сам шетала градом и поред Дунава. Када сам се вратила, био је 31. август. Сутрадан сам пошла у школу, где ми је најлепше са мојим другарима и учитељицама.

Најсмешније ми је било када сам се једног јутра пробудила, а тата ми је рекао да није могао да спава зато што сам целу ноћ причала у сну.

Марија Милосављевић, II2

Анастасија Одавић, III6

Зима

Са високе планине ветар дуну,
и нашу кућу снегом огрну.

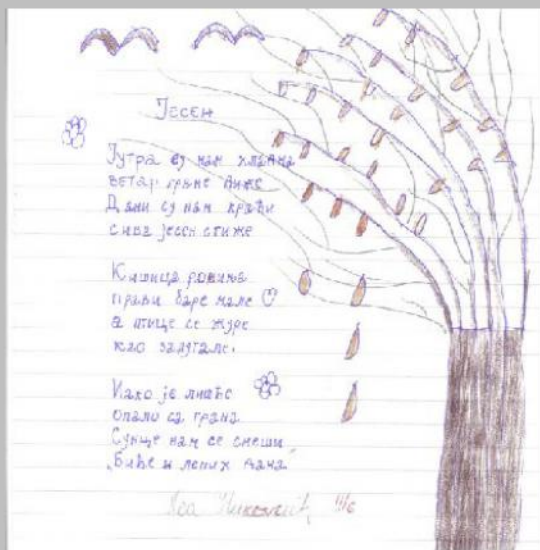
Крај топлог камина стојим,
сваку белу пахуљу бројим.

Напољу је јак мраз стер'о,
сада је моје двориште од снега бело.

Снег пољем веје и веје,
у мом дворишту Снешко се смеје.

Крај хладне капије стојим,
и више се великих пахуља не бојим.

Ђорђе Ђорђевић, III2

Леа Николић, III6

Искрено о себи

Нико од нас није исти. Неки су високи, ниски, црни, бели, добри, лоши. Не знам шта други мисле о мени, али ја за себе мислим да нисам лоша.

Имам браон косу и браон очи. Волим да будем добра према свима које волим, а за оне које и не волим баш, не могу рећи да их мрзим. Ја за себе мислим да сам добра особа. Имам пуно другара и много их ценим и поштујем, као и они мене. Увек сам искрена према свима и не волим да лажем. Имам и мане, а то су да некад могу да будем превише тврдоглава. Такође, кад сам нервозна, наљутићу се на све и одем у своју собу. То бих променила код себе, али када ме обузме бес ништа не могу да урадим. А моја највећа мана је брзоплетост. Не волим када се неко тужако или се љути за сваку ситницу, али има и таквих особа.

Волим да слушам музику, забављам се и обожавам спортове. Када слушам музику, увек се опустим. Тренирам свој омиљени спорт - тенис. Не волим да седим код куће, зато стално идем на тренинге. Идем још и у музичку школу и свирам клавир. За годину дана ћу завршити основну музичку школу. Много волим животиње, а омиљене су ми пас и коњ. Имам пса који се зове Блеки. У школи нисам лош ђак иако сам мало попустила од шестог разреда. Сада сам одлучила да почнем мало боље да учим, да не бих лоше завршила. Моји другари из школе воле да ми помогну, баш колико и ја њима. Сви заједно волимо да се дружимо. Ја о свима њима мислим да су сјајне особе, а надам се да и они о мени мисле исто.

Јесам тврдоглава и брзоплета, али мислим да нећу бити лоша када порастем. Трудићу се да увек остварим свој циљ и да никад не одустајем, ма колико то било тешко.

Николина Мијатовић, VI5

Машта

Кад немаш шта да радиш,
онда машташ и важан се правиш.

Када мисли кофере спакују
и на пут дугачак крену,
онда се сетиш - било би
лепо бити доктор и неком
лечити мигрену.

Још када се мисли
на брод укрцају и када
кофери постану тешки,
ти онда замислиш, било би
лепо да сам на плажи,
и да на ветру сушим свој пешкир.

Ал' када се глави машта
стварно смучи, онда почне
математика да те мучи.
Почнеш да размишљаш да ли
историја треба да се учи.
Онда се машта спакује у ташну.
Па чека прилику нову, да мисли
обману бар на кратко.
На кратко, али да то буде
лепо и слатко.

Александра Стевановић, V6

Теодора Божовић, III1

Позно јесење јутро

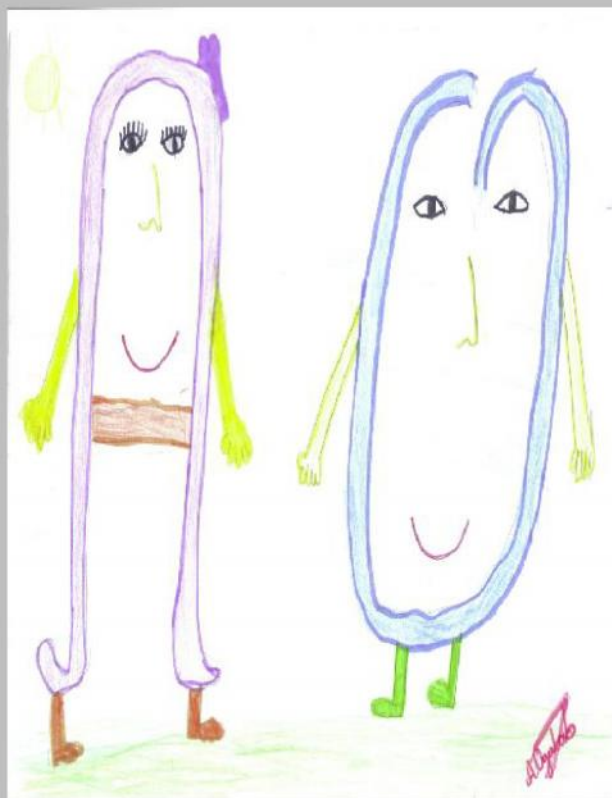
Свануо је нови дан. Хладно јутро, маглом прекривено, као једна од оних леденица које се полако отапају на изbledелом Сунцу.

Док се магла полако диже, уз тишину која вреба, иза угла се чује врапчић који једва стоји на својим танким ножицама. Голо дрвеће је скоро остало без лишћа које шушти под дечијим корацама. Јутарња трава пуна росе, смежурала се и ћути, ћути као човек који остане без главе, од страха да ће га неко нешто питати.

Када полако падне вече, боје се мешају и праве прошарано небо. Тада се осећам као да сањам најлепши сан. Дивни призори брзо нестану, као да их неко избрише са неба. Још увек мирно и тихо пада ноћ, а хладноћу тада највише осећам.

Надам се да ће ускоро пасти снег како бих се могла препустити дивним зимским радостима.

Кристина Которчевић, IV2

Анастасија Одавић, III6

Изненадни пљусак

Ми, људи, нисмо у стању да предвидимо шта ће се десити за сат, два, месец, годину... Једноставно нисмо у стању.

Једног сунчаног, спарног летњег дана, све је изгледало добро, као да ће ово време трајати заувек, да се ништа неће променити. Одједном, пажњу ми је привукао један огроман сиви облак како се приближава граду. Скувала сам себи чај и села крај прозора. Гледала сам улицу, а сви људи су ми изгледали као патуљци. Свако са својим бригама и мислима да је његова мука највећа. Видим да свако живи на свој начин. За тренутак ми се учини да сам видела муњу, али након што сам чула гром, знала сам да ће киша.

Почела је да пада. Сви пролазници се узјогунише, потрчаше у бутике, продавнице, супер маркете... Само да се склоне и да што боље сачувају своја одела. Нико није имао кишобран, тако да су скоро и њихова „склоништа“ била препуна. Бежали су тако да ми је постало и смешно. Нису знали где ће пре, по своју куцу коју су извели у шетњу или да се сакрију у оближњи кафић док скроз не покисну. Било ми их је и жао, све планове им је киша поварила. Мислили су: „Ко те створи, проклета да си!“ Можда они тако мисле у том тренутку, али киша нам је јако потребна. Пљуштала је тако јако да је најзад и Карађорђева опустела. На улици су остале само занимације за децу, балони, колица са кокицама, помфритом, замрзивачи са сладоледима. Тај изненадни пљусак је свима све покварио.

Колико год ми били љути на спикере са временске прогнозе што нису најавили кишу и колико год мрзели те изненадне пљускове, они су некада добри; ако не за баште, воћњаке и повртњаке, па макар за смех људи који гледају са прозора како остали кисну.

Кристина Неговановић, VI4

Мој тата

Ти си моја
урезана амајлија
која ме чува и брани.

Ти си као песма
која ме води
кроз живот.

Као росна кап
која се појављује сваког јутра да ме буди.

Ти си као срце које ме
искрено води кроз живот
и жели да ме научи животу.

Милица Мартиновић, IV1

Како смо провели летњи распуст

Дивно сам провела летњи распуст. Отпутовала сам у Црну Гору на море. Дивно сам се провела на мору, вода је била лепа.

Нашла сам пуно другара, играли смо се пуно лепих игара, били смо на рингишпилу, возили смо се педалином и играли смо се свакојаким игара. Кад сване, одлазимо у хотел на доручак, па на плажу. И тако свако јутро, а увече бисмо изашли у шетњу градом. Летовање ми је било прекрасно и заувек ће ми остати у сећању.

Ива Јанковић, II3

Леа Николић, III6

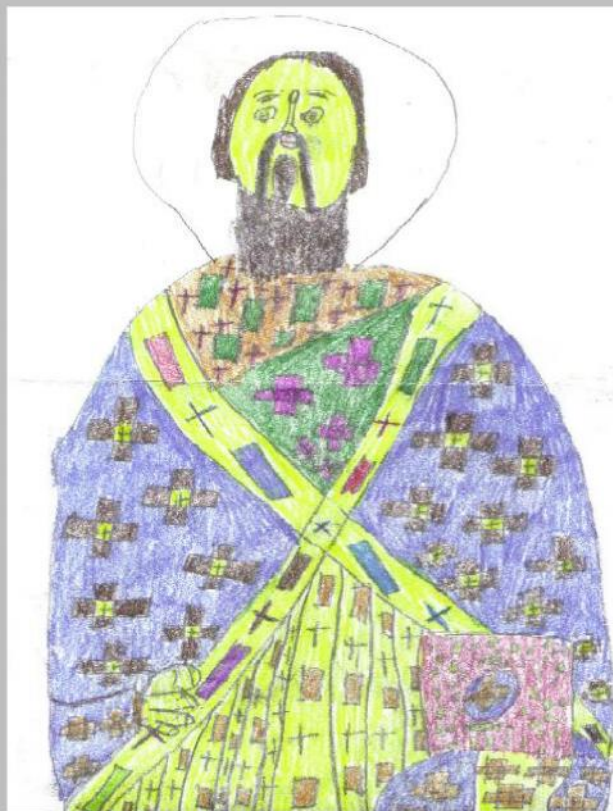
Игра боја, мириса и звукова у јесењим данима

Сликарка јесен је у сваку боју умочила своју четкицу. Ту су: златножута, ватреноцрвена, модроплава, тамнозелена и наранџаста.

Слатки мирис јабука, крушака, грожђа смело се шири улицама. Шаренило купуса, шаргарепа, парадајза, паприке, цвекле, карфиола, уселило се у сваки дом. Опојни мирис јесењег цвећа шири се вртovima и терасама. Свежина јесењег јутра окупана росом, раздрагано нас дочекује. Увели листови изводе лабудово језеро на ветру. Све се то дешава под будним оком сунчаних прстића. Птице весело праве своја гнезда или се спремају за далеки пут. Школска дворишта су оживела с почетком нове школске године.

Волим мирисну и шарену јесен.

Ђурђија Андрић, IV2

Ана Матић, I6

У раду је омирио човековог живота

Зашто људи избегавају школовање? Знају ли да је рад створио човека? Сви желе да имају довољно пара, обуће, одеће, добра кола, а да ли су образовани и да ли имају завршену школу, није ни важно.

Ако желимо да имамо добру плату, леп стан, да омогућимо себи летовање и да једног дана створимо породицу, морамо се школовати, усавршавати и бити упорни. Ништа у животу не можемо добити на готово, а без знања, ми смо нико и ништа.

Све је више породица које остају без основних средстава за живот и без крова над главом, а шта мислите, зашто је то тако? Ја стварно не разумем људе који гледају како им живот пролази у немаштини и беди, а притом имају по осморо-деветоро деце и воле би да имају још толико. Лепо је волети децу, али да ли мисле на то како ће та деца живети, па и они желе нове патике, гардеробу, кревет, а ко то да им приушти? Родитељи који примају социјалну помоћ, они који су једва завршили осам разреда и који чекају да се неко чудо деси, па да сви буду срећни? Они сигурно неће, али рад хоће... Зашто бежати са часова и лагати родитеље да сте у школи, лагати људе око себе? У школи се стиче знање и увек ћеш моћи да научиш нешто ново. За ученике, школа представља затвор, место где се време губи и место са ненормалним наставницима који једва чекају да нас питају, а при том су нас узели на зуб.

Боље да се школујемо цео живот и да изградимо своју личност како треба, него да се цео живот жалимо, а знамо да од тога нема ништа. Људи, радите, имајте поверења у себе, радите из љубави, а не само за новац. Много је лепше устати ујутру са осмехом и тако отићи на посао, него намргођени што је уопште свануло, јер морате на посао. Ко ради, не боји се глади.

Тамара Марковић, VIII1

Анабела Доловац, III1

Песма о мом псу

Мој пас се зове Меда,
и ником у двориште да уђе не да.
Боја му је жута,
и много воли да лута.

Кад он лаје и режи
и моја баба из дворишта бежи.

Свакога дана до школе ме прати,
али он је паметна куца
и увек се кући врати.
Меду много волим и ја му се дивим,
и без њега не бих могла да живим.

Наталија Симић, III2

Рана јесен

Пре тачно седам дана стигла нам је јесен.
Дошла је после сунчаног и веома топлог лета.

У току јесени жути и отпада лишће са листопаднoг дрвећа, а на зимзеленом остају зелене иглице. Дани су кишовити и тмурни. Ноћ је дужа, а краћи је дан. У јесен се продаје: грожђе, јабуке, крушке, паприке, парадајз... Наше маме и баке спремају зимницу за дугу и хладну зиму. Ласте и остале птице селице се спремају да одлете у топлије крајеве.

Јесен баш и није моје омиљено годишње доба, али ме радује јер 27. октобра прослављамо Дан наше школе.

Марко Живановић, II3

Моји другари

Четврти разред у Петки има само седам ученика, тако да ова прича неће бити дуга. Покушаћу на најбољи могући начин да вам дочарам слику четвртог разреда у Петки.

Школски дан започиње трком, ко ће стићи први, јер то је тренутно "ин". Мени то често полази за руком, јер крећем раније од свих. Нисам сигурна шта тиме добијам, али важно је бити "ин". Остали, помало бесни што нису први, стижу у наредних десетак минута. На прво звоно нагрнемо на школска врата, која су иначе тесна да се кроз њих провуче пет ђака одједном. Учионица нам је лепа и велика, дивно украшена нашим радовима. На први поглед се види колико смо креативни и маштовити. У првој клупи седи Александра, која је задужена за ред и мир у разреду. На њено "пстт", сви ућутимо. Поред ње је Вељко, миран и повучен смеђокоси дечак. У другом реду је Јована, која је, како бих ја рекла, глас разума нашег одељења. Одмах до Јоване је Аца, који је одличан, који је опчињен причањем вицева и шала, а поред њега је Милан, будући мафионичар. Ту је и Марија, мирна и тиха, дугокоса девојчица крупних црних очију. Ту негде у првом реду седим и ја, главно "спадало" нашег разреда. У пола осам улази учитељица Иванка и забава може да почне. Нешто око девет следи питање: „Катарина, треба ли јастук?“, на шта се сви гласно насмеју и то је сигнал за велики одмор.

Моји другари су дивни и заслужују много више од овога, али за почетак надам се да је довољно.

Катарина Неговановић, Петка, IV

Оглас миша Мије

Видео миш Мија
како мачка једе са пода,
а не из тањира!

Решио миш тада
да се огласи
и мачку скромном
зато прогласи.

Кад је баба видела
оглас на ТВ – у,
отишла у село
и патку баба мачки
спреми за јело!

Тад наша мачка рече:
„Е, провалила сам те,
Мијо мој,
боље да те поједем,
бићеш ручак мој!“

Алекса Максимовић, II2

Ћина Јанковић, II2

Пролеће је стигло

Зима је прошла,
пролеће ту је.
Цвеће цвета,
цвртци цврче,
пчелице зује.

Легани ветрић
пољем пирка,
трчкарају деца,
чује се вика.

Цвркућу птице,
поточић жубори,
природа се буди
Сунце је соколи!

Милош Обрадовић, III2

ЗИМСКЕ ЧАРОЛИЈЕ

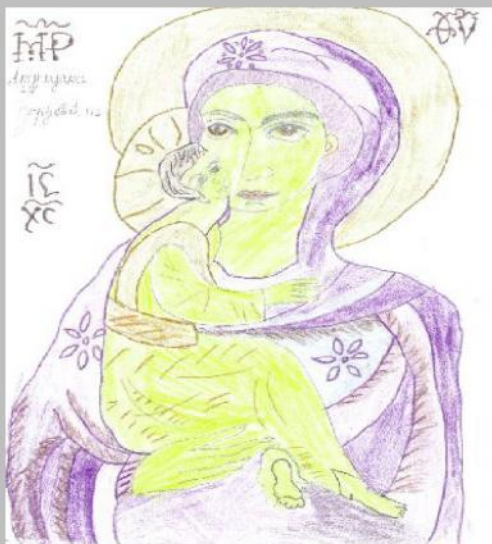
Те дивне зимске чаролије за мене су почеле првог дана распуста.

Уз праву зимску идилу, са малим белим прекривачем исмрзнати ињем на дрвећу, дочекала сам Нову годину. И то су стварно за мене биле праве чаролије. Мама је у току дана донела прелепе украсе за јелку коју сам ја са секом окитила. А испод јелке прелепи поклони и пуно слаткиша. Бака и дека су нам приредили прави новогодишњи дочек, уз пуно балона и хране коју сека и ја највише волимо да једемо. Скоро сваког дана сам се играла са другарицама испед зграде. Понекад смо ишли на клизање. Када је било лоше и када нисам могла да излазим напоље, читала сам баш лепу књигу. А онда је дошао тај најчаробнији дан за мене, Божић.

Том дану се највише радујем зато што је мени тада и рођендан. Дан пре Божића била сам код деке на селу и заједно са њим ишла у шуму за бадњак. А следећег јутра сам била њихов положајник. Баш ме радује тај тренутак када сам ја важна, што од све деце само ја царам ватру. А после тога сам дошла својој кући и чекала своје госте. Имала сам прелепу рођенданску тарту и добила сам баш лепе поклоне.

Свака зима је чаробна на свој начин. Мени је ова некако посебно чаробна, због свега лепог што ми се десило, а и зато што ћу ускоро ићи на зимовање.

Божица Милетић, III2

Анријана Ђорђевић, IV6

Рана јесен

После топлог лета долази нам јесен. У јесен лишће на дрвету жути и опада, трава вене, животиње се спремају за зиму, неке се спремају за зимски сан. Људи у јесен беру воће, поврће, кукуруз. Спремају зимницу.

Птице селице спремају се да одлете у топлије крајеве. Сунце све слабије греје, дани су краћи и ноћи су дуже. Има пуно боја: жута, црвена, светла и тамнобрава. То је знак да се природа мења и да се спрема за дугу и хладну зиму. Кад дође јесен, деца воле да скупљају лишће, кестење, жиреве и од њих праве разне фигуре. Људи облаче топла одела и лепо се осећа јесен док се играм и ваљам по лишћу.

Владимир Пантелић, II5

Анастасија Одавић, III6

Најлепше је село моје

Најлепше је село моје,
кад мај месец цветни дође,
када башта позелени,
а по небу ласта прође.

Процветао багрем цветом,
поветарац пољем пири,
развила се мајска ружа,
на све стране мирис шири.

На ливади покрај стада,
с девојкама момци стоје,
пролеће их дивно мами,
и пружа им чари своје.

На све стране звук двојница,
чобанска се песма пева,
сва су српска села лепа,
али нису к'о Петка.

Село моје тебе волим,
твоје њиве, шуме, врела,
јер на свету нигде нема,
тако лепог родног села.

Емилија Марковић, VI1

Сандра Којић, III2

Пролећна песма

Дође пролеће, благо нама!
Сва деца кренуше пут зелене ливаде,
где цврнци цврче и птице цвркућу.

Пчеле зује, сакупљају нектар за мед,
мрави слажу листиће,
док се лептири несташно спремају за лет.

Ливада је препуна висибоба и љубичица
и малих шарених птичица
које су нестрпљиво чекале да сунце засја,
па чак и ја!

Никола Лазаревић, III2

Искрено о себи

Волим искрене људе, јер сам таква и сама.
Сматрам да је искреност веома битна врлина која одликује човека.

Волим да се дружим. Веома сам комуникативна и брзо остварујем контакт. Зрела сам и интелигентна за своје године. Упорност ми није јача страна, за разлику од поноса и достајанства. Љупка сам и љубазна, као и духовита. Трудим се да тужне и усамљене орасположим и улијем им самопоуздање јер га и ја поседујем, али не увек.

Мане су ми брзоплетост, понос и тврдоглавост. Понекад, без имало размишљања, кажем и оно што не мислим. Умем да праштам, али не тако лако. Опростим, али дубоко у себи не заборавим. Веома сам тврдоглава и волим да све буде по моме, што није увек случај. Хоћу да све урадим брзо, а најбоље. Понекад у томе не успем, па сам тужна. Врло сам осетљива на неуспехе и брзо се изнервирам. Емотивна сам, што није увек добро, јер се одмах расплачем.

Обожавам да путујем, па бих, када порастем, волела да се бавим новинарством. Волим животиње и уживам да помажем другима.

Ја сам таква, каква јесам. Мислим да ме сви могу лако заволети, уколико ми пруже шансу. Остаћу заувек иста.

Николета Ђорђевић, VI6

Јесен

Шушти лишће са свих страна,
долази нам јесен рана.
Лепих дана све је мање,
сунце сија негде даље.

Кишних капи све је више,
природа дише све тише, тише.
Вене цвеће шарено,
чека сунце весело.

Ветар дува, лишће носи,
нема траве да се коси.
Проћи ће и јесен рана,
биће опет врелих дана.

Алекса Самарџић, III4

Никола Миловановић, III2

Најлепши догађај са распуста

Овај летњи распуст провела сам на мору. Тамо сам упознала нове другаре. Моја најбоља другарица са мора се зове Уна. Уна је добра и лепо се слаже са другарима. Најлепше је било када смо ишли у шетњу поред мора.

Била сам код баке и деке на селу. Кад завршимо с јелом, обично одемо да се играмо.

На распусту сам се лепо провела.

Исидора Павловић, II3

Очи плаве боје

Кад бих рекла да све ће проћи,
да све заборавићу ја,
тад бих лагала.

Једног септембра, првог дана школе,
гледале су ме очи светле боје.
Плаве, прозирне, најлепше.
Размишљала сам целе ноћи
и схватила да неће проћи.
Не знам како се зове ни годиште које је,
али знам то је он,
принц на белом коњу из сна мог.
Моје очи и његове плесале су до јутра
и нико није мислио шта ће бити сутра.

Миона Симић, V4

Изненадни пљусак

Никада се не зна шта нам предстоји у будућности. Да ли нам живот доноси пријатне или тешке тренутке?

Свануло је тмурно, кишовито јутро. Када сам доручковала, села сам поред прозора. Све је било тужно. Ветар који је дувао, носио је све пред собом. Птице су се сакриле под стрехе, а пси, мачићи и кокошке били су под старом шупом.

Улице су биле препуне ђубрета, барица и картона. Само понеки аутомобил би ужурбано прошао. Напољу је било пуно људи. Неки су имали кишобране, а неки су стављали капуљаче, торбе и јакне на главу само да би се заштитили од кише. Гледајући даље, видела сам једну жену која се оклизнула и пала у бару. Када је устала, одећа јој је била мокра, толико мокра да је могла да се цеди од воде. Било ми је смешно, а и жао због тог њеног несрећног догађаја. У даљини сам видела групу девојчица које су биле на ролерима. На себи су имале кратак шорц и мајицу на бретеле. Возећи даље пљуснуле су у бару. Леђа су им била блатњава, али су наставиле да возе казујући речи полугласним тоном: „Зашто је баш данас морала да падне? Све нове нам је упропастила. Проклета киша!“ Размишљајући о њиховом осећању, зачух звоно на вратима.

Нажалост, моје гледање кроз прозор је било прекинуто. Надам се да ме овакво невреме никада неће задесити.

Маја Петровић, VI4

Моја сестра

Ти си као цртеж,
почиње, а никад се не завршава.
Ти си као цртеж на платну,
преливен најлепшим бојама.

Ти си као најлепша слика
која ме води кроз живот
и као уље на платну
преливено у безброј боја.

Ти си као осам таквих слика
на платну, а ти си најлепша.

Милица Мартиновић, IV1

Како сам провела летњи распуст

Провела сам летњи распуст на мору са другарима. Била сам код баке и деке. Ишла сам на базен. Била сам код Исидоре. Ишла сам код стрине. Миме и код мог брата који има 5 година. Научила сам да роним и да пливам. Била сам са мамом у шетњи. Било ми је много лепо.

Невена Мијаиловић, II3

Марија Радаковић, III2

Учо

Учо наш мио,

увек си нам драг био.

Растанак је тужан био

II4 за тобом је плакало.

Гусле си нам доносио

и песме си нам певао.

У срцу ћемо те носити

и Уче се увек сећати.

Анабела Доловац, III4

На крају стазо дуге осам година

Заједно смо ходали стазом дугом осам година, а сад свако креће својим путем.

Свака година нам је била нова авантура. Правили смо нове несташлуке, заједно се смејали и веселили. Првог разреда се сећам као да је било јуче. Нова познанства, учитељица, прве љубави, све је то красило ту прву годину мог школовања. Из године у годину постајали смо озбиљнији, док није дошао тај дуго очекивани разред, осми. Све што смо дотад учили, заборавили смо и школу занемаривали. Све нам је било важније од учења. Оне љубави у првом разреду чиниле су нам се тако мале иако су тад биле велике. Сви смо ми једва чекали да будемо осми разред јер бисмо били најстарији, али нисмо знали какве нам нове задатке доноси. Садашња пријатељства су јача, иако постоје лажна пријатељства. Тек сада схватамо да ово није лак разред јер ћемо се за пар дана сви растати.

Ах, тај растанак. Тај растанак ће нам свима тешко пасти и никад га нећемо заборавити. Сузе ће нам покривати лице тог последњег дана. Али свако зна да мора да крене својим путем и да постане оно о чему сања. Ја такође желим да кренем у моје сутра, корак по корак у моју будућност.

Сада ми кроз главу пролазе заједнички тренуци и успомене које ћу памтити за цео живот и са осме-

Александра Шијан, VIII6

Свот који видим и свот који желим

Рађамо се ето, немоћни да бирамо родитеље, поднебље, боју коже и још много тога. Немоћни смо да утичемо на те околности, али можемо толеранцијом да помогнемо људима који су из неког разлога одбачени.

Мислим да су то пре свега Роми. Живимо и срећемо се са људима који нису беле боје коже, који због своје генетске предиспозиције спадају у грађане другог реда. Они су први криви за свако ружно дело, ружне речи, означени посебним именом и живе у одвојеним деловима града, насеља.

Нисмо ми једина нација која сноси кривицу за те немоћне људе. Болесној деци, ометеној у развоју, сиромашној, гојазној, потребна је љубав колико и нама.

Срећан човек је онај коме је савест чиста. Који зна да воли, прашта, поштује туђе мишљење, религију, боју коже, уме да даје. Често на улици чујем коментаре о народу и просјачењу Рома. Како да нађу посао? Данас ни факултетски образован човек не може да нађе посао. Шта онда може да се очекује од Рома, који носи етикету одбаченог?

Наше друштво би могло мало више да се zaloжи да нашим „црним“ сународницима пружи више емотивне и материјалне подршке.

Теодора Суботин, VIII1

Анастасија Цветковић, III2

Рана јесен

Почиње јесен, све се мења. Као да свет добија другу боју. Цвете вене, лишће жути, дрвеће добија други прекривач. Ноћи су хладне, јутра свежа и често пада киша. Боје јесени, као и боје мог дворишта, су браон, жута, наранџаста и још понегде зелена. Неке птице се селе на југ у топлије крајеве. Људи се облаче топлије, носе дуксеве и јесење огртаче. Сви се осећају другачије јер је и ваздух свежији и природа другачија.

Стефан Марковић, II5

Другарство

Другарство је попут дуге,
Не би смело да има туге.
Другарство је попут лађе,
Не би смело да буде свађе.

Другарство је велико богатство,
С њим се ствара ново царство,
Другарство је срећа
Велика као пара пуна врећа.

Катарина Неговановић, Петка, IV

Сташа Ђуричић, III2

Бескућник

Хеј, не иди тамо,
ту бескућник спава.
Кревет му је земља,
а јастук му трава.

Не буди га сада,
нека има мира.
Доста му је што му
хладан ветар свира.

Ћебе му је мало,
од доста папира.
Нема шта да једе,
не може да бира.

Кров изнад главе,
звезде су и месец.
Где ће јадан он без куће
када дође јесен?

Без кућице и капута
он по путу лута.
Неће срце издржати,
стиже зима љута.

Јована Лекић, VIII4

Пролећни сликар

Усред гаја, усред горе,
Птиче песме свуд се оре.

Већ пролеће, сликар, шета,
Маше деци целог света.

Вредно боји све ливаде,
Жита, шуме, травке младе.

Погледајте чаробњака,
Лепа му је боја свака!

У зелено сад одело
Обукао град и село,

Само није јелку, смреку
И плишаног шумског зеку!

Петар Ристић, III2

Ђурђија Андрић, III2

Ти си мама

Ти си ми као цвет
који цвета свако пролеће и
жели нешто да ми каже.

Ти си као пролеће које брзо пролети,
као лептир који лепрша својим крилима
и води ме кроз разне авантуре.

Ти си као љубичица нежна, мажена и пажена,
и када те гледам како поносно отвараш
прелепе љубичасте латице,
ти си
најбоља мама на свету.

Милица Мартиновић, IV1

Александра Ђорђевић, III1

Јесен је исплела чаробне слике

Јесен је долепршала у златним кочијама. Са собом је донела пуно јарких боја.

Дрвеће је освануло у својим новим жутим хаљинама. Птице цвркућући певају чаробне песме. Јутра се буде обавијена маглом са росом у трави. Животиње ужурбано припремају храну за зиму. Ветар харлија, а кише падају све чешће. Улице се шарене од многобројних кишобрана и кабаница. Деца су кренула у школу. Сунчеви зраци милују ужурбане људе. Златно лишће полако опада са дрвећа. Из кухиња допиру мириси зимница и џемова које спремају вредне домаћице. Птице, бумбари и лептири лете на све стране. Пчеле узимају полен из цветова и тако сакупљају храну за зиму. Црвене јабуке, грожђе и шљиве окитиле су велике воћњаке.

Много волим јесен. Уживам у њеним бојама и мирисима које разлива из својих чаробних бочица. Свака јесен која стигне је лепша од претходне, јер сам и ја старија за годину дана.

Јелена Костадиновић, IV2

Догодило се у болници

Једна... још једна снежна олуја у низу. Осећам хладноћу сваким налетом ветра, мрси ми косу, не осећам руке.

СТИЖЕМ испред болнице, отварам тешка врата и улазим лаганим кораком. Крећем дугачким ходником и стижем до чекаонице. Не видим никога осим једне девојчице. Прилазим и седам до ње. Тишина. Прекида је један дубок уздах и затим опет тишина.

„Колико је сати?“, упита ме.

„Два“, одговорих јој.

Окрнула се и погледала ме крупним плавим очима и климнула главом. Огромни подочњаци и утучено лице говоре више од речи.

Коначно се отворише врата ординације. Двоје људи и доктор изађоше и приђоше девојчици. Црвене очи и лица која се једва суздржавају да не заплачу. Осећам језу у ваздуху. Иако не знам о чему се тачно ради, слутим.

Човек рече једва чујним и дрхтавим гласом:

„Ана ... срећице татина“.

Доктор настави: „Нажалост, терапија не делује, али још увек има наде ... покушаћемо“.

Девојчица гледа у празно и одједном сузе почеше да јој се сливају низ лице. Мајка паде на колена и прошапутала: „Биће све у реду“. Тако несигурно, као да ни сама у то не верује.

И док присуствујем овом трагичном догађају, полако у тишини пуштам сузу. Брзо је бришем и надам се да ће све бити добро.

Валентина Тодоровић, VIII5

Брод у мојој школи

Школски брод, брод, брод је то
и ми у њему пловимо, пловимо, пловимо!

Да, да,
јер страшни смо гусари ми!

Гусари смо ми
који су заробили учитељицу,
јер ми смо гусари страшни
и опасни!

Алекса Максимовић, II2

Пролећна радост

Стигло је пролеће,
Донело нам разно цвеће.
Вредне пчеле зује,
И цвркут птица се чује.

Ливаде зелене,
Свуд су око мене.
Мала деца хватају
лептириће шарене.

Ако нисте знали,
И цврчак мали
Радосно скаче,
У зеленој трави!!!!

Анастасија Цветковић, III2

Стигла је зима

Пао је снег
и завејао брег.
Пахуљице беле,
радост нам деле.

Лепа је зима и зимски мраз,
иако деци штита образ.
Чаролија зимска кратко траје,
школа се ближи
и
обавезе даје...

Николета Живковић, III2

Лице са старо фотографијо

Листам стари албум. Стране су попуњене сликама мени непознатих лица. Једно лице ми је посебно било занимљиво, па сам одлучила да питам баку ко је то.

То је уствари била моја прабака у младости. Била је јако лепа. Имала је црну косу са понеким седим праменом, која је увек била правилно подшишана и негована. Имала је црне очи и понеку бору на челу. Њен осмех је код ње био нешто најлепше. Он је чак и очарао прадеду и зато се и заљубио у њу. Била је јако ситна и мршава. По причи баке, није била само лепа, него и веома добра и хумана жена. Често је помагала деци која нису имала хране и основне ствари за нормалан живот. Волела је да прича приче својим унучићима. Била је јако вредна. Њена кућа је зрачила топлином и љубављу, баш као и она. Јако ју је занимало образовање, а пошто она није имала прилику да заврши школу, јер је долазила из сиромашне породице која је сматрала да она треба да буде домаћица и да јој за то не треба школа, онда је она своју децу терала да заврше школу и буду образовани. Била је попустљива у неким стварима, али и јако строга ако неко нешто обећа и онда прекрши обећање или изневери њено поверење. Стално је нешто радила и волела је да, ако нешто ради, то уради максимално добро и са пуно љубави. Чула сам да је спремала најлепше колаче у селу. Прабака је обожаваала животиње. У селу су је сви волели јер је била добра према свима и свакоме је хтела да помогне. Једина њена мана била је то што је била брзоплета.

Жао ми је што је нисам упознала, јер да јесам, сигурно бих је много завољела. Мислим да је и бака нешто наследила од ње, а то је та особина да воли да прича приче унучићима и да о њој прича са пуно љубави.

Ивана Миленковић, VIII6

Тијана Урошевић, II4

Како сам провила лотији распуст

Распуст је био дуг и диван, пун разних узбуђења. Ишла сам у Ваљево, Београд, Аранђеловац, али најлепше ми је било на Фрушкој гори. Тамо живи мој стриц Драган.

Пливала сам у језерима, обилазила манастире и уживала у природи. Чича ме је водио на Стражилово где се налази гроб Бранка Радичевића. Ишла сам и у Сремске Карловце где су ми мама и стрина показале Гимназију у коју је ишао Вук Стефановић Караџић. Мени је било лепо и у Новом Саду поред Дунава где сам научила да играм голф. Када сам се вратила кући, била сам мало тужна. Вреле дане распуста проводила сам на базену са другарима из школе. Свако вече сам ишла у дуге шетње или на спортски терен.

Крај распуста се неприметно пришуњао и коначно сам кренула у други разред.

Ивка Павловић, II3

Сандра Којић, III2

Зима

Зима је дивно снежно чудо,
Деца се радују лудо.

Санке лете са свих страна,
Снег пада сваког дана.

Праве Снешка, грудве лете,
Зими се радује свако дете!

Дува ветар, снег пада,
Од пролећа ни трага.

Тек после дугих зимских дана,
Деца су пуна среће,
Јер су нашла прво пролећно цвеће.

Сандра Којић, III2

Песма о мени

Слатка сам и врло лепа,
буцкаста јер пијем пуно млека.
Волим: тату, маму, Ику, Иву.
Мој је живот пун радости и среће.
Имам седам и по година.
Идем у школу „ Дула Караклајића”.

Маша Миловић, 12

Ива Матејић, III2

Песма о рођењу

Сунце греје,
а цвеће се смеје.
Када сунца нема,
свет се спрема
да задрема!
Славуј пева на све стране:
„Где нема песме – нема ни гране!”
Пролеће долази у наш крај,
иха – хај, иха – хај, иха – хај!

Алекса Максимовић, II2

Мала доца падају о' Моосца

Где смо ми пре рођења? Да ли негде живимо?
Ја знам и рећи ћу вам.

Ја сам, пре свог рођења, живела на Месецу.
Живот тамо текао је мирно. Када сам дошла, била сам
тако сићушна да су ме неки велики ванземаљци гледа-
ли помоћу микроскопа. Имала сам своју кућу са дваде-
сет девет просторија. У дворишту сам имала базен.
Сваки дан бих се играла са мојим другарима ванземаљ-
цима. Звали су се... У ствари, нису имали имена. Свако
јутро кад бисмо устали, јели бисмо, па бисмо отишли на
базен и купали се док нам се цело тело не укува. По
изласку из базена обукли бисмо се и кренувши у град,
покупили још другара. Када се скупимо, ту за нас
постаје рај... Куповина играчака!!! А када престане рај,
враћамо се својим кућама. Али, једног дана, нешто се
чудно десило у мени, као да ме је неко управљао, пала
сам с' Месеца и пала на Земљу. У ствари у мамин сто-
мак. Када је мама изашла напоље, кренула је да зева,
али је заборавила да стави руку на уста и ја сам упала.
Тако је прошло девет месеци и ја сам се родила. Увек
када се бебе роде, оне плачу јер им је све непознато.

Али како, зашто, због чега, то су питања на која свако
дете помишља, јер живот на Месецу је један, као и на
Земљи.

Лана Радовановић, V1

Лице са старо фотографијо

Бледа и мирна посматрала ме је немо. Њене
веома танке усне изгледале су као да шапућу. А она је
желела нешто да каже иако јој камена маска то није
дозвољавала.

„Ово је твоја бака”, говорио је мој отац, пока-
зујући слику на гробу оштећеном зубом времена.
„Видим је први пут у животу”, изговорила сам тихо.
Једна од мени најближих особа изгледала ми је непо-
знато и страно. Жена је била средњих година, оштрих
црта лица и косе скупљене високо у пунђу. Њене црне
очи биле су као црни бисери, али исто тако хладне и
сјајне. Брада јој је била подигнута. „Била је поносна?”,
упитах. „Веома”, одговорио ми је, „али веома нежна и
пожртвована мајка”. Слика као да је добила мали сме-
шак. У угловима њених очију оцртавале су се танке
боре. Живела је тешким животом, али све је издржала.
„Била је веома храбра”, додао је. „Била је тиха и
повучена”, говорио ми је, „али увек је за све имала
савет и није узалуд трошила речи. У кући нас је све
организовала, остала је уз твог деда када му је било
најтеже, мене и твог стрица је васпитала најбоље што
је могла, а увек је тежила најбољем”. Црне очи су
омекшале и даље су биле сјајне.

А онда, у једном тренутку, у слици сам видела
свој одраз.

Теодора Белошевић, VIII6

Моја бака

И када је сунце или зима јака,
На прагу ме чека моја стара бака.

Њен благи осмех, њене топле речи,
Све што ме заболи може да излечи.

Зато бога молим и то кажем свима,
Да ми бака живи још пуно година.

Николија Жарковић, III4

Љубавна песма

Љубав људима доста даје,
мало узима,
кратко траје.

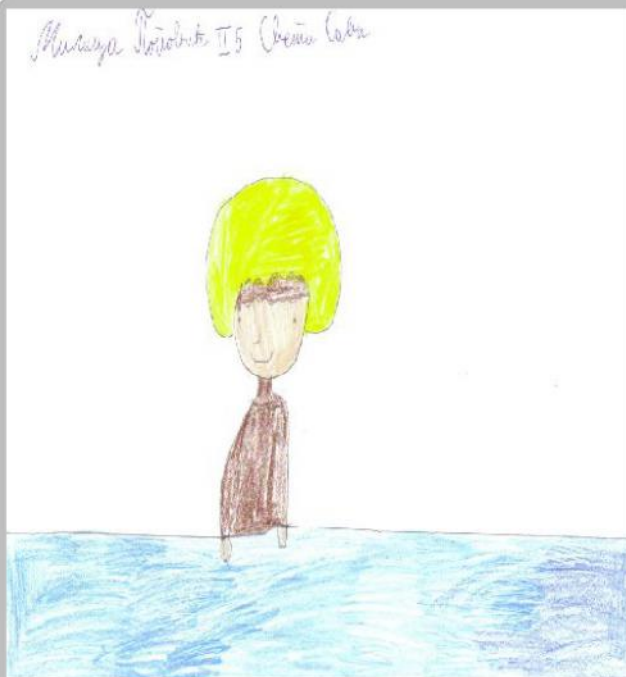
Да је велика као цео свет,
и да је лепа као богиња,
на крају увене као цвет.

Да живе биљке
потребна је фотосинтеза,
а за љубав,
потребна је веза.

Љубав пољупци заливају,
срце је гаји,
док људи у љубави уживају.

Када љубав постане бесна,
и кад јој срце постане тесно,
од изгубљене љубави остаће
само љубавна песма.

Сања Стевановић, VIII2

Милица Поповић, II 5

Мудро сам поступила

Једног дана моје две другарице и ја играле смо се жмурке. Све је било у реду док једна од њих две није оптужила ову другу да вара и да вири док броји и жмури. Ова друга се правдала и говорила да то није истина. Наљутиле су се једна на другу и више нисмо могле да се играмо. Свака је отишла својој кући. Када сам их сутрадан позвала да се играмо, ниједна није хтела да дође ако долази ова друга. Ја сам била тужна јер нисам имала са ким да се играм. Жмурке у двоје нису забавне.

Размишљала сам како да их помирим. Одлучила сам да позovem сваку посебно и да јој „пренесем“ како јој се ова друга извињава, али јој је глупо да призна наглас. И позвала сам их да предвече дођу у паркић. Нас три се и даље дружимо, играмо жмурке скоро свако вече, а оне и даље не знају да сам се послужила малом лажи да их помирим.

Била сам поносна на себе јер сам помогла да се моје другарице помире. Надам се да никад неће сазнати да сам их „преварила“ јер је све било добро-намерно.

Љубица Благојевић, III 1

Љубав

Послаћу ти ветар
да ти милује косу,
за свако јутро
послаћу ти росу.

Послаћу ти месец
у мраку да ти сја,
а пољубац
ћу ти дати ја!!!

Послаћу ти сунце
да те греје,
и моја МИЛА
најлепше се смеје!

Тијана Мијатовић, III 4

Грубо лице, а нежно срце

Грубог лица, проседе бујне косе и веома чупавих обрва, а заиста благе ћуди, је мој деда Живота.

Због његовог веома озбиљног имена које пркоси његовој доброту и нежности, из милоште га зовемо деда Жика. Има веома ситне црне очи које заклањају бујне обрве. Има мала уста, која се скоро и не виде иако је увек обријан. Руке, храпаве и изгуљене од дугогодишњег тешког рада. Тело погрбљено, као последица посла којим се бавио. Из очију, ситних, му сија доброта, осећајност и разумевање. Око очију гомилу ситних бора, а свака па и најмања бора представља тренутак његовог живота. Пре него што је пензионисан, био је шеф ватрогасне службе у Лазаревцу. Када је сазрео за пензију, почео је да се бави поправљањем аутомобила, најпре само за пријатеље, а затим и шире. По затварању овог посла, почео је да ради у једном предузећу као камионџија. Он је веома радан човек. Навикао је да ради и ништа му није тешко. Сваки пут када дође код нас, при самом уласку у кућу, каже: „Где су моје унуке? Дођите да вам пољубим главицу“. Поред свог тог посла, он увек нађе времена за нас. Највише воли да нас обрадује неким ситницама. Једноставно се појави на вратима са рукама пуним свакојакних грицкалица или играчкица. Понекад је љут и пргав, али је у већини добар, никада се не истреса на нас. Воли животиње и често набавља нове куће или маце, чак је једном купио и препелице и зеке. Код баке и деке, двориште је пуно животиња, цвећа, а трава је увек уредна и покошена. За све то се брине мој деда.

Његов живот је тежак, зато што је цео свој живот радио и трудио се да његова деца, па и ми, његови унуци, живимо што боље, наравно, колико је у његовој моћи. Ја мог деку пуно волим.

Ана Сика, VIII 6

Пролеће је дошло

Пролеће је дошло,
зиме више нема,
сунце сада сија,
снег сада дрема.

Природа се буди
и зима сада ћути,
снег се љути,
а дрвеће пупи.

Николета Живковић, III 2

Ива Јанковић, III 3

Причам о љубави

Када те обузме нешто,
и то врло, врло вешто;
у сан ти долази стално,
буди те често,
а у твом срцу има посебно место.
Она има оклоп јак,
јачи је и од љуске ораха чак.
То је најлепши човеков сан,
тим осећањем разликујемо ноћ и дан.
Само да знате, врло је лако,
причам о љубави,
стварно је тако.

Сања Стевановић, VIII2

Изгубљени

Одавно се спустио мрак. Отац је узнемирено шетао по соби, а мајка је нестрпљиво гледала кроз прозор и запиткивала: „Што ли га још нема !?“

На другом крају села, дечак Стефан и његов најбољи друг Иван, били су изгубљени у једној великој листопадној шуми. Хвала богу, било је лето и ноћи су биле топле.

Већ је прошло десет часова, а они су и даље лутали по мекој и топлој земљи. После неколико минута, Иван је пао, што од страха, што од исцрпљености. Стефан га је преклињао да наставе још мало реченицом: „Хајде, видео сам светло неколико минута ходања на исток. Хајде, молим те!“ Али што су дубље ишли, све више су се удаљавали од села.

У кући Стефанових родитеља палили су се фењери, узимала су се разна оружја против многобројних звери. Стефанов отац Јанко је сакупио више од пола села. Прво су они кренули (очеви деце).

Дечурлија напукон легла, покрила се разним лишћем, запалила ватрицу и заспала. Сељани су се приближавали дечацима, јер је Стефан остављао границе претворене у стрелице, као путоказе. Пробудили су их гласови који дозивају њихове очеве, а разбудила их је јака светлост фењера. „Спасени смо!“, узвикнуше обојица истовремено. То нису били њихови очеви. Они су били изгубљени само пар метара од своје деце. На крају потере, један сељанин узвикну: „Четири муве једним ударцем“.

Када су се сви вратили својим кућама, Стефан и Иван су добили по два шамара, али не зато што су се изгубили, већ зато што су своје мајке „у гроб отерали“.

Кристина Неговановић, VI4

Љубица Благојевић, III1

Да сам чаробњак

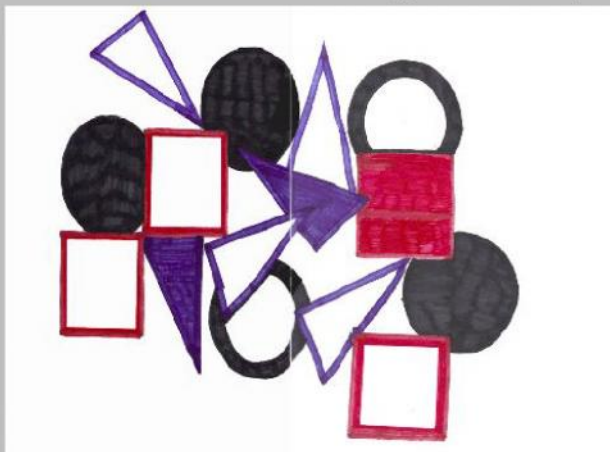
Да сам чаробњак, шта бих урадила? Да ли бих помогла себи или некоме? Да ли бих направила неки напиток који би свако биће, или можда цео свет, променио? Сетила сам се!

Прво што бих урадила би било да сваки човек има свој дом. Свету бих променила боје. Свака река, свако језеро, море или бара би била чисто плава са пуно златних и шарених риба.

Учинио бих да има много зелениша и шареног цвећа, да нема пуно туге већ само срећа, да не постоји ниједан разлог који би разљутио човека, да се храна не купује новцем, него да је људи узимају колико им треба. И ако се неко растужи, да само погледа дугу и разведри се.

Али то су само моје жеље. Не верујем да чаробњаци постоје, али ко зна, можда једном дође време где ће свако ко пожели постати чаробњак.

Александра Стевановић, V6

Катарина Радојчић, VIII4

На крају стазо дуго осам година

Деца у школу крећу као и у сваки други вртић, жељна игре, смеха. Ипак, из ње излазе као мали људи спремни за живот који долази.

Моји снови о школи били су леви и наивни, као и снови сваког детета. Биле су то пахуљице које је ветар детиње маште разносио и њихао тамо - вамо по простанствима мога ума. А онда су се редом топиле, полако, једна по једна. Сунце се пробијало кроз облаке. Било је необично и још више непријатно блештаво и топло. Болело је. Тада сам био убеђен да све више тоном у неки ружан сан и да ће доћи тренутак када ћу отворити очи. И тако и би, очи ми отвори сунце, заслепе ме. Крварио сам из душе.

Пролазиле су године, али не и бол. Није било пријатеља да га заједно поделимо. Свет је постајао све суровији. То је био само предговор о правилима игре живота. Срце од пудинга полако се стезало. Окаменило је и изгубило сласт.

Онда су се појавили другови који су успели да допру до мог срца; не да би га исисали и отишли, већ да би постали део мене.

Стојећи на врху овог брега и посматрајући наивно дете како се игра пахуљама, схватам да без патње никада не бисмо спознали сурову истину света у коме живимо.

Смешим се јер знам, да све што ме не убије, чини ме још јачим.

Стефан Недељковић, VIII6

Да сам чаробница

Чаробница, нестварно биће, измишљено, магично, биће које може скоро све; нешто попут виле и мађионичара. Њен чаробни штапић, који може променити скоро читав свет је тако сјајан и пун магије. Невероватно је шта се све у мислима може догодити.

А овај пут, мисли су ме довеле до размишљања шта бих све урадила да сам чаробница. Свет се сваког тренутка мења, али на другачији начин би се мењао да сам чаробница. Само једним замахом штапића бих променила неке ствари.

Сви би живели у миру, могли би да уживају у ноћном пејзажу пуног месеца и у поветарцу који као да прави хладни ваздушни шал око нашег врата. Живели би без страха да се неко шуња иза угла и да ће их сваког тренутка неко напасти. Болести, од којих људи често оболевају би ишчезле или би бар за сваку постојао лек. Технологија би још брже напредовала и својим изузетним открићима би помогла да очувамо природна богатства која толико красе нашу планету. И сиромашни људи, гладни и жедни би могли да уживају уз помоћ коју бих им пружила. Могли би да се с весељем смеше Сунцу које их греје. Има још много ствари које бих учинила, али не желим да причам о томе. Сама помисао на све оне тужне људе, којима никад нису засијале очи од среће, слама ми срце. Све око себе учинила бих срећним и задовољним током читавог живота. Али, наравно, не бих само другима улепшала живот, већ и себи.

Све је могуће. А ти ... само склопи очи и постанеш шта год пожелиш, учини све шта желиш, али у својој машини.

Кристина Которчевић, V6

Циљ је упознати себе

Иза брда и планина
има место једно,
велика, чаробна долина
и ту све што је вредно.

Тамо нема злата,
а ипак нешто сија у тами,
вредно је баш зато...
Чега тамо има-процените сами.

Сви се некад запитамо:
-Шта је иза брда, где сунце се гаси?
Ја знам шта је, ал' нећу вам рећи,
не сме да се разгласи!

Завири у себе, у мисли своје,
препознаћеш долину ту,
где бубице зује и пчеле се роје,
открићеш чар њену сву.

Ако сада знаш
где је то и шта тамо има,
ти ћути, не причај свима.
Јер не мора бити исто као код тебе..
Ко долину не пронађе,
још увек није упознао себе...!

Кристина Лукић, VII2

Ана Гајић, VI1

Боскрајни плави круг. У њему звезда

Сија јаче и сјајније од других. Засенила је друге својим сјајем. А поред ње све остале изгледају безначајно. Издвојила се у мору других и као да ме дозива својим слатким гласом.

Сија тамо негде, у некој другој земљи, међу неким другим људима. А око ње бесконачност тамног тунела на чијем се крају налази. Моји кораци одзвањају и пробијају хладну тишину подсећајући ме да сам на овом путу сама. Сама на најтежем путу. Без мапе и компаса борим се са непознатим путем, путем сутрашњице за који не знам куда ће ме провести и ка чему идем. Али тамо је моја звезда. А ту, близу ње, је најмрачније, најстрашније. Само не смем стати, јер ако и на секунду посумњам у њу, она ће нестати. Претвориће се у златни прах који ће клизити незадрживо поред мене.

Али и ако истрајем, ако не посумњам и стигнем до краја, до ње, питам се... да ли ћу се окренути?

Теодора Белошевић, VIII6

Сара Петровић, VII2

Србија–моја земља

Србију волим и у њој живим,
Лепоти њеној ја се дивим.

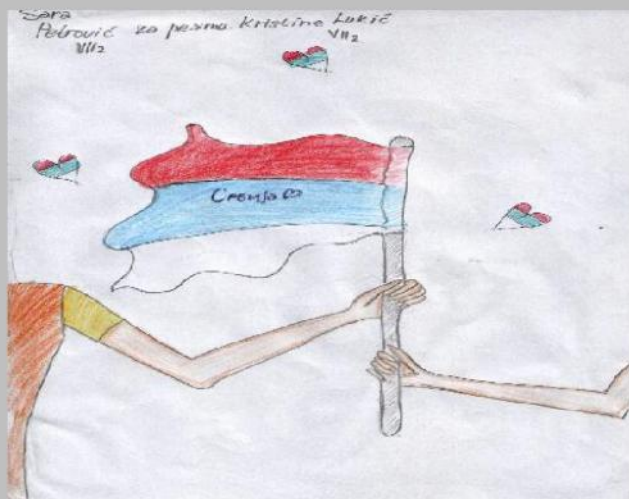
Кад сунце сија или киша пљушти,
кад снег пада или лишће шушти...
Она увек зрачи топлином својом свом
Волим Србију – она је мој дом!

Златиборске шуме,
Војвођанске споре реке,
Градске улице и сеоске
Ливаде меке...

Тргови, паркови, важни градови...
Знаменитости је пуна...
Сви они заједно
Србије су круна.

Природна богатства,
Лековите бањске воде,
Чист планински ваздух...
Сви путеви њеном загрљају воде...
За све нас има места у загрљају том
Волим Србију – она је мој дом!

Кристина Лукић, VII2

Сара Петровић, VII2

VII2 заувек у срцу

Од септембра, па све до јуна,
свима позната екипа та,
дружина која је љубави пуна,
кратко речено VII2.

Као мозак један радимо сви,
увек се заједно дружимо ми...
Оцене и несташлуци пролазе уз смех,
добри пријатељи за све су лек...

Као породица једна
Весела сложна,
Проводимо сваки школски дан,
Шала, смех, преписивање...
Увек и за све имамо план.

Духовити, насмејани, сложни, посебни...
Све у свему, сасвим јединствени...
У ваздуху се осећа наше песме весео глас,
VII2 у срцима свих нас!!

Кристина Лукић, VII2

Да сам чаробњак

Сунце се сакрило иза брда, а Месец је обасјао
небо. Сео сам да вечерам, а на телевизији је почео
„Дневник“. Моје залогаје су пратиле не баш тако лепе
вести. Отишао сам у кревет са жељом да постанем
чаробњак.

Имао сам плави плашт са жутим звездицама и
исти такав шешир. Личио сам на великог чаробњака
Мерлина. Из радозналости, кренуо сам да обиђем
свет. Привукао ме је плач деце која су тражила храну.
Камење које је било око њих, претворио сам у хлеб.
Затим су се зачули пуцњевци, видео сам људе који су
носили пушке. Та страшна и опасна оружја претворио
сам у мирисно цвеће. Мислио сам да на мом путовању
нема више ружних ствари. Моје уши парала је вриска
људи који су бежали од побеснеле лаве. Својом чаро-
лијом угасио сам вулкан. Дуго сам обилазио свет: цига-
ре сам претворио у слане штапиће, аутомобилима сам
уместо бензина сипао воду а око фабрика сам ставио
чаробни штит.

Када сам се пробудио, срећан, мислећи да
сам променио свет, изашао сам напоље и разочарано
рекао: „Нисам чаробњак“.

Страхиња Милосављевић, V6

Дуга – пут којим се иде

О њој круже разне приче.
Загонетна, светлуцава...
Из пута са благом ниче,
Свет радошћу обасјава.

Она ствара мој свет
Другачији од свега,
У њему полако клизе њене боје,
јер ова дуга припада мени.

Чудна, тајанствена,
Она чини биће моје, недостижна, јединствена,
Као сигнал за радост
Шаље боје своје...

Машта влада светом,
Једна танка, али значајна пруга,
Нађи и ти свој шарени пут
Јер у очима маште види се дуга!!!

Кристина Лукић, VII2

Сара Петровић, VII2

НАШ ПИСАЦ

Јана Кеџман

СВЕ ИЛИ НИШТА

Пада. Полако, нечујно. Дотиче њену руку нежно, али она се не устручава да га заустави. Спушта се на земљу лагано, стапајући се са осталим лишћем које је одавно попримило боју јесени. Држала је благо пожутелу хартију на којој су била, већ помало размазана, слова од мастила.

Висока, згодна девојка, седела је испод велике крошње. Њене крупне браон очи пратиле су сваки ред на папиру. Њене крхке, танкопрсте руке дрхтале су, док су јој локне, тако честе да си могао да се у њима изгубиш, носио ветар. Имала је специфичну боју косе на коју су сви придавали пуно значаја. Сви осим ње. Њој то никада није било битно. Битније су јој биле унутрашње особине и због тога је имала мали број пријатеља. Косу је повукла на оца - била је као чоколада умочена у карамелу. Те коврџе, о којима су многи сањали, њу су понекада и нервирале. Иако је имала дугу косу која је прекривала леђа, често је желела да је одсече. Врућине су биле њен чести изговор за такве идеје.

Читала је, по ко зна који пут, писмо које јој је отац оставио пред своју смрт. Сузе су јој се сливале низ лице док је читала добро

познате реченице: „Не дај да ти ишта стане на пут до циља. Не одустај. Бори се за себе и свој таленат. Није лако, није неизводљиво“. Застала је, а онда прочитала последњу реченицу која јој никад није била јасна: „Али упамти. Када будеш постигла све, у ствари ће то бити ништа“. Мислила је о тој реченици, али увек узалуд. Спаковала је парче папира у торбу и кренула у школу.

- Лууу! - зачула је у позадини. Окренула се и затекла свог најбољег друга како јој се осмехује и маше.

- Растко! - узвратила му је осмехом, а онда га сачекала да јој се приближи. Плавокоси, високи дечак трчао је ка њој. Увек се смејао, чак и када за то није имало потребе. Био је весео дечак и Лу га је обожавала. Био је добре душе, али веома лењ. У школи је имао разноврсне оцене, иако је био врло интелигентан момак од четрнаест година.

- Па шта је са тобом? Нисам те видео цео викенд!

- Да, да, морам да ти се извиним због пропалог викенда, морала сам код баке на село. Мада, било је лепо. Сећаш се када смо били заједно тамо, па смо упознали ону уврнуту девојчицу?

- Аха. Стварно је била чудна. Имала је ону уврнуту чупаву косу и огромне црне очи.

- Сећам се! Сада је порасла и веома се променила. Мада, у души је још увек она мала девојчица која више воли фудбалску лопту него барбике.

- Дивим јој се.

- И ја.

Размишљала је да ли да му помене и то како нема родитеље и како се у близини њене куће налазила нека напуштена кућица. Прозори су били попуцали и прашњави, док се дрвена кућица, са много рупа и без великог броја дасака, једва одржавала усправно. Одисала је тугом, патњом и увек је деловала мрачно и по највећем сунцу. Деловала је језиво. Али ипак, некако ју је привлачила, као да ће тамо наћи одговор на њено главно питање - шта значи "све може бити ништа"? Одлучила је да прећути.

Наставили су заједно преко житног поља узаном стазом са циљем да што пре стигну. Окруживала их је нетакнута природа, док су их пратиле разне животиње. Од врабаца до напуштених кучића. Лу је често трошила кутије за ципеле које је искоришћавала за прављење кућица напуштеним младунцима. Трудила се да свако штенце заштити, иако то није могла без помоћи одраслих. Тата јој је, док је био жив, помагао колико је год могао.

Успут су причали о уобичајеним стварима.

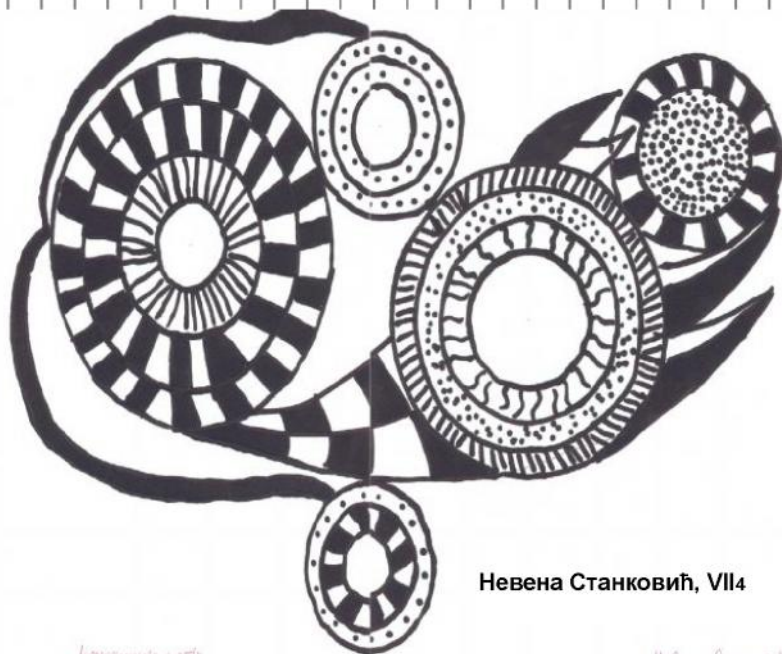
- Она наставница математике је стварно досадна! Дала нам је чак три задатка из геометрије за домаћи - говорио је Растко надајући се да ће се Лу сложити. Њено мишљење му је било јако важно, јер ју је сматрао најинтелигентнијом и најважнијом особом у његовом животу. Желео је да га она не сматра за глупог дечака који мало зна, а пуно говори. Напротив, она га је волела баш онаквог какав јесте. Лу је само климала главом, иако је у мислима била далеко. Замишљала је себе на позорници како пева свој нови хит „У среди ни ничега“. Волела је да машта о томе како је људи прихватају због ње саме, али и њеног талента. Била је уметничка душа, имала је смисла за цртање, фотографисање, а нарочито певање. Желела је да у животу постигне нешто велико, да од талента направи нешто чему би се људи дивили. Није желела славу и новац, већ да покаже да није само обична девојка неискоришћених амбиција. Међутим, како је живела у једном малом граду, тако су јој снови били превелики.

- Теби не смета? Урадила си га? - Али снови се учине тако недостижним када руши их реалност. Тргнула се када је поново чула Растка како мрзовољно троши речи на небитне ствари.

НАШ ПИСАЦ

Јана Кеџман

СВЕ ИЛИ НИШТА

Невена Станковић, VII4

-Молим? Шта? - Лу није знала о чему овај говори, али није јој било ни битно. Иако је силно желела да што више времена потроши на њега, опет се беспомоћно предавала маштању.

- Опет си одлутала - Растку је поново титрао осмех на лицу, иако му је било криво што га она не слуша.

После неколико минута стигли су до једне повеће зграде коју је окруживала дечурлија. Уобичајено, ушли су на капију у велико двориште и сели на клупу чекајући да се огласи звоно за почетак наставе. Сива, оронула зграда, давала је утисак напуштене "уклете" куће, иако је жагор струјио кроз ходнике. Како год, Лу ју је волела. Био је то њен други дом, утичиште и место где је научила много о животу. Место где је радила оно што је желела.

Где је цртала, такмичила се, што у знању, што у талентима. Где је правила кућице за птичице са млађом дечицом. Место где је одрастала. Утом им је пришла плава девојка. Била је мало нижа од Лу, али већег срца. Очи су јој биле тако плаве, да пожелиш да у њима запливаш. Мрзела је своју косу не само зато што је давало устисак да је "још једна мала глупачица", како је она то говорила, него и зато што јој је била исте боје као и код Сани. "Наша мала принцезица", звали су је њих троје. Снажних руку стиснула је руку дечака који је седео на клупи, а онда и њену.

- Шта радите? Јесте ли урадили домаћи из математике? - упитала је Елизабета.

-Ја нисам - одговорила је Лу, претварајући се да је тај разговор веома битан. Донекле и јесте био.

- Ели, јеси ли видела колики су они задаци? - наставила је, док ју је Растко гледао са чуђењем. "Хмм. Мени није одговорила. Ах, важно је да ипак воли да прича са нама", размишљао је сетно, али са осмехом - наравно.

Након кратког времена зачуло се звоно и сви су потрчали ка улазним вратима. Врата, као и већина прозора били су обновљени и давали мало свежине школи. Беле боје, била су огромна.

Лу је остала. Седела је још пар тренутака, а онда лагано устала и кратким кораком се запутила ка вратима. Иако је волела да проводи време са својим пријатељима, није све вршњаке ценила. Већину није волела, као ни они њу. Клонила их се и никада није правила разлику између појединих, као што су остали радили. Сви су јој били једнаки, небитни. Но увек је издвајала две особе као најдраже. Растка и Ели.

Тумарајући школским ходницима размишљала је како да оствари свој сан.

Певање. Па добро, то не уме свако. До сада никог нисам упознала са гласом попут мог - тешила се и убеђивала себе да ипак има наде.

-Можда ипак да се преселим у главни град, тамо сигурно постоји неко ко би ми помогао - правила је разне комбинације за своју будућност. Једно је знала. Обећала је себи да неће изневерити оца. Тај сјај у његовим очима који је памтила као нешто посебно није јој дао да посустане.

Одлучила је да не оде на први час. Уместо тога отишла је до једног места на које нико није долазио. Јединог места на којем се осећала боље, на којем је могла бити своја.

То место нашла је недељу дана након што јој је отац умро. Директор јој је рекао да слободно може да одсуствује са часова, па је изабрала да претражи целу школу и зађе и у најмрачнији део. Школа је била стара, па је таквих одељака било много. Провукла се кроз узани тунел који је од домарове канцеларије одводио до просторије у којој није било ничега до неких трошних, дрвених мердевина. Кренула је да се пење, али када је ногу положила на трећу летву, дрво је пукло. Успела је да се одржи на мердевинама и наставила даље...

Спортисткиње генерације за школску 2010/2011.

**Јелена
Зекић, VIII3**

...Још једна „звезда“ спорта која је заблистала међу толиким звездама у нашој школи. Одлична ученица, добра другарица, лепо васпитана, културна, борбеног духа, истрајна у свом циљу, заслужено је понела титулу спортисткиње генерације. Такмичила се у свим спортовима почев од фудбала, кошарке, одбојке, рукомета па до атлетике, кроса, уличне трке и на свим спортским манифестацијама у школи, општини и граду. Прва златна медаља коју је добила већ у IV разреду била је на трци „Артур Такач“. На ту златну нит низала је све до осмог разреда своје медаље од злата, сребра и бронзе, а својој школи пехаре. Укупно је освојила 15 медаља, од тога 7 златних, 6 сребрних и 2 бронзане.

**Маја
Радосављевић,
VIII1**

Рођена је 1996. године у Лазаревцу. Спортom је почела да се бави још у обданишту играјући фудбал са друговима. Лепа, шармантна, грациозна, спортског духа, увек насмејана и весела, омиљена међу вршњацима. На терену је борбена, агресивна, јака, једном речју вођа екипе – вођа тима.

Свестрана спортисткиња, освајала је бројна признања на такмичењима у фудбалу, кошарци, рукомету, одбојци, атлетици. Иако још увек спортски неопредељена, највећу љубав гради према фудбалу. Све што је постигла успела је са неоспорним спортским талентом који у перспективи може да створи нову спортску звезду. У свему што ради, Маја има велику подршку своје породице.

Општи утисак је да је било велико задовољство радити са једном таквом личношћу као што је она и која је сасвим заслужено понела епитет спортисткиње генерације.

Освојила је 15 медаља, од тога: 7 златних, 6 сребрних и 2 бронзане.

Спортиста генерације за школску 2010/2011.

**Бобан
Живковић,
VIII4**

Ученик Бобан Живковић, VIII4 разреда, рођен је у Призрену 30.01.1996. године.

Свестрани спортиста – освојио 14 златних, 3 сребрне и 6 бронзаних медаља.

На општинском првенству медаље су освојене из:

- кошарке - 4
- одбојке - 3
- рукомета - 2
- фудбала - 1
- атлетике - 3

Укупно на општинским првенствима 13 медаља.

Градско такмичење – атлетика - скок у даљ.

СПОРТ У ШКОЛСКОЈ 2010/2011.

СПОРТ У ШКОЛСКОЈ 2010/2011.

Девојнице V и VI разред – одбојка

Такмичење на нивоу града.
Девојнице наше школе освојиле су
треће место. Ово је списак утакмица
које смо играли и резултати истих.
Освојили смо треће место и бронза-
ну медаљу.

Први дан – 22.12.2010.

11 h

Владислав Рибникар, Врачар : Дуле
Караклајић, Лазаревац

0 : 2
(17 : 25)
(13 : 25)

14 h

Дуле Караклајић, Лазаревац:
Јефимија, Обреновац

2 : 0
(25 : 18)
(25 : 11)

Други дан – 23.12.2010.

12 h – полуфинале

Бранислав Нушић, Вождовац : Дуле
Караклајић, Лазаревац

0 : 2
(25 : 19)
(25 : 21)

14 h – треће место

Браћа Барух, Стари град : Дуле
Караклајић, Лазаревац

0 : 2
(9 : 25)

Дарко Стојановић,
наставник физичког васпитања

Кошарка – општинско такмичење Дечаци

V – VI разред – I место

VII – VIII разред – I место

Девојнице

V – VI разред – II место

VII – VIII разред – I место

Кошарка – градско такмичење

V – VI разред – дечаци – учешће

VII – VIII разред – дечаци – учешће

VII – VIII разред – девојнице – учешће

Рукомет – општинско такмичење

V – VI разред – дечаци – I место

VII – VIII разред – дечаци – II место

V – VI разред – девојнице – I место

VII – VIII разред – девојнице – I место

Рукомет – градско такмичење

V – VI разред – дечаци – I место

V – VI разред – девојнице – учешће

VII – VIII разред – девојнице – учешће

Одбојка – општинско такмичење

VII – VIII разред – дечаци – I место

V – VI разред – девојнице – I место

VII – VIII разред – девојнице – III место

Одбојка – градско такмичење

V – VI разред – девојнице – III место

VII – VIII разред – дечаци – учешће

Фудбал – општинско такмичење

V – VI разред – дечаци – I место

VII – VIII разред – девојнице – I место

V – VI разред – девојнице – II место

Фудбал – градско такмичење

VII – VIII разред – девојнице – III место

V – VI разред – дечаци – учешће

Стрељаштво – градско такмичење

V – VIII разред – II место

Крос – општинско

I – VIII разред – II место

Рајко Симеуновић,
наставник физичког
васпитања

ЗАБАВНЕ СТРАНЕ

Шта кажу осмаци

- 1* Како коментаришеш облачење тинејџера?
- 2* Да ли си превише опседнут-а тиме шта ћеш да обучеш када идеш у школу?
- 3* Да ли ти се свиђа то што дечаци имају дугу косу?
- 4* Како коментаришеш понашање тинејџера?
- 5* Да ли те занима шта други мисле о теби или ти то уопште није важно?
- 6* Коју врсту музике слушаш?
- 7* Да ли свираш или би волео-ла да свираш неки инструмент?

ОДГОВОРИ

Име: **Лука Стефановић**

Одељење: VIII¹

- 1* Неки се облаче нормално, а неки катастрофално.
- 2* Не, ја обучем шта прво дохватим.
- 3* Јашта.

4* Нормално је понашање данашњих тинејџера.

5* пола-пола

6* Рок и метал

7* Свирам бас гитару

Име: **Андријана Џојић**

Одељење: VIII³

1* Свако има право да се обуче како хоће.

2* Углавном јесам, живим за дан кад ћу знати шта да обучем.

3* Углавном ми се свиђа, али зависи како коме стоји.

4* Зависи како ко.

5* Па, углавном ми није важно, али сваког повреди кад чује нешто о себи иако то није тачно.

6* Зависи, али народњаке не слушам.

7* Не свирам! Волела бих виолину!

Име: **Катарина Живић**

Одељење: VIII³

1* Већина се облачи нормално у складу са годинама.

2* Нисам уопште.

3* Свиђа ми се.

4* Зависи, како када.

5* Занима ме мишљење мени битних особа.

6* Рок.

7* Волела бих гитару, али не свирам.

Милица Симић, V2
Ана Ранковић, V2

ТРИК ПИТАЊА

1. Неки месеци имају 30 дана неки 31, колико их има 28? Свих 12 месеци имају најмање 28 дана.
2. Пастир је имао 13 оваца. Све осим 3 су му угинуле. Колико му је оваца остало?
3. а остале су му угинуле.
3. Фармер Иво поседује 3 розе свиње 4 смеђе свиње и једну црну свињу. Колико Ивиних свиња може рећи да су исте боје као и друге свиње?
- Ниједна. Свиње не могу да причају.
4. Колико дубоко може утрчати пас у шуму? До пола шуме. А након тога више не утрчава него истрчава из ње.
5. Узмите две од 5 јабука. Колико јабука имате? Две јабуке, узели сте две.

Анастасија Петровић, V2
Вања Миловановић, V2

ЗАБАВНЕ СТРАНЕ

Наставници у нашем лексикону

Име и презиме: **Гордана Васиљевић**

Омиљена боја: маслинаста, наранџаста...

Омиљена књига и писац: „Мали принц“, Антоан де Сент

Егзипери; Коелџо; Павић

Град из снова: Париз

Срећан број: 7, 13

Занимање које сте волели у детињству: наставник књижевности, стјуардеса

Омиљени часопис: -

Музика коју слушате: поп

Да ли волите животиње? Обожавам, мачке.

Омиљени сликар: Импресионисти

Омиљени филм: „Коса“

Омиљена група: Битлс

Омиљени певач: Брајан Адамс, Стинг

Име и презиме: **Иван Стијовић**

Омиљена боја: плава

Омиљена књига и писац: „Тихи Дон“; Чехов

Срећан број: 13

Занимање које сте волели у детињству: лекар, возач камиона

Омиљени часопис: „Реч“

Омиљени сајт: Youtube

Коју музику слушате?: поп, рок 80'

Омиљени филм: Кум

Омиљени песма: Плава гробница; Људи сјенке

Омиљена група: Рибља чорба

Име и презиме: **Драгана Петровић**

Омиљена боја: тамнозелена, бордо

Омиљена књига и писац: „Алхемичар“ Пауло Коелџо

Срећан број: Не знам да ли ми је срећан, али волим број 25

Занимање које сте волели у детињству: Биолог је био мој циљ.

Град из снова: Москва

Омиљени часопис: National Geographic

Омиљени сајт: Интернет сајтове посећујем само у оквиру пословних потреба, разноврсни су и не враћам се често на исте, већ увек трагам за новим

Музика коју слушате: Музика је саставни део мог живота.

Да ли волите животиње? Зар биолог може да не воли животиње?

Омиљени филм: „Живот је леп“, режисер Роберто Бењини

Омиљена песма: „Још увек сањам да смо заједно“, Тоше

Проески

Омиљени серија: Пре сам волела италијанске и француске серије, али сада немам времена.

Име и презиме: **Рајко Симеуновић**

Омиљена боја: окер

Омиљена књига и писац: „На Дрини ћуприја“, Иво Андрић

Град из снова: Париз

Срећан број: 13

Занимање које сте волели у детињству: пилот

Омиљени часопис: -

Музика коју слушате: све

Да ли волите животиње?: Да.

Омиљени филм: „Побуна вешаних“

Омиљена група: Битлс

Маја Петровић, VII⁴

ЗАБАВНЕ СТРАНЕ

ЗАБАВНЕ СТРАНЕ

ЗАБАВНЕ СТРАНЕ

Рецепти

Кокос куглице:

- 200г кокосовог брашна
- 400г ратлука од руже
- 8 крем бананица
- вода

Крем бананице исецкати на пет делова. У посуду ратлук исећи на ситне комадиће. Додати 100мл млаке воде и месити. Када смеша добије потребну густину поквасити руке и један део налепити на парче крем бананице. Обликовати куглице и ваљати их у кокосово брашно. Поступак понављате док не потрошите све састојке. Куглице оставити у фрижидеру 30 мин. Боље је користити црне крем бананице.

Кекс торта

- 200г маргарина
- 500г кекса
- 250г шећера у праху
- 2 јаја
- две кесице шлага
- млеко
- 250г желе бобона
- једна чаша сока од поморанџе
- 250г сувог грожђа
- 2 кесице ваниле сецера

Самлети кекс у велику посуду. Додати маргарин и јаја. Затим сипати пола часе сока. Ставити у исту посуду ванилин и шећер у праху. Исецкати желе коцке. Очистити суво грожђе и додати их у смешу. Сипати преостали сок и месити смешу. Обликовати је на тацни. Умутити шлаг са млеком и премазати торту. Украсити по жељи и оставити да одстоји 1 дан. Пријатно!

Јована Лекић, VIII4

Стефан Аризановић, V6

Занимљивости о животињама

- Три метра дугачак рептил примећен је како лута морима, а верује се да припада истребљеној врсти, која је изумрла пре 62 милиона година.
- Најстарија животиња на свету је корњача од 175 година. Та корњача је угинула 2005. године.
- Гмизавац по имену Хенри постао је отац у 112. години живота. Добио је чак једанаесторо деце.

Маја Петровић VII4

Име: **Анђела**

Презиме: **Илић**

Коју врсту музике слушаш?: Све

Омиљени певач: Немам!

Омиљена певачица: Lady Gaga

Омиљена група: SMAK

Свираш ли неки инструмент и који?:

Свирам клавијатуру.

Коју оцену имаш из музичког?: Пет.

Име: **Лука**

Презиме: **Стефановић**

Коју врсту музике слушаш?: Рок.

Омиљени певач: Robert Plant, Борис

Аранђеловић, Милан Младеновић.

Омиљена певачица: Немам!

Омиљена група: EKV, SMAK, Led

Zepelin

Свираш ли неки инструмент и који?:

Bass гитару.

Коју оцену имаш из музичког?: 5*

(пет).

Име: **Ивона**

Презиме: **Шаренац**

Коју врсту музике слушаш?: страну и домаћу.

Омиљени певач: Enrique Iglesias.

Омиљена певачица: Avril Lavigne.

Омиљена група: AcDc.

Свираш ли неки инструмент и који?:

Не.

Коју оцену имаш из музичког?: Пет.

Име: **Ана**

Презиме: **Ранковић**

Коју врсту музике слушаш?: све

осим народне

Омиљени певач: Немам!

Омиљена певачица: Јелена

Томашевић

Омиљена група: Рибља чорба

Свираш ли неки инструмент и који?:

Не свирам ни један инструмент.

Коју оцену имаш из музичког?: Пет,

наравно!

Милица Симић, V2

Јелена Радочај, V2

Лапсуси (наставнички и ученички бисери)

*Наставник: Који су основни стилови зидања западноевропских цркава?

Ученица: Готика и романтика.

*Наставница физике: Прво ћемо измерити васу... овај, масу.

*Наставница географије: Те планине су ово браон што видите на вашим атласима које немате.

*Наставник ликовног: Узећу ти телефон и одузећу ти га.

*Наставница српског: Морамо се сналазити помоћу капа...штапа и канапа.

*Ученик: Наставнице, да обележимо великим или малим п?"
Наставница: Јесте.

*Ученик: Ми у соби имамо креветове на спрат.

*Ученица: Ја сам прочитала *Стрина Новак и кнез Богосав*.

*Наставница хемије: Од каквог стакла су направљене епрувете?
Ученик: Од дрвета.

*Ученица: Прелазни домаћин псеће пантљичаре може бити човек и друге врсте домаћих животиња.

*Наставница српског: Рађа се нови живот из мртвих.

*Наставник историје: Како се зову власници који су радили по капиталистичком начину производње?
Ученик: Капиталци.

Кристина Лукић, VII2